

Flacăra

ANUL XXVII - NR. 15 (1192) - 13 APRILIE 1978

SĂPTĂMINAL EDITAT DE FRONTUL UNITĂȚII SOCIALISTE

DIN CUPRINS:

Paginile 6-7

■ Locuințele, nicio restanță!
(in aceste zile printr constructorii
din trei județe)

Pag. 8

■ Leul nu este totdeauna egal cu
un leu!
(concluzia la care au ajuns repor-
terii servind masa la cantina-resta-
urant din mai multe localități)

Pag. 11

■ O mină de aur în chirurgia re-
paratorie
(pe viu despre performanțele co-
lectivului condus de prof. dr.
Agrippa Ionescu)

Noul nu se naște totdeauna cu aripi de oțel

Activitatea omului de știință, asimilată secole la rând cu munca artizanului, a meșteșugului comun, a cucerit astăzi întreaga planetă. Inventatorul, cercetătorul, autorul creațiilor de ordin tehnic și științific a devenit omul zilei, figura dominantă a veacului, bucurându-se de respectul și grațitudinea contemporanilor. Ampluarea fără precedent a descoperirilor științifice, transformările radicale pe care acestea, prin mijlocirea tehnicii, le determină activității productive, în cele mai neașteptate domenii ale muncii și traiului cotidian, evidențiază, de la o zi la alta, profunda penetrație a științei în toate sferele activității umane. În acest moment crucial al istoriei mondiale, prin înșeși imperatiile economice și sociale ce stau la temelia orinduirii noastre socialiste, Partidul Comunist Român nu numai că deschide un front larg progresului constant al forțelor de producție, ci întemeiază întregul proces de făurire a noii societăți pe folosirea celor mai importante achiziții ale științei și tehnologiei. „Partidul — se arată în Programul P.C.R. — pornește în mod constant de la considerentul că știința constituie factorul primordial al progresului contemporan, că societatea socialistă multilateral dezvoltată și comunismul nu pot fi edificate decât pe baza celor mai înaintate cuceriri ale științei și tehnicii”.

Marile înfăptuiri ale creației tehnice și științifice nu sînt însă datorate nici hazardului, nici inteligenței artificiale, ci omului, acestei structuri sensibile, cu determinări și interconexiuni secrete, care are nevoie pentru a se realiza de protecție, înțelegere și largă solicitare. În întreaga activitate revoluționară de transformare radicală a societății, umanismul socialist presupune, arăta Marx, tocmai acțiunea de umanizare a „lumii omului”, a împrejurărilor și condițiilor în care individul trăiește și acționează.

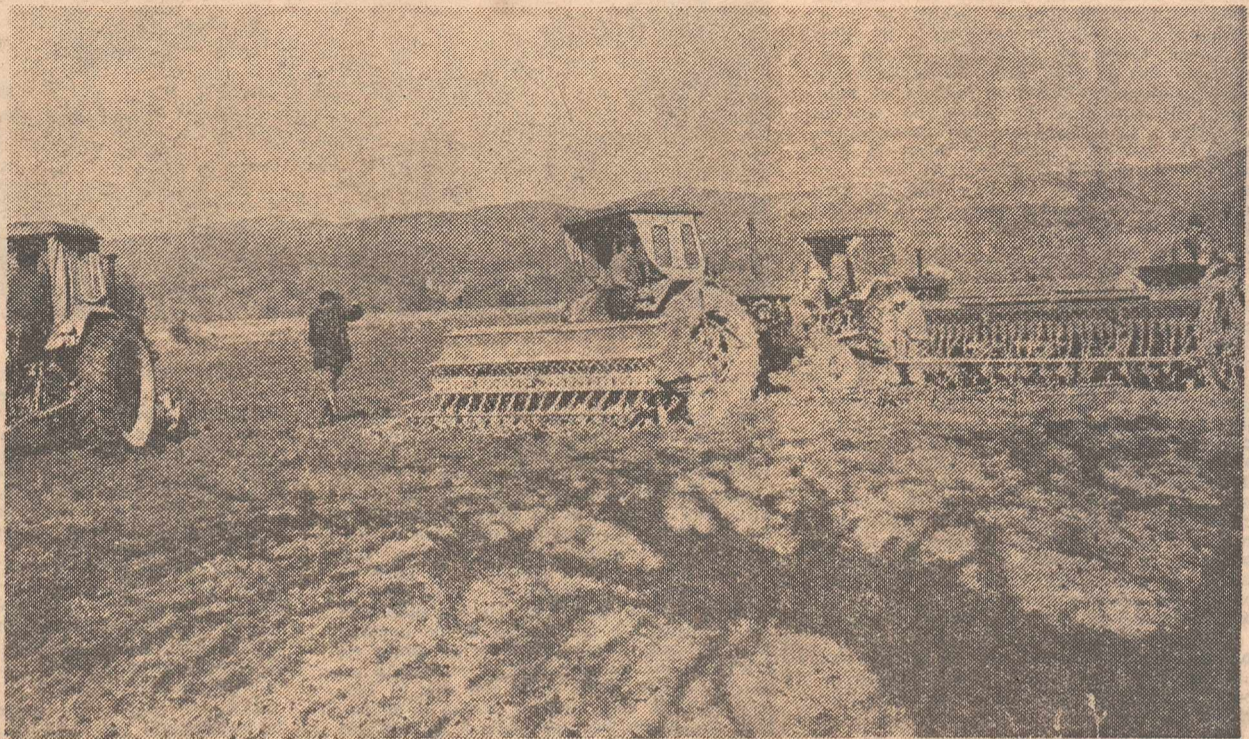
Un exemplu edificator în această privință, o emoționantă și tulburătoare pildă de generozitate și solicitare — atribute atît de proprii umanismului societății noastre — le reprezintă uriașa demonstrație de forțe creatoare, desfășurată sub egida și în cadrul primei ediții a Festivalului național „Cîntarea României” — acțiune de masă fără precedent în istoria patriei, născută prin grija și contribuția decisivă ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, căruia știința și tehnica românească îi datorează marea ei dezvoltare, forța și celebritatea mondială. Spre deosebire de toate formele anterioare, acțiunile de stimulare a participării maselor la creația tehnică și științifică inițiate de Festivalul național „Cîntarea României” au pornit de la concepția unitară formulată de Congresul al IX-lea al partidului privind rolul științei și tehnologiei în actuala etapă de dezvoltare economică-socială a României. Acțiunea permanentă de stimulare a creației originale, depistarea în proporție de masă a predispozițiilor latente, hrănirea și încurajarea talentului virtual; rezultatele finale ale acestui uriaș efort colectiv au devenit evidente mai cu seamă cu ocazia inaugurării în întreaga țară a săptămînii științei și tehnicii românești care a deschis deopotrivă porțile Expoziției naționale a creației științifice și tehnice.

Prin aportul nemijlocit al maselor de muncitori, ingineri, tehnicieni, studenți, cadre didactice, pionieri și școlari au fost create noi tipuri de mașini-unelte cu înalt randament, utilaje și instalații, noi sisteme de automatizare, s-au produs noi înlocuitori ce substituie materiale scumpe și deficitare, au fost înfățișate noi cuceriri ale geneticii, biofizicii, biochimiei, și au fost create noi aparate și produse necesare îmbunătățirii stării de sănătate a populației. Aproximativ 2.000 de exponate întinse în expoziție reprezintă invenții brevetate în 1977, iar altele 2.000 sînt în curs de brevetare.

Principalele atribute ale creației științifice și tehnice naționale — ingeniozitatea, fantezia, talentul — relevate cu

(Continuare în pag. 11)

LIVIU TIMBUS ■

Să ne grăbim, e vorba de pâinea țării!
(Reportaj din campania agricolă în Bărăgan — pag. 2)

Acum, cînd știu...

Mă-ntorc mai des spre ce a fost odată spre lucrurile în care mi-au rămas un gest, o respirație nerepetată, un strigăt, o închipuire sau un pas.

Ce dor de toate cite se-ntimplară acum cînd știu ce e steaua polară, cit de departe e și neajunsă, că n-o mai pot ascunde într-o frunză!

Și nu-i acesta joc de-a calendarul, o răsfoire trudnică-ndărăt, ci puntea ce-o arunc spre mine de sculptor, neintinat omăt.

FLORIN COSTINESCU ■

Magazine-bijuterii

Un magazin de calitate — și înțeleg prin aceasta atît un magazin cu o prezentare estetică bună, cit și cu mărfuri bine lucrate — îndeplinește pe lîngă o funcție practică firească și rolul unui excelent lăcăș de instrucție, de educație, de formare și cultivare a gusturilor cetățeanului. Iată de ce strădania comerțului nostru stimulat permanent de îndemnul și indicațiile concrete ale conducerii de partid de a transforma fiecare spațiu comercial într-un mic univers al eleganței și bunului gust de factură modernă merită să fie apreciată cu căldura cu care trebuie înțimpinat orice act propulsor de elemente civilizatorii. Căci intrarea într-un magazin poate necesarmente să echivaleze cu pasul făcut într-o expoziție a frumosului — mereu viu, mereu înnoitor, însoțitor poate mai modest — în orice caz însă nu de neglijat — al muzeului care, prin definiție, are un caracter mai conservator.

Unui magazin contemporan i se cere să fie, așa cum am văzut prin locurile cele mai distinse pe care le-am cunoscut, o propoziție vesnic deschisă surprizei mai binelui — calitativ; mai noului — ca modele; mai diversului — ca posibilitate de satisfacere a gusturilor; mai acceptabilității — ca prețuri (sigur, după nevoile și punga fiecăruia...).

Avem asemenea magazine?

Avem. De la zi la zi mai multe, și acesta este faptul pe care încerc să-l relev aici, deși îmi propun să consacru prezentele însemnări doar unui mic grup de asemenea unități comerciale — cele deschise în Piața Palatului din București — ca urmare a mai bune valorificării a spațiilor de la parterul „Bibliotecii universității”, spații altădată folosite ca depozite.

Ideea aparține secretarului general al partidului și ea a fost formulată în 1977, cu prilejul studiilor pe teren pentru sistematizarea Capitalei. S-a considerat firesc ca, de vreme ce în mod practic toate instituturile de învățămînt superior dispun în prezent de biblioteci ce concurează cu spațiile de carte ale unor mari orase, și păstrînd — chiar și în aceste condiții — la etaj bătrînele și prestigioasele săli de lectură, jos, la parter, clădirea să deschidă largi vitrine pentru publicul care străbate acest colț ultracentral al Capitalei. Un oras fără magazine, fără vitrine care să atragă — se spune adesea și cu dreptate — nu este un oras în sensul modern al acestui cuvînt...

Și iată că propunerea a devenit fapt: la 17 august, anul trecut, a fost tăiat panglica inaugurală la nu mai puțin de patru magazine-bijuterii. Nu magazine de bijuterii (unul singur dintre ele are aceas-

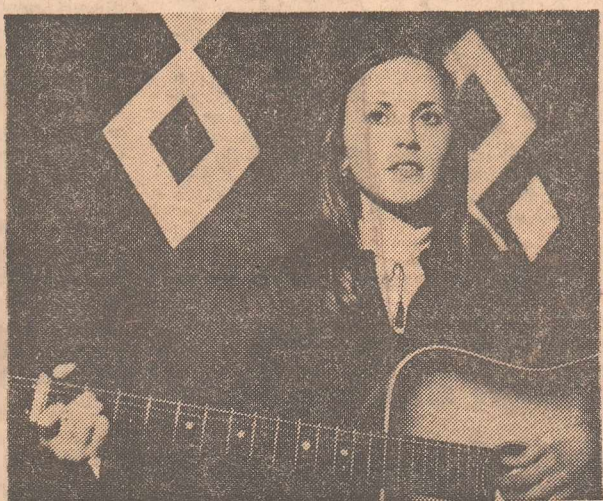
(Continuare în pag. 5)

EUGEN FLORESCU ■

O voce tînără

● Aceasta este Violeta Ciomirtan, în vîrstă de 18 ani, elevă la liceul din Roman, o speranță a muzicii tinere. Înestrată cu o voce specială, de o înfinită tristețe și de o emoție plină de nădejde, ca un glas al materiei, Violeta Ciomirtan are în repertoriul său piese de inspirație folclorică precum și cîntece pe versurile unora din marii poeți, ca Blaga și Bacovia. Credem în destinul său de autentică interpretă și o așteptăm la viitoarele întîmplări literar-artistice ale Cenaclului Flacăra al Tineretului Revoluționar.

Fotografie de DUMITRU LUCA ■

Cerem dreptate pentru Gheorghe Trandafir

— De unde știți la ce oră s-a produs accidentul?

— Un electrician de la Fabrica de piine, lucra lîngă noi, m-a întrebat: cit e ora? Eu m-am uitat la ceas și i-am răspuns: trei și zece, după-amiază. Peste două sau trei minute a căzut grinda. Pe urmă nu mai știu ce s-a mai întimplat cu mine...

Printr-o scrisoare am fost rugați să venim noi, să reconstituim cele întimplate: în ziua de 11 iunie 1977, Gheorghe Trandafir, 28 de ani, elev la liceul seral, căsătorit și tată a doi copii minori, dulgher la Exploatarea de gospodărire comunală și locativă Suceava, lucra cu încă un coleg, Cosma Stîchi, la garajul Fabricii de piine din Suceava. Mai avea de decofrat un singur pop care nu ceda. La un moment dat, o grindă s-a prăbușit, el s-a retras, dar a fost prins totuși sub niște fișii de beton. A fost transportat la reanimare, medicii de la spitalul județean au făcut tot ce a fost posibil și l-au salvat. Dar, supus unor intervenții

(Continuare în pagina 14)

N. GRIGORE MĂRĂȘANU ■

Să ne grăbim, e vorba de pâinea țării!

Ajungem la Slobozia după un drum curat și uscat, limpezit de ultimele ploți și în care imaginea tonică a pământului arat și însămînțat, a tractoarelor desfășurate în formații exacte, a oamenilor așezați umăr lângă umăr și înaintînd pas cu pas ca într-o poezie celebră, vorbea de la sine de roadele bune ale anului.

La Direcția agricolă a județului Ialomița, în lipsa tovarășului director Cristea, „plecat acum cinci minute la Drajna”, citeva informații despre situația la zi a companiei agricole în județ ni le dă tehnicianul Gheorghe Ciobanu. Notăm că pînă la ora actuală (luni, 10 aprilie) au fost însămînțate 25 430 de hectare cu culturi din prima și a doua etapă. Citeva exemple: la furaje au fost însămînțate 4 575 de hectare, adică mai bine de trei sferturi din producția planificată, la sfecla de zahăr: 11 000 de hectare, inul de ulci este terminat, legume aproape 2 500 de hectare, cartofii timpurii 700 de hectare, iar cei de toamnă, 50 de hectare. Firește, la apariția acestor rinduri, cifrele de mai sus nu vor mai corespunde realității, dată fiind lupta cu timpul a celor care în aceste zile își unesc zilele cu nopțile sub denumirea zi-lumină. „Se muncește cu multă ardore întreaga zi, adaugă Gheorghe Ciobanu, se lucrează în schimburi prelungite, la lumina farurilor tractoarelor. Sintem foarte bine aprovizionați cu piese de schimb, cu îngrășăminte chimice, semințe de calitate, iar la baza noastră de aprovizionare face „permanentă” cite un om”. (Anticipăm puțin, ca să arătăm că în ceea ce privește ultima afirmație, referitor la această „permanentă” de la baza de aprovizionare, ne exprimăm unele rezerve, fapt asupra cărui vom reveni cu o mică discuție înregistrată la ora 19 chiar la poarta pomenitei baze.) „Inarmați” cu detaliile de la „centru”, plecăm pe teren, nu pentru a număra „steagurile”, ci pentru a vedea concret cum muncește în aceste zile oamenii Bărăganului.

Cine nu face producție anul acesta este un nepriceput

Am avut noroc că la sediul S.M.A.-ului Grivița l-am întâlnit pe Mihai Dușu, șeful secției de mecanizare. Era trecut de ora 17 și venise din cîmp să întocmească necesarul de materiale și forță de muncă pentru a doua zi.

Îl întorcem din nou pe cîmp să-l căutăm pe directorul S.M.A.-ului, Grivița, inginerul Milintin Trif. Discuția începe în mașină. De la început îmi atrage atenția că nu are la dispoziție mai mult de 20 de minute. Își îndoaie palaria astupînd bronzul furat în câteva zile cit a fost soare și strînge în palmele mari volanul mașinii.

— A plouat mult pe aici?
— Da, dar asta nu ne-a speriat. Totdeauna m-a bucurat ploaia. Să vă spun un lucru, așa, între noi doi. Eu simt pământul. Am 42 de ani și de 26 de ani lucrez numai în agricultură. Cine nu face producție anul acesta este un nepriceput. Nu știu pe unde ați mai fost, ce v-au mai spus și ceilalți, dar asta vă spun eu, Mihai Dușu, cu mîna pe inimă.

— Ce înseamnă să fii șeful secției de mecanizare?

— Cu ce să încep?
— Cu ce vreți, numai răspunde-mi la ce te-am întrebat. Uite, ajungem la Miloșești și mai mult te-ai uitat pe cîmp, ai oprit mașina de citeva ori și ai stat de vorbă ba cu unul, ba cu altul. Cred că timpul ăsta îl adaugi la cele 20 de minute promise.

— Eu răspund de C.A.P.-Traianul, De-

servesc cam 3 700 de hectare. Muncim cu toți mecanizatorii zi-lumină. De la 6 sînt pe cîmp pînă se întunecă de-a binelea. Noaptea mai avem ceva treabă și prin atelier. Așa că ajung acasă cînd ai mei au stîns televizorul. Asta ne este munca acum, în campanie. Sintem ca o corabie care are vînt bun și trebuie să meargă mult. Nu se știe cînd va ploua din nou. Am în dotare 50 de tractoare care sînt la ora aceasta pe cîmp, 12 combine la care se fac ultimele verificări și o combină de furaje. Pînă și duminică cu 3 semănători am terminat de însămînțat 57 de hectare floarea-soarelui, iar la sfecla de zahăr cu 6 semănători am terminat o suprafață de 90 de hectare. Știi unde mă duc în fiecare zi? Să văd lucrarea. Avem o suprafață de 40 de hectare care a crescut de un lat de palmă. O frumusețe. Ploaia i-a ajutat mult. Miine avem de terminat cele 100 de hectare de cartofi. 80 hectare au fost gata astăzi. Toți cartofii sînt aleși și transportați la cîmp. Rămîne doar să-i vedem în pămînt. Tot miine terminăm și cele 100 de hectare de ceapă. Este o treabă migăloasă, dar ne ajută elevii care sînt în vacanță. Am terminat de însămînțat și 150 de hectare de coriandru.

— Cu floarea-soarelui cum stați?

— Bine. Din 580 de hectare — 100 sînt însămînțate, iar 180 hectare sînt discuite și erbicidate.
— Nu e puțin?
— Față de grafic, nu. Vineri seara le-am rămas și pe acestea.

— Ce te supără, ce te nemulțumește în aceste zile?

— Cine nu pune bețe-n roate, inteleg că vreți să mă-ntrebați? Ei, dacă am avea cauciucuri la fertilizare F.6 și camere, ar fi o treabă bună. Căutăm, facem adrese, primim răspunsuri, dar cu camere și cauciucuri. Toate improvizările noastre nu prea dau rezultate. Altfel ar fi și găsirea reperelor la combina de furaj E.2.80. Deocamdată nu avem nevoie, dar sînt convins că trebuie să acționăm, să le avem, altfel vom păți ca anul trecut.

Pe inginerul Milintin Trif, directorul S.M.A.-ului Grivița, îl găsim la ferma „Tovărășia” a C.A.P.-ului Miloșești. Venise la fata locului să verifice situația la pompele echipamentului de erbicidat.

— Vă cam dau bătaie de cap aceste utilaje? Ce se întîmplă, de fapt?

— Anul acesta, am confecționat suplimentar, ca să acoperim necesarul, echipamente pentru împrăștiat triflurexul, substanță necesară la culturile de floarea-soarelui.

Această substanță foarte volatilă trebuie introdusă în pămînt foarte repede. De aceea, am montat pompele pe grape. Dar această soluție atacă rolele de la pompele echipamentului de erbicidat. Este dificilă înlocuirea lor dar, deocamdată, altă rezolvare tehnică nu avem. Din cauza acestui lucru stăgnăm citeva ore.

— Tractoare aveți suficiente pentru această campanie?

— Da. 198 de tractoare, 52 de grape disc, 37 de semănători pentru prășitori, 12 M.E.T.-1 200 la erbicidat, 27 grape reglabile și 5 mașini pentru plantat cartofi. Deci avem cam tot ce ne trebuie acum, în virful campaniei.

— Dar ce vă lipsește?

— Ar fi piesele de schimb la mașina de împrăștiat gunoi M.I.G.-5, care de un an de zile zace în atelier, și piesele la mașina M.A.-3.5 — mașină de împrăștiat îngrășăminte chimice. Inșă problema care mă frămîntă acum sînt aceste role la pompele de pulverizat.

Organizarea la fața locului

Trecuse de ora 18 cînd am ajuns la Cooperativa agricolă de producție „1 Mai” din satul Smirna. Pe președintele Vasile Berbecel îl găsim la sediul cooperativei în fata unor plînge de mărimea mesei. După datele pe care le conțin bănuim că sînt niste statistici la zi cu situația însămînțărilor din toată cooperativa. După noroiul proaspăt de pe cizme deducem că tînărul președinte a sosit la sediu cu citeva clipe înainte noastră.

— Sinteti de prin partea locului?

— Sint din sat. M-am întors aici după ce am terminat facultatea. Am 35 de ani și sint președintele cooperativei de 8 ani.

— Ce înseamnă această perioadă de însămînțări pentru dumneavoastră?

— Din cauza timpului nefavorabil perioada însămînțărilor s-a decalat. Trebuie să dăm lucrări de bună calitate într-un termen mult mai scurt. La noi, în aceste zile, toți cooperatorii lucrează în cîmp.

— Pînă la această oră s-au terminat însămînțarea sfeclei, peste 200 de hectare, 330 hectare de floarea-soarelui, 100 de hectare de cartofi timpurii, pentru prima recoltă, iar pînă joi vom avea terminate de însămînțat peste 150 hectare de porumb.

— Ce noutăți în organizare ați introdus anul acesta?

— Am eliminat planurile și raporturile zilnice care ne luau mult timp. Planificarea o facem din mers. Ne întîlnim cu șeful echipei seara pe cîmp, controlăm calitatea lucrărilor și trasăm planul pentru a doua zi. Altfel? Tractoarele nu părăsesc în această perioadă cîmpul. Alimentarea tractorului se face pe cîmp. De asemenea, mecanizatorului i se dă sămînta de la cooperativă în fiecare zi. El își asumă întreaga răspundere a calității însămînțărilor. Nu mai este necesar să folosim la fiecare utilaj un cooperativ.

La sectorul legumicol am alcătuit o echipă de bătrîni care, grupată astfel, dă rezultate foarte bune. Cam acestea ar fi noutățile pe care le-am introdus anul acesta. Nu-mi doresc decît să obțin și anul acesta aceleași rezultate, iar diploma din vitrina pe care o vedeți să le mai adaug și altele din anul acesta.

„Misterele” unei permanente și cite ceva despre sfecla de zahăr de la Plevna

Se inserază. Este ora șapte și ne oprim, după cum ne propusese, la Baza de aprovizionare tehnico-materială pentru a-

gricultură, nr. 21, situată oarecum în spațiile gării, ca să schimbăm citeva cuvinte despre această zi de muncă cu omul de permanență de care ne vorbea cu patru ore mai devreme tehnicianul Gheorghe Ciobanu. Eram curioși să vedem care au fost solicitările bazei, cine și ce a cerut. Bineînțeles, n-am crezut o clipă că aprovizionarea se face în pripă, iar constatările de pe teren au confirmat acest lucru, aprovizionarea fiind făcută la timp, după o planificare riguroasă. Au existat însă unele lipsuri concrete, exprimate după cum s-a văzut în timpul raidului, a căror explicație bănuim că o vom afla la bază. Inșă aici am avut parte de o surpriză: la baza cu pricina nu l-am găsit decît pe Ion Avram, paznic de douăzeci de ani, care-și mai trecea singurătatea cu o căte-lusă neagră și care la întrebarea noastră dacă aici e baza de aprovizionare ne-a răspuns sănătos: „baza e agricultura”.

Asta și căutam. Dar despre „permanentă” omul nu știa chiar nimic: „au plecat cu toții la ora 16”. Formăm numărul de telefon al direcției agricole cu gîndul să ne explice cineva cum stau lucrurile. Dar nici ofiterul de serviciu, inginerul Nițescu, nu știa nimic. Am căutat și alte baze împrejur, gîndindu-ne că poate vom fi greșit. Nu, nu greșisem. Inșă acum nu mai înțelegeam deloc povestea cu permanenta. Ce însemna de fapt această permanentă?

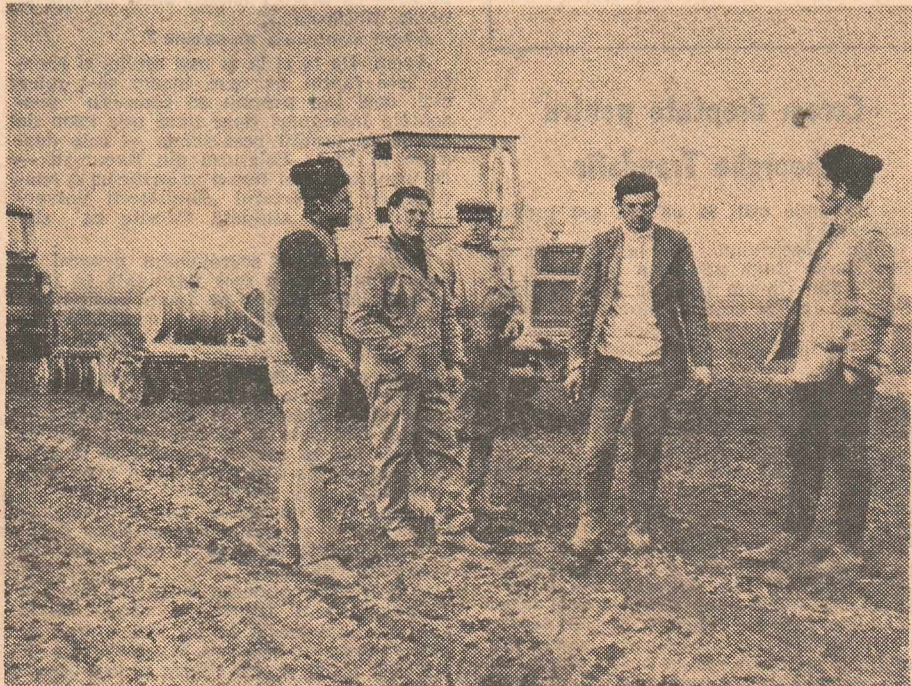
Este necesară? Dacă da, de ce nu există? Și dacă nu, pentru ce ne-a pomenit tehnicianul direcției de ea? Să fie oare pentru cine întreabă și nu pentru cine caută? Iesim din Slobozia îndreptîndu-ne spre Călărași, mai exact spre comuna Plevna, comuna care, ni se spusese tot de la direcția agricolă a județului, este rămasă în urmă la însămînțarea sfeclei de zahăr, alături de Movila și Lehliu. Tînem cont și de faptul că acolo unde se înregistrează tîmneri în urmă, din cauza timpului nefavorabil, trebuia să se profite cit mai mult de aceste zile. Pe sosea întîlnim sumedenie de tractoare și remorci pline cu oameni. Se face ora opt și jumătate. De la Grădiștea taie soseaua, iesind din cîmp, trei tractoare. Le facem semn să oprească, oamenii ne privesc cu nedumerire, ne explicăm și apoi notăm la lumina farurilor: „Eu mă numesc Nicolae Cercel, iar ei doi sînt Gheorghe Necula și Marin Barbu. Toți lucrăm la S.M.A. Cuza Vodă, iar acum ne întorcem de la discuit, de pe terenurile C.A.P. Grădiștea. Am pregătit terenul pentru floarea-soarelui, fiecare am avut cite 17 hectare și le-am terminat. Cum de la ce oră? De la șase dimineața! Mai avem încă 80 de hectare și terminăm”.

La Plevna, în jurul orei nouă, nu mai găsim aproape pe nimeni la sediul C.A.P. Bîrbim prin întuneric într-un noroi gros și strîgăm. Ne aude cineva. Este inginerul șef Dumitru Măreulescu, care tocmai se îndreaptă spre casă. Plecăm împreună să-l căutăm și pe președintele C.A.P., Ion Niță. „Am însămînțat 200 de hectare din 350 la floarea-soarelui și acum ne pregătim pentru porumb. La discuit avem 5 discuri, pentru că celelalte trei sînt la șfecle. Într-adevăr la șfecle ne-a cam întîrziat vremea rea, dar recuperăm zilele a-cestea, pînă apare revista dumneavoastră. Mergem cu 60 de hectare pe zi. Oamenii acum au plecat spre casă, noaptea pe întuneric e mai greu”. Nu spunem că este ușor, dar ne amintim ce ne spunea președintele C.A.P. „1 Mai” din Smirna: „Noi, dacă am rămîne în urmă, am lucra pînă noaptea tîrziu, la farurile tractoarelor și chiar la lanterne. Altă soluție nu există în această perioadă cînd fiecare zi contează”. Se pare, deci, că nu întîmplător C.A.P. „1 Mai” este fruntas în județ de atîta ani. Mai rămîne doar să învețe și alții.

Reportaj realizat de RĂZVAN BĂRBULESCU

SORIN POSTOLACHE

Fotografii de ION PREDOȘANU

Un nou și deosebit moment in cronica relațiilor româno-americane

Vizita de stat a președintelui Nicolae Ceaușescu în Statele Unite ale Americii

Marți la amiază, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și tovarăsa Elena Ceaușescu au plecat spre Statele Unite ale Americii, în vizită de stat, la invitația președintelui S.U.A., Jimmy Carter, și a doamnei Rosalynn Carter.

La plocare, pe aeroportul Otopeni, mil de oameni ai muncii din Capitală, dînd glas sentimentelor de stimă, dragoste și prețuire ale întregului nostru popor pentru secretarul general al partidului, au salutat cu căldură pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe tovarăsa Elena Ceaușescu, adresînd urări de drum bun și succes deplin în noua solie de pace și colaborare internațională, cu convingerea că noua vizită va contribui la întărirea prieteniei dintre cele două țări, la promovarea ideilor păcii și înțelegerii internaționale.

Erau prezenți tovarăși din conducerea de partid și de stat, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători de instituții centrale și organizații obștești, alte persoane oficiale. Pe aeroport se afla, de asemenea, Thomas W. Simons, însărcinatul cu afaceri ad-interim al S.U.A. la București, cu soția.

În drum spre Statele Unite ale Americii, avionul prezidențial cu care călătorește președintele Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu a făcut o escală pe aeroportul internațional Shannon din Republica Irlanda.

Miercuri la ora 1.00, ora Bucureștiului — marți, ora 18.00, ora locală pe teritoriul S.U.A. — aeronava prezidențială a aterizat pe aerodromul bazei militare „Andrews” din apropierea capitalei Statelor Unite ale Americii.

La scara avionului, președintele Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu au fost salutați cordial de Cyrus Vance,

secretar de stat al S.U.A., și de doamna Vance, care, în numele președintelui Statelor Unite ale Americii, Jimmy Carter, și al doamnei Rosalynn Carter, au urat

oaspeților români un călduros bun sosit pe teritoriul S.U.A.

La 18.30, ora locală, coloana oficială a sosit la Blair House — edificiu situat

lingă Casa Albă — care a fost rezervat reședință înalților soli ai poporului român pe durata vizitei lor de stat în Statele Unite ale Americii.

Primiri la tovarășul Nicolae Ceaușescu

Agenda primirilor la secretarul general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu — pentru săptămîna 6—13 aprilie — a fost deosebit de bogată. În acest scurt interval, delegații, personalități ale vieții politice și științifice, ambasadori au fost primiți de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, dialogurile purtate cu acest prilej definindu-se prin diversitatea și complexitatea problemelor abordate, fie că acestea s-au referit la relații bilaterale, fie că au constituit un prilej de examinare a unor probleme ale actualității internaționale.

În timpul primirii **Delegației Partidului Republican al Poporului din Turcia**, conducătorul delegației, Mustafa Üstündag, secretar general al partidului, a transmis tovarășului Nicolae Ceaușescu un salut prietenesc din partea lui Bülent Ecevit, președinte al Partidului Republican al Poporului și prim-ministru al Republicii Turcia, împreună cu urări de noi succese poporului român pe calea propășirii patriei. Mustafa Üstündag și-a exprimat admirația față de dezvoltarea pe care o înregistrează țara noastră pe multiple planuri, sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu, personalitate marcantă a vieții internaționale, și a subliniat rolul și contribuția României, a președintelui ei, la înfăptuirea politicii de apropiere, înțelegere și colaborare între toate statele lumii, indiferent de orînduirea lor socială. Mulțumind, tovarășul Nicolae Ceaușescu a transmis, la rîndul său, un salut călduros și cele mai bune urări lui Bülent Ecevit, iar poporul turc succese în dezvoltarea de sine stătătoare, prosperitate țării.

Evocîndu-se raporturile tradiționale de prietenie și bună vecinătate dintre România și Turcia, dintre Partidul Comunist Român și Partidul Republican al Poporului, în timpul convorbirii a fost exprimată dorința de a se intensifica conlucrarea dintre cele două țări, în interesul popoarelor noastre, al cauzei păcii și colaborării în Balcani și în Europa. A fost subliniată cu satisfacție dezvoltarea pozitivă a raporturilor româno-turce — în conformitate cu înțelegerile și hotărârile convenite în timpul dialogului la nivel înalt dintre cele două țări — și s-a evidențiat faptul că există mari posibilități pentru amplificarea acestei colaborări, în domeniile politic, economic, tehnico-științific și cultural, precum și în planul vieții internaționale.

O atenție deosebită a fost acordată dezvoltării relațiilor și contactelor bilaterale și multilaterale dintre țările balcanice, promovării unor raporturi de bună vecinătate, de înțelegere și stimă reciprocă între țările din această parte a continentului, transformării Balcanilor într-o zonă a păcii și colaborării.

Schimbul de vederi a relevat totodată numeroasele probleme cu care este con-

fruntată lumea contemporană, pledînd pentru eliminarea surselor de încordare și conflict, pentru reglementarea pe cale politică a problemelor litigioase dintre state. A fost evidențiată, în context, necesitatea soluționării pașnice a situației din Cipru.

Referirile la problema subdezvoltării, la existența decalajelor economice între state au reliefat importanța instaurării unei noi ordini economice internaționale. Intrevederea s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească.

Aflată în vizită în țara noastră la invitația Marii Adunări Naționale, **delegația parlamentară algeriană** condusă de Layachi Yaker, vicepreședinte al Adunării Populare Naționale a Republicii Algerie Democrate și Populare, a fost primită, la 7 aprilie, de președintele Nicolae Ceaușescu. Intrevederea a prilejuit evocarea cu satisfacție a bunelor relații dintre România și Algeria, dintre popoarele și parlamentele celor două țări, a colaborării multilaterale româno-algeriene, care se dezvoltă ascendent, în conformitate cu înțelegerile și acordurile convenite cu prilejul dialogului la nivel înalt purtat între șefii celor două state. A fost subliniat faptul că există posibilități largi pentru extinderea raporturilor bilaterale de prietenie și cooperare, în interesul popoarelor române și algeriene, al păcii și cooperării în întreaga lume.

Schimbul de vederi în probleme internaționale actuale a inclus abordarea situației din Orientul Mijlociu, îndeosebi instaurarea unei păci drepte și trainice în această zonă, subliniindu-se că întărirea păcii și colaborării în întreaga lume, reglementarea pe cale politică a diferendelor între state reprezintă o necesitate în concordanță cu aspirațiile și interesele fundamentale ale tuturor popoarelor. În acest sens, a fost exprimată dorința ca România și Algeria să conlucreze tot mai strîns pe plan internațional.

Dorința promovării unor relații strînse de colaborare și cooperare între România și Guineea Ecuatorială — în diferite domenii de activitate — a constituit axul principal al intrevederii dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și Nguema Esono Nchama, vicepreședintele Republicii Guineea Ecuatorială, ministru al relațiilor externe și de prietenie cu alte popoare. S-a apreciat că există posibilități largi pentru dezvoltarea unei cooperări reciproce avansate între România și Guineea Ecuatorială în domeniul economic, pentru intensificarea conlucrării lor în planul vieții internaționale, pentru promovarea unei politici noi de egalitate și respect între națiuni, de pace și colaborare multilaterală, pentru instaurarea unei noi ordini economice mondiale.

Desfășurată într-o atmosferă cordială, intrevederea a prilejuit și un schimb de mesaje între președintele Republicii Gui-

neea Ecuatorială, șeful statului și guvernului popular revoluționar, Masie Ngouma Biyogo Nguema Ndong, președintele Nicolae Ceaușescu adresînd acestuia, la rîndul său, un cald salut și cele mai bune urări, împreună cu urările de prosperitate și bunăstare adresate poporului guineez.

Un schimb de păreri privind situația din Orientul Mijlociu, căile de reglementare a problemelor din această regiune și instaurării unei păci juste și trainice în zonă a fost prilejuit de primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a lui Hani El Hassan, **consilier politic personal al președintelui Comitetului Executiv al O.E.P., Yasser Arafat.**

Oaspețele a transmis tovarășului Nicolae Ceaușescu un salut cordial de prietenie din partea lui Yasser Arafat, precum și cele mai bune urări de succes și prosperitate poporului român.

Mulțumind, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rugat să se transmită tovarășului Yasser Arafat salutul său prietenesc, iar poporul palestinian urări de succes pe calea înfăptuirii aspirațiilor sale legitime de libertate și independență.

În timpul discuției, s-a subliniat importanța deosebită pe care o au retragerea Israelului din teritoriile arabe ocupate în urma războiului din 1967 și soluționarea problemei palestinene pe baza dreptului la autodeterminare al poporului palestinian, inclusiv a dreptului său de a-și constitui un stat propriu independent. S-a reliefat că problema esențială în Orientul Mijlociu este problema palestiniană, că fără soluționarea justă a acesteia nu poate fi vorba de lichidarea conflictului, de instaurarea păcii în interesul tuturor popoarelor din această zonă. A fost relevată, de asemenea, necesitatea asigurării cadrului propice pentru desfășurarea tratativelor în problemele Orientului Mijlociu — cu participarea tuturor părților interesate, inclusiv a Organizației pentru Eliberarea Palestinei, reprezentant legitim al poporului palestinian. În condițiile actuale — a fost subliniat în cadrul intrevederii — o însemnătate deosebită o are aplicarea de către toate părțile aflate în conflict a recente rezoluții a Consiliului de Securitate al O.N.U. cu privire la situația din Liban.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a asigurat conducerea O.E.P. că Partidul Comunist Român, România socialistă, poporul român vor sprijini în continuare cauza dreaptă a poporului palestinian, își vor manifesta solidaritatea cu lupta dreaptă pentru împlinirea aspirațiilor sale naționale, vor face totul și în viitor pentru instaurarea unei păci juste și trainice în Orientul Mijlociu.

Într-o atmosferă călduroasă a decurs și intrevederea dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și **viceprim-ministrul guvernului**

lui egiptean, ministrul electricității, Ahmed Sultan, care, în fruntea unei delegații economice guvernamentale din Republica Arabă Egipt, face o vizită în țara noastră.

În cadrul intrevederii s-a relevat cu deosebită satisfacție că relațiile tradiționale de prietenie și strînsă colaborare, bazate pe stimă și respect reciproc, statornicite între țările și popoarele noastre, se dezvoltă în permanentă, în toate domeniile de activitate, în spiritul Declarației solemne comune, al acordurilor și înțelegerilor stabilite cu prilejul întîlnirilor și convorbirilor la nivel înalt. A fost exprimată dorința de a se diversifica în continuare raporturile bilaterale, apreciîndu-se că extinderea și întărirea conlucrării economice și pe alte planuri dintre România și Egipt corespund pe deplin intereselor popoarelor române și egiptean, cauzei păcii și cooperării internaționale.

În după-amiaza zilei de 10 aprilie, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a primit pe Ross Campbell, **președintele Consiliului de Administrație al Agenției pentru energie atomică a Canadei (A.E.C.L.), și pe James Donnelly, președintele executiv al acestei agenții.**

În timpul convorbirii, care a decurs într-o atmosferă cordială, au fost evocate bunele relații de prietenie și colaborare dintre România și Canada, care se dezvoltă continuu, în diverse domenii de activitate. A fost manifestată în acest cadru dorința de a se intensifica cooperarea științifică și tehnică româno-canadiană, inclusiv pe tărîmul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice, în sprijinul dezvoltării economiilor celor două țări, în folosul ambelor popoare, al cauzei înțelegerii și cooperării internaționale.

În aceeași săptămîină, tovarășul Nicolae Ceaușescu a mai primit pe Khor Eng Hee, care și-a prezentat scrisorile de acreditare în calitate de **ambasador extraordinar și plenipotențiar al Malayeziei în țara noastră, pe Kerfalla Cisse, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Guineea, cu prilejul prezentării scrisorilor de acreditare, pe ambasadorul Republicii Democratice Sudan, Sayed Sharief, în vizită de rămas bun, în legătură cu încheierea misiunii sale în țara noastră, și pe David Landau, corespondent diplomatic al ziarului „Jerusalem Post”, căruia i-a acordat un interviu.**

O activitate susținută, un interes constant față de problemele complexe ale contemporaneității și față de mutațiile ce au loc în lume, cunoaștere în profunzime a situațiilor și mobilitate în acțiune — aceste permanente coordonate ale politicii externe românești sînt confirmate aproape cotidian prin efortul neobosit al președintelui Nicolae Ceaușescu, recunoașterea valabilității unei asemenea politici constituind-o aprobarea unanimă a poporului nostru, înaltul prestigiu internațional, stîmă și respectul întregii lumi.

Condiția femeii la Pașcani, aceeași ca pretutindeni în țară

De câțiva ani de zile orașul Pașcani a început să fie cunoscut întregii țări nu doar prin unica — și de altfel vrednică — sa unitate industrială, întreprinderea de material rulant, ci și prin cea textilă, care produce în special perdele. Astfel, s-a născut o replică de delicatete, dată celei de forță, reprezentată de uzina tradițională a orașului, s-a realizat un prim dialog, dacă vreți, în plan social, între forța de muncă bărbătească și cea feminină. Pentru că la „perdele”, cum i se spune, foarte pe scurt, noii întreprinderi textile a orașului, majoritatea muncitoarelor este alcătuită în principal din mamele, soțiile, surorile și fiicele celor care muncesc la I.M.M.R. Pașcani, dar și de femei venite din mediul rural. Desigur, aceasta a fost situația la un moment dat, pentru că, în prezent, orașul s-a îmbogățit cu noi unități industriale, iar altele, aflate în curs de construcție, vor intra în producție în următorii ani.

Pornind de la prima observație, aceea a creării unui dialog industrial între femei și bărbați, am angajat o discuție, privind problemele actuale ale celor dintii, cu tovarăsa profesoară Maria Buiuc, directoarea Cabinetului pentru activitatea ideologică și presedintă a Comitetului orășenesc al femeilor din Pașcani.

— Se știe, tovarăsa Maria Buiuc, că — procentual vorbind — femeile din țara noastră reprezintă, în acest moment, cu ceva mai mult decât numărul bărbaților. Care este situația în orașul dv. și ce anume decurge din această realitate?

— Voi lua ca referință anul 1974, în care, din cei 20 650 de locuitori, 15 290 erau apti pentru muncă, iar dintre ei 7 816 femei. Cât privește încadrarea în procesul productiv, raportul nu mai arăta la fel de bine, pentru că doar 2 038 de femei erau atunci încadrate, față de 10 123 bărbați. Am făcut această scurtă incursiune într-un trecut nu foarte îndepărtat, pentru a înlesni comparația cu prezentul. Într-adevăr, în acest interval a intrat în funcțiune, la întreaga sa capacitate și chiar cu unele dezvoltări ulterioare, întreprinderea textilă Pașcani, s-a dat în folosință întreprinderea de prelucrare a produselor lactate, s-a lărgit gama serviciilor în cooperarea meșteșugărească și cea a industriei locale, s-au construit noi unități de învățământ și sănătate, pe care le amintesc deoarece ele au constituit tot atâtea posibilități de încadrare în muncă a noi și noi contingente de femei. Ceea ce s-a și petrecut. În 1977, și în condițiile creșterii numărului de locuitori ai Pașcanilor, numărul femeilor angajate a ajuns să fie mai mult decât dublu față de anul 1974.

— Ce credeți că a determinat această schimbare?

— În primul rând, orientarea dată de cel de-al XI-lea Congres al P.C.R., care a adoptat un Program cu un capitol distinct consacrat rolului femeilor în viața socială, în dezvoltarea multilaterală a societății noastre. Secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a vizitat de două ori, în ultimii patru ani, Pașcanii, ceea ce a influențat direct, în cadrul politicii generale de echilibrare a dezvoltării tuturor regiunilor țării, creșterea potențialului economic al orașului nostru.

— Rapiditatea cu care Pașcanii s-au integrat în fenomenul industrial național și mai ales perspectivele acestui drum, aflat încă la început, creează probleme nu numai importante dar și delicate, cum ar fi, printre altele, apariția unor noi profesii încă nepracticabile pe aceste meleaguri. Pentru femeile pășcănene această realitate a creat dificultăți?

— Fără să neg unele caracteristici demonstrative de femei în muncă, de pildă: gustul pentru frumos, răbdarea, înclinația lor spre activități mai migăloase, uneori pedanteria — în sensul ei cel mai bun — pentru finisarea unui produs, simțul lor gospodăresc etc., cred că aceste calități nu le exclud nici de la alte munci, inițial considerate exclusiv masculine. Pot afirma, astfel, că la Pașcani s-a creat, în prezent, un nou detașament al clasei muncitoare, compus din femei, care dețin funcții desfășurate pe o scară foarte largă, de domenii, de la munca fizică necesită de mașinile-unelte până la cea de concepție. În orașul nostru pot fi văzute femei manevrând macarale de mare tonaj, lucrând la mașini de așchiere, de găurit,

rea lor în muncă, necesitate impusă de intrarea în funcțiune a noilor întreprinderi care vor avea nevoie de aproape 20 000 de cadre, dintre care o bună parte femei, impune mai ales pregătirea lor din vreme, pentru noul lor statut social. În acest sens, scoile profesionale trebuie să-și intensifice activitatea, mai ales că nici dintre femeile încadrate în prezent nu foarte multe au studii corespunzătoare prezentei lor în întreprinderi, care folosesc utilaje dintre cele mai moderne. În mediul sătesc, deopotrivă, se simte nevoia intensificării cursurilor agro-zootehnice, pe care le-au urmat multe femei dar nu în număr suficient de mare, cum se impune și desfășurarea unei munci de lămurire mai in-

pruncilor lor, ferindu-i de boli, adeseori fatale, cum de asemenea comisiile de femei, cu sprijinul altor factori, vor trebui să ducă o mai susținută muncă de îndrumare în rindul familiilor tinere, în special, pentru a preîntâmpina destrămarea lor, produsă, cel mai adeseori, din cauze minore, neesențiale. În ultimii 2 ani au fost înaintate justiției 30 de cereri de divorț, iar 10 mame și-au părăsit copiii, plecând fără să lase nici o adresă, în alte locuri din țară. 113 copii proveniți din familii dezorganizate sunt găzduiți și întreținuți în casele de copii din Pașcani, iar alți câțiva au fost repartizați în familii dispuse să-și asume responsabilitatea creșterii și educării lor. Numărul locurilor în creștere și cămine de copii a ajuns la cifra de 720, dar se simte încă nevoia măririi acestei cifre. În ceea ce privește aprovizionarea populației, femeile pretind, îndreptățit, o mai riguroasă ritmicitate, îmbogățirea gamei de semipreparate „Gospodina”, ca și înființarea unor raioane cu acest profil, în mai multe unități alimentare. Echipelile de control ale oamenilor muncii, încadrate cu femei, au depistat, cu o competență exemplară, carentele aprovizionării și pe cele ale deservirii, cerind inițierea de noi puncte alimentare, în zona gării de pildă, prelungirea unor programe, în special la unitățile de desfacere a legumelor și fructelor, astfel ca populația să se poată aproviziona cu cele necesare și în funcție de orarul de lucru. Aceste comisii au mai cerut respectarea strictă a programului de muncă la magazinul alimentar, la cofetărie, ca și reducerea duratei de inventariere la magazinul „Intercoop”, din piața orașului. Inițiative prețioase, aparținând femeilor, s-au înregistrat și în cadrul unor consfătuiri, privind mai buna gospodărire și înfrumusețarea localității, pășcănenii ducând dorul anului 1964 când orașul lor fusese premiat pentru curățenie. Este adevărat că amplele lucrări de construcție, atât în sectorul industrial cât și în cel al locuințelor (s-a ajuns la 1 000 de apartamente anual), explică, în bună parte, aspectul actual al străzilor. Dar femeile au produs efectuarea unor lucrări de interes public în cvartalul „7 Noiembrie”, cum sînt locurile de joacă destinate celor mici, grija pentru înfrumusețarea balcoanelor, aranjarea unor spații verzi în jurul blocurilor, mai bună păstrare și îngrijire a fondului locativ, atenția față de aspectul casei scăriiilor, acțiuni care se pot efectua chiar dacă unele din principalele artere ale orașului sînt, deocamdată, la discreția masinilor de mare tonaj, desfunde pentru introducerea de cabluri diverse și așa mai departe. În aceste condiții, considerația de care se bucură femeile în orașul nostru a înregistrat o creștere sensibilă, astfel încît prezenta lor în birourile organizațiilor de bază, în diverse comisii obștești nu mai surprinde pe nimeni. Aproape 1 300 de femei fac parte din organizația de partid a orașului, iar funcția nou creată, de secretar cu problemele sociale, din cadrul comitetului orășenesc de partid, a fost încredințată unei femei. De aceea vreau să folosesc prilejul ce mi se oferă, pentru a arăta că cetățencele Pașcanilor asigură conducerea de partid, pe secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, că-și vor face un titlu de onoare de a fi la înălțimea răspunderilor ce le-au fost încredințate, slujind cu devotament politica de făurire a societății noastre noi, în care femeia este chemată să contribuie, în egală măsură cu bărbații, la schimbările țintind înnoirea vietii tuturor.

GHEORGHE DECEMBRIU ■

De vorbă cu Maria Buiuc, președinta Comitetului orășenesc al femeilor Pașcani

la strunguri ori cu aparate de sudură, doctorite, judecării, directorate sau vicepreședinte de consilii populare, președinte de tribunal etc. Evident, această gamă variată de profesii și funcții a impus nu numai o schimbare de mentalitate, în ceea ce privește capacitățile femeii, dar și o înțelegere politică a rolului ei în societate. Nu există aproape nici un document de partid, din ultimii ani, în care să nu se atragă atenția asupra acestei realități și în care să nu se indice soluții. În ceea ce ne privește, aici, pe plan local, am fost preocupate să dăm posibilități de calificare celor care doreau să-și formeze o pregătire sau să si-o perfecționeze pe cea cistigată, cîndva. Astfel, la întreprinderea textilă, în intervalul '76-'77 s-au calificat, la locul de muncă, aproape 1 500 de femei, la Cooperativa „Munca selectivă” alte 111, iar actualele cursuri de pregătire însumează sute de participante.

— Considerați suficiente aceste acțiuni, răspund ele integral dorințelor exprimate de cetățencele dv., în afară de cerințele obiective ale procesului industrial?

— Nici n-am afirmat așa ceva și, pentru a vă dovedi că nu avem nimic de ascuns, am să răspund deschis: avem în oraș multe femei tinere cu o pregătire minimală și care, tocmai din această cauză, nu-și găsesc, încă, locul în producție. Sînt femei venite din mediul rural odată cu soții lor, ocupați în industrie. În plus, în comunele învecinate Pașcanilor există un disponibil de forță de muncă feminină, dar cu pregătire diversă, printre care cu 8 clase, cu prima treaptă de liceu absolvită, altele, mai puține, cu liceul completat. Cuprinde-

tense, astfel încît femeile să nu abandoneze munca în cooperative, mai înainte de vîrstă pensionării, decît pentru motive foarte serioase de sănătate. Conformîndu-se Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. din luna iunie 1973, organismele politice din oraș au întocmit nomenclatorul de meserii și funcții, în vederea încadrării prioritare a femeilor și pentru eliberarea forței de muncă masculine. Totuși și la acest capitol sînt unele unități, cum sînt cele din cooperativa de consum, și unele C.A.P.-uri, rămase în urmă.

— Se știe că femeile îndeplinesc un volum cel puțin mai divers de activități decît bărbații, intrucît lor le revin și o serie de obligații privind căminul, creșterea copiilor, aprovizionarea cu alimente, pregătirea mesei și altele... În ce măsură sînt ele ajutate să reușească mai bine și cu un efort mai scăzut îndeplinirea îndatoririlor amintite?

— Înainte de toate, și mă bucur că pot să o spun, indicele de natalitate înregistrează la noi cifre pozitive. Aproape 120 de femei au mai mult de 5 copii, sub 18 ani. În luna august a anului trecut natalitatea a fost de 27,4 la sută față de 25,5 la sută în 1976. Sporul natural al populației a crescut de la 17,2 la sută la 20,7 la sută. Aproape 200 de mame sînt propuse pentru a primi distincții și recompense în baza Decretului 190/1977. Aceste cifre îmbucurătoare sînt parțial umbrite de procentul înregistrat de mortalitatea infantilă, mai mare în 1977 decît în anul precedent, ceea ce impune ca atît personalul medical specializat dar, nu în mai mică măsură, însesi mamele să se aplece cu mai multă grijă asupra

Valia Barbu, muncitoare

Cecilia Măcrinici, medic

Georgeta Ștefănescu, președinta
Judecătoria PașcaniMaria Mustătea, vicepreședinta
al Biroului executiv al Consiliului popular

Maria Cornea, educatoare

Fotografii de EMANUEL TANJALĂ

Sarcinile de plan, îndeplinite zi de zi, nu doar la încheierea trimestrului!

Intreprinderea de vagoane din Drobeta — Turnu Severin și-a realizat planul la producția fizică — vagoane echivalente pe patru roți — în primul trimestru din acest an. În schimb, la producția netă s-au înregistrat niveluri necorespunzătoare, planul pe aprilie fiind preliminar — după situația la zi — a se îndeplini în proporție de circa 85 la sută. Faptul că, în prima decadă a acestei luni, din 60 de vagoane echivalente nu s-au realizat nici 33, este deja grăitor. Zilele trecute am discutat cu mai mulți factori de conducere din întreprindere despre cauzele acestei situații și căile celei mai rapide redresări. Printre altele, am notat cu satisfacție că s-au găsit, în fine, mijloace firești de comunicare și înțelegere între conducerea unității și proiectant — Filiala Institutului de proiectări și cercetări vagoane Arad — pentru a se obține documentația de execuție cu 45 de zile înainte de intrarea în producție a reperelor, ca tehnologii și compartimentele interesate să aibă timpul necesar să-și facă pe deplin și la vreme datoria. Până acum, obiceiul proiectantului — șef filială: ing. Vasile Pigulea — era să dea documentația fie cu o săptămână înainte, fie odată cu lansarea în fabricație a produsului.

Grave dereglări în relațiile de cooperare cu unii furnizori interni produc mari necazuri și pagube. Marți, 11 aprilie a.c., la întreprinderea mehedineană, 22 de vagoane ce trebuiau de mult livrate erau imobilizate în așteptarea osiilor care ar fi trebuit să fie la Drobeta — Tr. Severin încă din martie. Furnizorii care și-au încălcat obligațiile contractuale sînt: I.M.M.R. Simeria, Intreprinderea de utilaj greu „Progresul” Brăila și I.M.M.R. Pașcani. Alte 19 vagoane sînt imobilizate și acum de lipsa boghiurilor pe care Intreprinderea de osii și boghiuri Balș trebuia să le trimită din decembrie 1977.

Nouă ne vine din cooperare circa 70 la sută din valoarea produsului, spunea Grigore Marinescu, șeful biroului plan-dezvoltare. Ei bine, de la începutul acestui an boghiurile — care acopăr cam jumătate din cele 70 de procente amintite — ne vin cu întârziere, mai ales în clapa a treia a fiecărei luni.

Desigur, n-ar fi fost nimănui, și în primul rând constructorilor de vagoane de la MEVA, dacă n-am spune aici că o vină pentru slabele lor rezultate o poartă chiar ei înșiși. Nu se poate susține în nici un caz că au făcut tot ce depinde de dinșii, pentru îmbunătățirea situației de ansamblu a unității, în ce privește realizarea planului la producția netă. Este suficient dacă amintim în acest sens că întreprinderea se înscrie stăruitor cu importante depășiri ale planului de cheltuieli materiale. Dealtfel, tovarășul Gheorghe Ileanu, președintele consiliului oamenilor muncii, a stăruit singur cu deosebire asupra rezervelor interne ale unității — atât la nivel material, cit și la cel al inteligenței tehnice și al capacităților organizatorice — de a asigura și a sporii rentabilitatea întreprinderii. Vom reduce volumul cooperărilor — a precizat interlocutorul — asimilind în producție proprie unele repere care ne dau bătaie de cap. De pildă: tamponare, capețe de bară, axe triunghiulare. Apoi, autodotarea ne va scăpa în curînd de un alt necaz. Vom realiza singuri, aici, la noi, capacele pentru vagoane cisternă și destinate transportului de

prode pulverulente. Până acum, după debitarea tablei, trimiteam aceste capace la București, la „Grivița roșie” sau la „Vulcan”, pentru ambutisare și tratament termic. Numai pentru transportul acestor capace citeva milioane lei pe an. Se adăugau o seamă întreagă de alte cheltuieli și dezavantaje, deloc negliabile.

În afară de acestea însă este cinstit, muncitorește și gospodărește să vă spun că avem încă mari posibilități, neutilizate, de a reduce cheltuielile materiale. Asta în ciuda neîncrederii — de fapt a unei comodități și în gândire și în faptă — chiar a unora de la noi din unitate. Amintesc doar reducerea consumului de metal pe care ne-o permit înlocuitorii. Extinderea sudurii în mediu de bioxid de carbon reduce sudura manuală cu electrozi. Anul trecut am economisit 32 tone de electrozi, doar la citeva locuri de muncă. În acest an putem diminua consumul de electrozi cu 70 tone.

Dar dacă tot veți scrie despre noi și despre munca noastră, dați-ne prilejul ca prin intermediul revistei Flacăra să ne facem auzită vocea la forul nostru tutelar — Centrala industriei de utilaj tehnologic și material rulant — într-o chestiune importantă nu numai pentru noi și de o stringentă actualitate. Iată despre ce este vorba. Noi am calculat

producția netă pe fiecare tip de vagon în parte. Rezultatul nu concordă cu cel stabilit de centrală. Or, aici nu pot interveni nici generozitatea, nici reversul ei. E vorba doar de un calcul matematic și de exactitatea lui. Dacă cei din centrală se îndoiesc de riguroasa celui făcut de noi, îi rugăm să-l verifice, nu să-l ignore. Dar să revin. Pe lângă cele spuse înainte, o mai bună urmărire a producției este încă un lucru la îndemina noastră, cu care ne putem ajuta singuri.

Între greutățile care vin plocon de la alții și despre care interlocutorii ne-au vorbit în detaliu și rezervele interne pentru redresarea situației, în care am remarcat o oarecare zgîrcenie la argumente, un singur lucru este clar: înainte de orice, trebuie ca fiecare membru al colectivului să pună umărul și mintea ca să determine și să grăbească această vitală redresare. Sînt și posibilități și oameni în stare să o facă. Pînă la sfîrșitul lui iunie, am fost anunțați, se va realiza integral planul semestrial la producția netă.

Foarte bine și foarte necesar. Dar pentru aceasta sînt necesare eforturi cotidiane, amplificarea preocupărilor, nu în perspectivă, ci chiar acum, pentru asigurarea ritmicității — element cheie în îndeplinirea prevederilor planului.

DORIN GHERGHINESCU

Stăpin al muncii sale Foto: EM. TANJALĂ

Magazine-bijuterii

(Urmare din pagina 1)

tă destinație), ci magazine ce sînt ele însele bijuterii prin întreaga lor concepție de organizare, prin buna aprovizionare, prin calitatea mărfurilor, prin cadrul general estetic, prin serviciul ireproșabil.

„Stirex” este unul dintre ele, cel care produce, poate, și cea mai bună impresie. Prin ce? Prin faptul că mai bine ca năicăieri altundeva pînă acum în București simți că, intrînd înăuntru, trăiești clipa cînd te convingi de un adevăr ce nu poate să nu te emoționeze. Situată vreme îndelungată în urma altor țări în domeniul produselor de sticlă și ceramică — în ciuda unor experiențe și dovezi certe de talente autohtone — prin cele peste 20.000 de exponate permanente ale „Stirex”-ului, România se dovedește dintr-o dată o „putere” în acest domeniu. Sigur că spații de evoluție rămîn încă destule deschise înaintărilor, dar magazinul de prezentare aparținînd Ministerului Industriei Ușoare, deschis în acest perimetru, arată că cele 14 întreprinderi de sticlă și 5 de ceramică ce concurează la aprovizionarea „Stirex”-ului, folosind materiile prime românești, gîndirea tehnică și puterea de creație a specialistului și muncitorului român poate învinge orice prejudecăți în materie, așezîndu-ne cu demnitate în rîndul țărilor cristalurilor și portelanurilor.

Nu, succesul nu este deloc facil, vizitarea unor centre reprezentative pentru vechi civilizatii — Palatele de jarnă și de vară ale Pekinului, Versailles-ul din vecinătatea Parisului, Topkapı-ul Istan-

bulului etc. — impresionînd printre altele tocmai prin valoarea artistică a realizărilor obținute în asemenea domenii. Noi, ca artiști ai cristalului și portelanului sîntem relativ tineri, desigur. Dar tinerețea noastră în aceste domenii ni se înfățișează a fi deosebit de viguroasă vizitînd „Stirex”-ul bucurestean, de unde pleci impresionat de portelanurile ce se remarcă printr-o veritabilă finete, innobilate prin decorații manuale, și ale căror modele sînt în întregime creațiile unor artiști și ale unor muncitori din Cluj-Napoca, Alba Iulia sau Curtea de Argeș. Retine atenția întreprinderea din această din urmă localitate, într-adevăr foarte tinărar dar foarte ambițioasă, care și-a descoperit într-o zonă specifică olăritului muntean niște fete de o admirabilă îndeminare și răbdare în caligrafierea de motive florale sau geometrice pe suprafețe de smalluri prețioase. La rîndul lor, paisprezece întreprinderi producătoare de sticlă (cu excelente succese la Medias, Tomesti, Pădurea Neagră — centre mai vechi — dar nu mai puțin revelatorii, la Tg. Jiu, Berca, Buzău, Avrig, Bistrița, Dorohoi etc.) adaugă cristalurile românești — mult diversificate și într-un ansamblu de forme (servicii, vase etc.) realizate „la mînă liberă” care au devenit foarte căutate atît în țară, cit și în străinătate. Succese foarte bune se obțin prin vînzare de oglinzi venetiene, realizate la întreprinderea „Securită” din București, întreprindere care, ca și cele mai înainte amintite, răspunde indemnului secretarului general al partidului de a folosi pe scară largă ca teme de inspirație motivele tradiționale, specifice artei românești (am văzut, în acest sens, o excelentă gamă de oglinzi, unele dintre ele intrate deja în magazine ca unice). Dealtfel, despre succesul magazinului vorbesc și rezulta-

tele vînzărilor: în primele patru luni de existență „Stirexul” a făcut o de-facere de peste 8 milioane lei. Letitia Negrescu, Ionica Traistă, Cornelia Cioboiu, Amelia Dragomirescu sînt citeva dintre tinerele care deservesc cu delicatețe și promptitudine acest magazin.

În proximă vecinătate — ca nivel de dotare, aprovizionare și deservire — se află și celelalte magazine-bijuterii ale centrului de care vorbim. Unul dintre ele, magazinul „Miraj”, ne înfățișează și el un salt calitativ — în domeniul industriei produselor cosmetice, al căror renume și a căror desfacere este într-o tot mai mare creștere, inclusiv pe piața europeană, cu tradiții binecunoscute de calitate. Astfel, gama de produse „Darclée”, după cum confirmă tovarășa Elisabeta Vurhală, șefa „Miraj”-ului, a obținut în 1977 medalia de aur la Tîrgul internațional de la Bratislava.

Magazinul aparținînd Ministerului Industriei Chimice reunește produse de la mai multe întreprinderi („Miraj” și „Stela” — București, „Farmec” — Cluj-Napoca, „Nivea” — Brașov, „Azur” — Timisoara) produse ce impresionează, între altele, și printr-o prezentare în ambalaje care stau cu cînte alături de producțiile celor mai renumite fabrici de cosmetice din lume.

Sînt realizări de care nu poți să nu te bucuri. Fiindcă ele vin să-ți confirme că, după un număr de ani de intense și profunde acumulări cantitative, după ani de studii și progrese pe calea celei mai înalte competențe profesionale, colectivele noastre de cercetare, ca și colectivele muncitorești sînt capabile să uce în toate domeniile la nivelul ideii foarte generoase a saltului spre o calitate nouă, din toate punctele de vedere superioară...

Aprilie, lună de vîrf pe șantiere

LOCUINȚELE - NICI

La Tirgoviște, constructorilor nu le stă carul în drum de-o ploaică !

Există o sumedenie de oameni cărora le place să exagereze, dar inginerul Mircea Burloiu nu face parte dintre ei. Dinsul e cit se poate de exact atunci cînd zice „la Tirgoviște plouă fără întrerupere de o zi și-o noapte”, ca și atunci cînd adaugă, în cunoștința de cauză a celui care de 30 de ani construiește case, că „nu e nici o legătură între ploaia de afară și ritmul muncii pe șantierul acesta”. Care șantier e plasat la o aruncătură de băț de centrul capitalei Dimboviței, în ceea ce localnicii numesc, după o terminologie recent înusită, microraioul 4, unul din nuclele construcției de blocuri pentru locuințe din Tirgoviște, unde întreprinderea de construcții-montaj din județ urmează să ridice o mare parte din cele 3690 de apartamente din planul pe 1978. Care ritm e, după cum ni s-a explicat și

Înainte de a primi cheile apartamentelor, femeile acestea au de gînd să facă 150 de ore de muncă voluntară

după cum ne-am convins singuri, ajutate de imparțialitatea aparatului de fotografiat, unul al muncii intense și responsabile, care sfidează condițiile meteorologice dintre cele mai vitrege, ploaie și vînt, punînd la preț nu doar mistria, ci și respectarea integrală a angajamentelor, în conformitate cu care I.C.M.D. are de predat 440 de apartamente pe acest trimestru cu care, ne asigură inginerul Burloiu, „va fi o problemă numai în sensul că le vom pune la dispoziția proprietarilor înainte de termen”. Într-o asemenea si-

tuție se găsește blocul 17 A. El are 20 de apartamente și termen de predare 30 iunie, dar șeful de lot Cristian Zolia e gata să bage mina în foc că, judecînd după stadiul în care se află blocul în prezent, va fi gata la sfîrșitul acestei luni.

Deși, cum spuneam, plouă cu înversurare, activitatea în jurul blocului este febrilă. Se tencuiesc balcoanele, se operează modificări la timplărie și pardoseli, se montează parchetul, peste tot se muncește cu îndeminare și seriozitate, nimeni nu taie frunză la cîini, iar bufetul din apropiere, pe numele lui „Carpați”, e absolut gol. Despre blocul 17 A și despre bufetul de vizavi, inginerul Mircea Burloiu explică pe rînd. Blocul, zice, e pe cofraje metalice plane universale, sistem de construcție nu foarte nou, dar verificat. Cam 40 la sută din planul întreprinderii se realizează pe bază de panouri mari, care permit o execuție mai rapidă și măresc productivitatea muncii, dar la blocul acesta am folosit metoda clasică. Ca tehnologii moderne, la 17 A ar fi de semnalat înlocuirea fațadei din vinacel cu placaj și praf de piatră, precum și eliminarea tencuielilor la interior, ceea ce înseamnă că, avînd la dispoziție betoane foarte bine pregătite, am făcut zugrăvile direct pe gladuri. Cu riscul de a vă reține o clipă mai mult în ploaie, am să vă spun că betoanele noastre sînt pe mina comunistului Vasile Bucur, fierar-betonist care, anul trecut, la Tirgu Mureș, a cîștigat Olimpiada pe țară a constructorilor, ceea ce vorbește de la sine despre calitatea muncii lui. Despre bufetul „Carpați”, inginerul recunoaște că, la început, a cerut conducerii să-l desființeze, dar s-a convins cu timpul că temerile sale nu erau întemeiate, în sensul că „dacă prindeți picior de constructor în local pe parcursul lucrului, vă ofer pufoaica mea și ceasul pe deasupra!”

La 17 A, ca și la blocul 18 de alături, lucrează nu numai constructorii obișnuiți ai întreprinderii, prin rivna și strădania cărora tirgul pitic și prăfos de altădată a devenit Tirgoviștea modernă și arătoasă de astăzi, ci și o mulțime de meseriași, zidari, dulgheri, timplari și așa mai departe, recrutați, în cadrul unei acțiuni mai vaste, inițiată la nivelul Comitetului județean de partid, din comunele și satele învecinate. Astfel, la blocul 18, o echipă de zidari provine din Vișinești, munca ei desfășurîndu-se, în orele documentării noastre, sub ochii exigenți ai primarului comunei, Zaharia Bordea. N-am venit să-i inspectez, zice primarul, ci să le dau o mină de ajutor. Acum, sînt pe șantier, la blocurile din micro 4, 11 oameni din Vișinești, 7 zidari și 4 timplari, unul mai tîner, ca Oprea Chivu sau Nicolae Lungu, alții pensionari, ca Ion Banu și Constantin Florescu, dar toți își îndeplinesc sarcinile cum se cuvine și m-am bucurat foarte tare auzind despre ei numai lucruri bune. Aseară am dormit cu ei, la blocurile de nefamiliști, am mai schimbat cite o vorbă, le-am mai transmis cite unele de-acasă, așa că pot spune că se simt bine și-și văd de treabă cu conștiinciozitate.

Firește, pe acest șantier nu numai constructorii din Vișinești sau cei din Dragomirești, ultimii muncind chiar la 17 A, sub conducerea șefului de echipă Dumitru Constantin, sînt muncitori și disciplinați. Numărul meseriașilor pe brațele și pe seriozitatea cărora I.C.M.D. știe

N-ar strica mai multă atenție față de materialele depozitate împrejurul blocurilor ! Fotografii de EMANUEL TANJALĂ

că se poate baza e foarte mare, dintr-o eventuală enumerare a lucrătorilor frunțași netrebuind să lipsească, după opinia inginerului Burloiu, zidarul Vasile Chi-neată, timplarul Nicolae Stănescu, mozar-carul Nicolae Rădoi și, desigur, mulți alții, bărbați și femei deopotrivă. Cu toate astea, mai sînt aici, în micro 4, destule probleme cu respectarea disciplinei pentru că, bunăoară, zidarul Dumitru Radu și-a cam făcut un obicei din a întirzia la lucru, iar șefii de echipă Ion Cerel și Ilie Darie au primit nu demult sancțiuni pe linie administrativă pentru superficialitate în compactarea betoanelor la structuri.

Alături, la blocul 8, la care s-a ajuns de la cota zero la etajul 8 în numai 24 de zile, ritm pe care betonistul Mihai Drăghici îl socotește „bunișor”, se lucrează sus, pe acoperișul temporar, unde echipa de dulgheri condusă de Andrei Ciucă își vede de treabă ca și cum n-ar ploua peste capetele lor cu o insistență demnă de cauze mai bune. Ploaia asta, face haz de necaz șefului de echipă, e floare la ureche față de gerurile din decembrie, într-un fel ne sîcîie, dar cine are timp s-o bage-n seamă ? ! Avem de gînd să terminăm blocul cu cel puțin o lună înainte de termen, așa că nu ne stă nouă carul

în drum de-o ploaică ! Coborîm la blocul 18, în camerele cărui, încă nearticulate, avem ocazia să întîlnim niște persoane pe care le-am numi civile. Georgeta Constantin și Dumitru Lupuca de la „Romlux”, întreprindere care a primit majoritatea repartițiilor pentru blocul respectiv, se află aici spre a da o mină de ajutor la curățenie, la introducerea materialelor, la scoaterea molozului, operațiuni simple, care nu necesită cine știe ce cunoștințe anume, în efectuarea cărora viitorii locatari s-au antrenat în timpul liber cu entuziasm, după un orar al muncii patriotice care va cuprinde, o cităm pe Georgeta Constantin, „cel puțin 150 de ore”.

În rezumat, chiar dacă în jurul blocurilor materialele sînt cam împrăstiate, elementul amenințînd să se transforme în noroi, aici, pe șantierul din microraioul 4 al Tirgoviștei, se muncește cu pricepere și tragere de inimă, în ciuda ploii și a frigului, constructorii aflîndu-se cu lucrările, după vorbele unui om cărui nu-i plac exagerările, „în grafic, ba chiar cu importante depășiri”.

Asta nu vrea să însemne că nu e loc pentru mai bine.

OVIDIU IOANIȚOIA

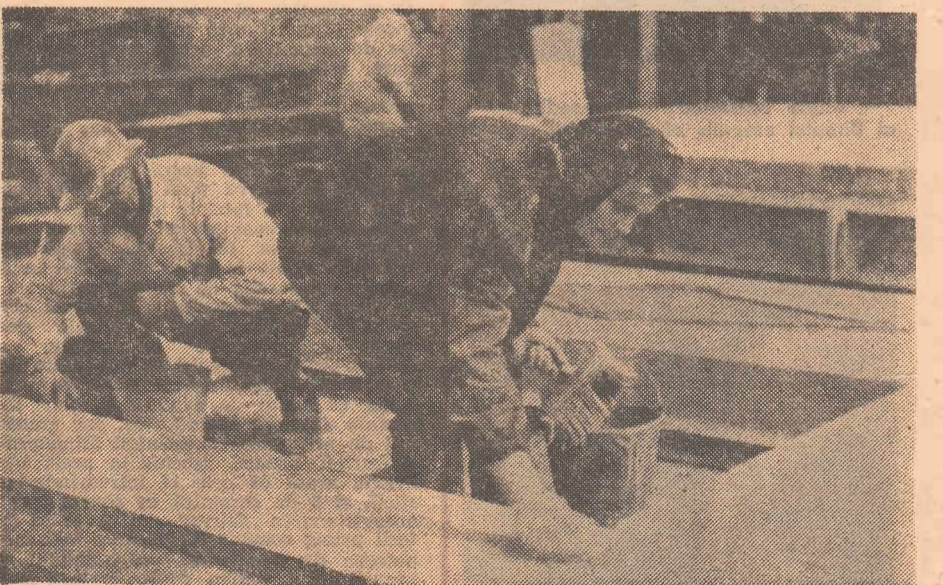
Cînd te bazezi prea mult pe ceea ce spun alții sau unde poate duce, uneori, conservatorismul

Și în Tirgu Jiu se construiește pe suprafețe mari : trailerele încărcate cu cărămidă și fier-beton sau goale se încrucșează la intersecții și în porțile șantierelor, macaralele turn se profilează deasupra caselor mai vechi, în toate cele patru puncte cardinale. Acesta este însă tabloul exterior. Vizitînd locurile de muncă, tabloul construcției de locuințe se profilează și mai bine. Din păcate însă nu întotdeauna într-o lumină tocmai plăcută. Este foarte adevărat că majoritatea constructorilor gorjeni sînt oameni harnici și dotați cu simțul frumosului. Am văzut blocuri cu arhitectură plăcută, cu finisaje bune, încadrate în ansambluri care au tot ce le trebuie, mai bine zis ceea ce face cit mai comodă viața locatarilor. Am găsit în șantiere echipe de finisori care executau „la fir de plumb” sciviseala băilor și a cămarilor. Am văzut zugrăvi care-și interpelau inginerul astfel : cînd sosesc aparatele electrice de zugrăvit ? Adică oameni care nu stau departe de noul în materie, care din respect pentru meserie nu gîndesc că zi-

dul de la cămară care nu se vede cînd deschizi usa apartamentului poate rămîne nefinisat. Ingerul T. Balosin, șeful șantierului nr. 1, îmi vorbea despre faptul că termenul de predare al lucrărilor de care răspunde — 30 iunie 1978 — va fi respectat întocmai, dacă nu chiar depășit.

Cu toate acestea, atît în oraș cit și în județ, pe mai multe șantiere există lucrări întirziate, cu termene de predare depășite încă în anul trecut. Scriptic pe trimestrul I al acestui an planul la construcția de locuințe a fost îndeplinit abia în proporție de 43 la sută.

Este vorba în primul rînd de un ritm prea lent de execuție, de lucrări prevăzute și neatacate. Alături de ritmul lent în unele locuri se simt dezordinea și risipa. Am surprins pe peliculă imaginea curții unui șantier unde se construiește un bloc cu 260 de apartamente : materiale de tot felul aruncate la întimplare, maldăre de cărămizi sfărîmate sau îngropate în noroi. Sefa lotului, tovarăsa Olimpia Coconu, recunoștea, nu însă fără părere de rău : „Fabrica ne trimite cărămizile vrac, în loc să le paletizeze. Nici noi nu putem pierde timp să le luăm la mină bucată cu bucată. Avem deci pierderi. Chiar și Pipera ne livrează usi gata finisate fără să le ambaleze : se pot zgîria pe drum sau aici la descărcare”. „Zidăria portantă pe care o folosim — am întreb-o în continuare — reprezintă o tehnologie depășită, așa se spune, nu ?” „Foarte exact, un ritm mult prea lent față de sarcinile noastre, organizare a

Prefabricarea pereților oferă posibilitatea unei finisări chiar înainte de montarea lor

frontului de lucru defectuoasă, pierderi de materiale, doar atî văzut. Cu panouri am reduce din manopera generală mai mult de jumătate. Dar nu le avem”. Lată deci o mare problemă a construc-

țiilor gorjeni : industrializarea este nesatisfăcătoare. Există cîteva linii tehnologice unde se produc panouri mari (panouri care, după cum se știe, pot fi prefinisate încă din faza de turnare — am surprins

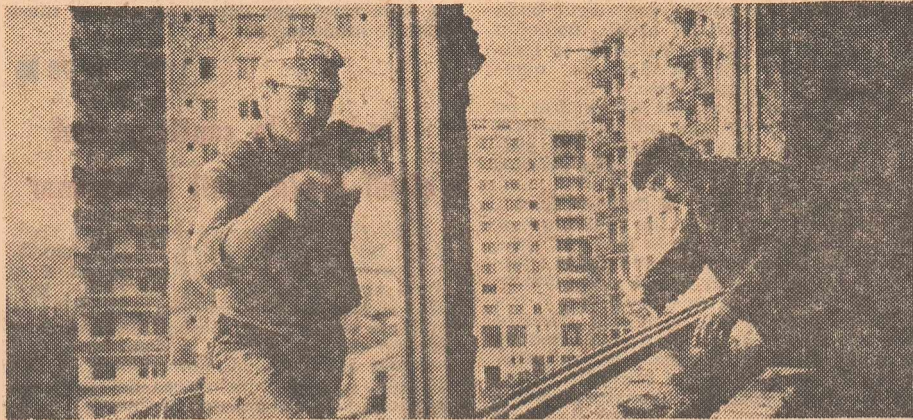
O RESTANȚĂ!

La Mediaș, termenele stau în căciulă, iar șantieriștii fac „grămadă” ca la rugby

Cartierul „Vitrometan” din Mediaș nu datează de mult. Abia de la începutul anului trecut, când s-au pus temelile primelor blocuri. Până la sfârșitul actualului an, în total, ne spune prim-vicepreședintele Consiliului popular al municipiului, Hugo Schneider, cartierul va avea două mii cinci sute de apartamente. Tot aici se vor construi, mai notăm, o școală cu 24 de săli de clasă, grădiniță, creșă, spații comerciale la parterul blocurilor, o poștă, un cinematograful, în sfârșit, tot ce este necesar cursului unei vieți civilizate în „Vitrometan”, cartier nu mare dar bine gândit și amplasat în această latură a orașului. Fără îndoială, mai devreme sau mai târziu aici va apărea și un teren sportiv deși, până atunci, drept este să spunem că șantieriștilor, bărbaților cărora cel mai mult le place să construiască blocuri, le sînt rezervate — chiar în timpul orelor de program — serioase antrenamente asemănătoare jocului de rugby. Vom vedea de ce.

Tehnicianul Mantsch Friedrich, șeful lotului 1 care lucrează în „Vitrometan”, aparținător de Șantierul 1 al Intreprinderii județene de construcții-montaj, ne spune:

— La blocul 15, termenul inițial de predare era 30 septembrie a.c. Apoi, s-a zis, trebuie să-l terminăm mai repede, în trimestrul întâi. Pe la 15 martie, ni s-a dat un altul: sfârșitul trimestrului trei, așa cum fusese la început. În sfârșit, în ultimele zile din aceeași lună, martie, am primit alt termen: 30 iunie a.c. S-a creat, de ce să n-o spunem?, un fel de derută. Noi, contînd pe primul termen pe care-l stîmsem, am terminat fundația blocului 15 la 30 ianuarie și apoi — pentru că o vreme n-am avut trailere să aducem panouri pentru el, iar cînd am avut trailere nu existau panouri de care aveam nevoie — ne-am concentrat la blocul 17, care la 30 decembrie anul trecut avea

Optimiști și mindri, constructorii spun că blocul 8 din cartierul „După zid” va fi terminat nu în trimestrul trei, cînd e programat, ci încă în acest trimestru. Vreo cițiva adaugă, însă, că primul termen era decembrie 1977! Fotografii de ELENA GHERA ■

deja două tronsoane pregătite pentru montaj și putea fi terminat, după calculele noastre, cam la 1 mai a.c. Problema este că, fiind obligați să părăsim, ca să zic așa, blocul 17 ca să terminăm mai repede blocul 15, macaraua a fost trecută pe altă linie de rulare și n-a mai putut fi folosită la întreaga capacitate. Asta în condițiile în care, se știe, nu putem avea cîte o macara pentru fiecare bloc nou construit. Mai adaug o întrebare. Ce e mai important: să avem un bloc de 30 apartamente la 30 iunie sau unul — blocul 17 — de 70 apartamente, la 1 mai? Diferența ar reprezenta-o casă de 40 de familii! Și oamenii au început pur și simplu să ridă de noi, văzînd că trebuie să lucreze după stilul „grămadă”, îmbulzindu-se cînd la un bloc, cînd la altul.

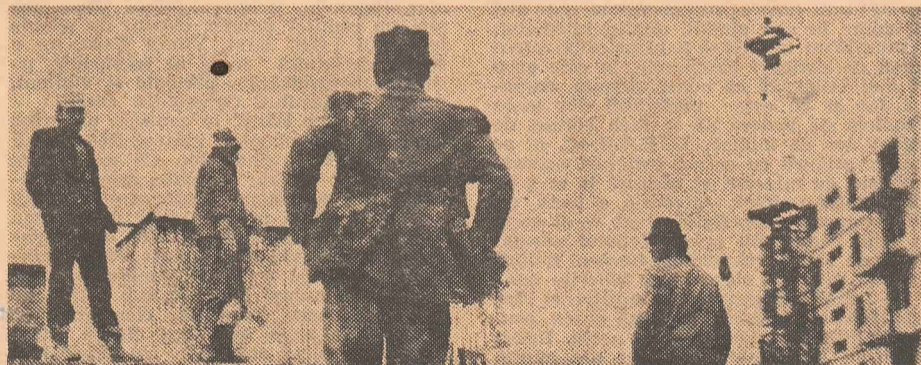
— Răsturnările de termene, adaugă Aurel Dascălu, inginerul șef al Șantierului 1, se răsfrîng, bineînțeles, asupra concordanței utilajelor, pe care nu le „încărcăm” cît se cuvine, și asupra comenzilor la poligonul de prefabricate. Parcă ar fi pus cineva termenele astea în căciulă și le amestecă! Și nu ni se explică de ce

tot sînt mereu schimbate, ca să știm și noi!

— Dumneavoastră sînteți, ca inginer șef al Șantierului 1, al doilea om din Mediaș, după șeful de șantier, care se ocupă și răspunde de construcțiile de locuințe...

— Și totuși nu cunoșc motivele acestor schimbări. De pildă, pe 25 martie, șeful serviciului producție al șantierului a trimis Intreprinderii de construcții-montaj Sibiu planul operativ. De acolo a venit înapoi. Chiar astăzi s-a primit o adresă ca în două zile el să fie refăcut în conformitate cu noile termene. Dar eu, termenele astea noi, nici nu le cunoșc! Și dacă ar fi de întocmit doar planul operativ, dar trebuie făcute și lucrările prevăzute în el! Ca să nu mai adaug că pentru sorturile balastiere I.C.M.J.-ul abia acum a făcut contractul pe anul în curs. Asta vine așa, că noi alergăm de mult, că ne-apropiem de jumătatea cursei, și abia acum ni se dă startul.

La Sibiu nefiind rost să ne lămurim asupra acestor lucruri, directorul I.C.M.J.-ului fiind plecat, continuăm să adăugăm că, după simpla noastră opinie de martori de-o zi pe șantierul Mediașului, multe s-ar putea rezolva, fără îndoială, printr-o mai bună organizare internă a muncii în Șantierul 1. De pildă, aflăm în același cartier „Vitrometan”, la blocul 15 — de care a mai fost vorba mai sus — constructorii și-au propus, de patru săptămîni, să înalțe cîte un nivel și jumătate pe săptămîna, dar pînă acum nu au reușit să facă nici un nivel întreg! De vină, spun constructorii, sînt cei de la poligonul de prefabricate — aparținînd tot de Șantierul 1 și aflat tot în Mediaș — care n-au asigurat panourile corespunzătoare. De asemenea, ni se spune, la blocul 1, unde structura de rezistență este montată „99 la sută”, lipsesc doar cîteva panouri pentru ca lucrarea să fie încheiată, cauza fiind deopotrivă aranjarea nu prea grijulie a panourilor în depozit — ca să găsești un anumit panou trebuie să scotocești tot vrafal — și tendința celor de la poligon — care sînt plătiți în funcție de „volumul” de beton ce-l toarnă — de a scoate panouri mari, pentru exterior, neglijîndu-le pe cele interioare, fără de care nu se poate totuși ca un bloc să fie încheiat. Or, de bună seamă, clarificarea unor asemenea situații depinde în primul rînd de Șantierul 1, nu de întreprinderea tutelară I.C.M.J. Sibiu! Buna gospodărire și organizare mai atentă a lucrului se cuvin a fi privite, asadar, cu altul mai mult cu cît poligonul de prefabricate are o capacitate sub necesitățile — această situație este în curs de rezolvare — după cum aflăm de la prim-vicepreședintele Consiliului popular municipal, care ne mai vorbește și despre „menținerea, de 4-5 ani încoace, a unui deficit de forță de muncă, circa 200 de oameni”. Această afirmație din urmă, mărturisim, nu ne-a convins. Nu de puține ori pe șantier oamenii muncesc cu o mină, cu cealaltă, ca să zicem așa, fumează, după cum arată și imaginile surprinse de fotoreporter. „Deficitul” de forță de muncă amintit probabil că ar fi resimțit, apoi, mai greu, dacă oamenii șantierului n-ar fi obligați să facă „grămezi”, cînd la un bloc, cînd la altul, ori dacă — în cadrul Șantierului 1 — nu și-ar face ei înșiși greutăți, după cum arătăm. Un lucru, deocamdată, fiind sigur: că în „Vitrometan” se află, în construcție, 17 blocuri, că la multe dintre ele lucrul a început în februarie 1977 și că, pînă în prezent, nu s-au mutat aici decît 60 de familii. N-o fi puțin dar, probabil, fără termene „în căciulă” și fără „organizare rugbystică”, adică „la grămadă”, se putea mai mult...

În timp ce se vorbește despre un anumit „deficit de forță de muncă”, buzunarele parcă sînt făcute pentru ca mîinile să se adăpostească în ele în timpul orelor de program

pe peliculă o asemenea fază) dar ele nu acoperă necesarul din șantier: se produc aici abia 70 de metri cubi de betoane. Pentru a fi folosite totuși mai multe panouri, în anul trecut acestea au fost aduse din diferite orașe care au fabrici de prefabricate. Numai că de la Călărași pînă aici un panou transportat pe calea ferată își ridică de aproape trei ori costul său. M-am întreb, firește, dacă gorjeții n-ar putea avea propriul lor mijloc de producție pentru panourile din beton, mai ales că, așa cum se poate demonstra cu ușurință, ritmul lent de lucru pe unele șantiere poate fi simțitor îmbunătățit prin aplicarea tehnologiei noi. Ne-am adresat astfel unui for răspunzător de problema construcțiilor și în persoana tovarășului Alexandru Mladin, vicepreședinte al Consiliului popular județean Gorj, am găsit interlocutorul potrivit.

— După cîte înțeleg, și dumneavoastră aici, la consiliul popular, sînteți de părere că în șantierele gorjeene trebuie pus accentul pe industrializare. De ce nu s-a trecut din timp la acțiune?

— Putem să ne autoricicim pentru un soi de conservatorism, dar nu numai noi sîntem vinovați. Am avut fonduri pentru construirea unui mare poligon de prefabricate: cei de la București ne-au spus: așteptați, punem și noi bani și facem împreună o fabrică mare. Am așteptat, a trecut anul și centrala ne-a comunicat cu seninătate: noi nu mai facem nimic, voi faceți ce vreți. Așa încît dumneavoastră ați surprins pe peliculă o hală goală care încă nu produce, iar noi

sîntem în urmă cu planul de producție. Întimplarea aceasta nefericită ne-a convins definitiv că este nevoie de inițiativă, că nu trebuie să așteptăm să tot fim dirijați. Așa încît anul acesta vom dezvolta baza noastră de prefabricate construind poligoane și piste în locuri unde sînt fronturile mari de lucru. Chiar astăzi, de pildă, am discutat cu specialiștii noștri ultimele amănunte în legătură cu o pistă care se află în construcție la Motru. În două săptămîni va produce. Miine inginerii care pun pista în funcțiune se vor afla printre clijenii pentru a vedea la fața locului pe acești constructori care au multă experiență în domeniu. Cu investiții nu prea mari vom avea pînă la sfârșitul anului o producție de prefabricate de cel puțin trei ori mai mare față de cea prezentă.

— Și în concluzie, se speră ca prin aceste măsuri să fie înlăturată actuala rămăneare în urmă la construcția de locuințe?

— Este o măsură esențială dar nu singura. O mai bună organizare la fiecare loc de muncă, întărirea disciplinei, eliberarea gîndirii tehnice de canoanele conservatorismului și concentrarea ei pentru găsirea celor mai eficiente și noi tehnologii sînt tot atitea direcții esențiale unde trebuie să se facă simțit revirimentul. Sperăm din toată inima să fie așa, astfel ca la finele anului să invităm în locuințe pe ultimii dintre noii locatari planificați pentru anul 1978.

VICTOR CONSTANTINESCU ■

OPINIA UNUI ALEGĂTOR

Cîteva adevăruri de toată ziua

După cum știți, viața se petrece și se face și cu multe și din multe întimplări și fapte mărunte, există dacă vrei și un destin cotidian, te scoli de dimineață, te grăbești la slujbă, îți faci datoria, un coleg se uită mai urît la tine, altul spune, un șef are și el ambițiile lui mărunte, în afara obligațiilor de serviciu, copilul, să zicem, rămîne singur acasă, nu-și face întotdeauna lecțiile, ai uitat geamul deschis și a început ploaia și nu ajungi la timp să-l închizi, stai la coadă la te miri ce, și uite se face seară, abia apuci cîteodată să vezi filmul pînă la sfârșit, pui capul pe pernă și te pregătești să visezi și nici nu bagi de seamă, cîteodată, s-a făcut dimineață și nu mai știi dacă ai visat ceva, trebuie să te grăbești, trec sărbătorile, trece și Anul nou, Doamne, zici la cîte o petrecere, ca un filosof, ce repede trece timpul! mai e nițel și vine concediul. Și pe urmă nu mai ai timp să faci nici filosofie, și zici mai e nițel și vine pensia. Sigur, eu am grăbit poate clipele, însă pînă la urmă, dacă nu sîntem atenți, așa se petrec lucrurile și vine pensia.

Între adevărurile de toată ziua se numără și răbdarea și bucuria mărunta pentru lucrul bine făcut. Un tîmplar odată făcea o ușă, o ușă simplă, de brad, alese cu grijă scindurile, le fătuise, le încheiase, chibzuse cum să vină tăbiile, pusesse balamaele, ușa stă bine în tocul ei, însă nu se hotăra să pună clanța fiindcă atît mai era de făcut. Tîmplarul se uita la ușa din curte, se uita la ea din casă, o închidea, o deschidea, sprînceana lui albă, căci era mai bătrîn, se ridica și se lăsa nehotărît.

— Nu-i pui clanța, zic eu. E gata.

— Nu m-am bucurat încă de ea, răspunde el, lucrul este făcut, așa este, îl lipsește doar bucuria.

Mă uit la el și nu pricep.

— Pe ușa asta vor intra oameni, vor ieși oameni, poți să intri pe o ușă pentru prima dată în viață, da poți să ieși pe ea și pentru ultima dată, am văzut mulți oameni grăbiți vînturînd ușile fără ostentare, n-au simțit că trăiesc, nici cînd le-au deschis, nici cînd le-au închis.

— Și ce poți dumneata să-i dai unei uși ca să o faci să trăiască? întreb eu.

— Nu ușa trebuie să trăiască ci eu, zice el, nu poți dumneata ține minte nici toți tîmplarii, nici toți brutarii, nici toți sticlarii, nici toți zidarul, nu poți să-i ții minte pe toți, nu poți să-i cunoști pe toți, nici nu este nevoie, da cînd te slujești de un lucru se cuvine să spui că lucrul ăsta a fost făcut de un om, că omul acela s-a bucurat pentru munca lui și pentru lucrul lui și bucuria lui a intrat în ființa lucrului și lucrul a fost făcut bine. Înțelegi? zice el.

— Înțeleg, răspund eu și mă gîndesc că ideea de bucurie simplă și de toată ziua poate fi o idee filosofică; să zicem că te scoli dimineață, că ai răbdare ca să vezi dacă cerul e senin, sau dacă e înorat, ai răbdare să vezi cum poate fi el frumos și înorat și să-ți faci plăcere să începi ziua, să te bucuri că te apuci de lucru și că vei putea spune: astăzi fac un felinar, cu felinarul ăsta va merge un om odată într-o noapte și va vedea drumul bun și lumina felinarului va fi caldă și apropiată și omenească și omul va străbate întunericul cu bine.

Să zicem că ai răbdare și te gîndești la clipă și la durată ei și la cît de repede vine timpul cînd trebuie să constăți cum s-au prefăcut clipele printre degete și nu mai ai cum să le strîngi la un loc și aproape că nu le mai ții minte fiindcă te-ai grăbit și în cele mai multe dintre ele nu ai pus bucuria vieții, iar pe cele seci nu ți le mai amintești.

— Ei, zice tîmplarul, ușa este bună, se încheie bine, intri cu bucurie pe ea, ieși cu bucurie pe ea. E făcută de mine, adaugă el mulțumit, simplu și împăcat.

Nu făcuse mare lucru, e drept, însă el o făcuse bine pentru bucuria lui.

Și ușa trăia.

DINU SĂRARU ■

D. ELIADE ■

Cea mai productivă forță de producție

INTELIGENȚA OAMENILOR

Inovator, de peste 20 de ani

— Cîți ani aveți, tovarășe Sabin Silvestru?

— În 1955 eram utecist și aveam 18 ani. De atunci nu mi-am schimbat locul de muncă deși, între timp, am urmat și absolvit școala de maștri. Sint muncitor mecanic la atelierul de întreținere din Întreprinderea de ciorapi și mănuși Agnita, județul Sibiu. După 2 ani de muncă, deci în 1957, realizăm prima mea inovație.

— La ce se referea ea?

— La mașina de tricostat ciorapi.

— Și ce i-ați făcut?

— Un dispozitiv care să-i prelungească viața cu cîțiva ani. De atunci am mai brevetat încă 6 inovații.

— Dar prima dv. invenție cînd ați realizat-o?

— Este aceasta pe care o vedeți prezentată în standul Ministerului Industriei Ușoare, din cadrul Expoziției naționale de creație științifică și tehnică: mașina de tricostat mănuși în contexturi Jacard. Pentru ea, colectivul nostru a primit premiul I pe ramură și premiul III pe țară.

— Vorbiți de un colectiv?

— Da, pentru că sîntem 4 autori: Roth Hans, tehnician la serviciul tehnic, Breckner Mihai, muncitor mecanic, Armean Victor, maștru mecanic, și cu mine. Ne-am adunat împreună pentru a rezolva această problemă care a pornit de la noi, nu ca o sarcină de muncă, apropiați de aceeași pasiune pentru nou, aceeași răspundere pentru soarta producției, de relațiile de buni tovarăși și prieteni care există între noi.

— Eu zic că exemplul dumneavoastră este foarte convingător pentru a ilustra ce înseamnă, la scară individuală, transformarea cantității într-o nouă calitate.

— Nu faptul că după 6 inovații am reușit să fac o invenție demonstrează acest lucru. Acest fapt este doar un argument și o consecință.

— O consecință a cui?

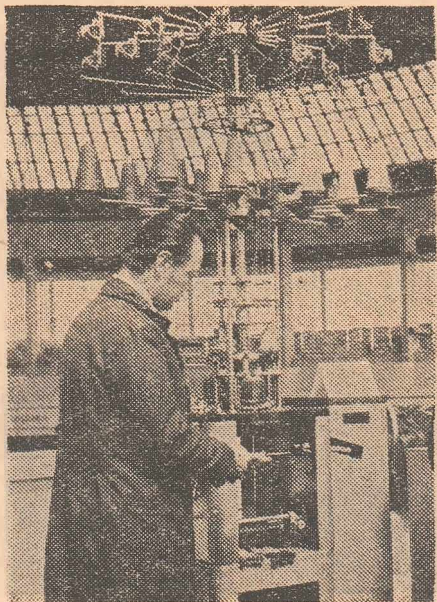
— A tuturor transformărilor calitative pe care le cunoaște societatea noastră, fiecare membru al său.

— Vreți să explicați?

— De la o inovație banală pînă la o invenție de mare eficiență economică, distanța este mare. Ceea ce mi-am păstrat din tinerețe au fost elanul și pasiunea. Mi-am dat seama însă că, pentru a înțelege mai bine nou, trebuie mai întii de toate să învăț. De aceea, și nu pentru diploma în sine, am urmat școala de maștri. De aceea caut să profit la maximum de cursurile de perfecționare profesională. Am și o altă receptivitate și înțelegere față de problemele și necesitățile producției. De mult timp nu mai aștept să vină cineva la mine ca să-mi spună ce trebuie soluționat.

— Altfel zis, aveți inițiativă...

— Dar nu de dragul de a o avea, ci o inițiativă necesară producției, orientată de problemele acesteia.

— Cum le cunoașteți?

— Desigur, ca mecanic de întreținere sint zilnic prezent în mijlocul muncitorilor din secții și discut cu aceștia. Înainte de a realiza mașina, mănușile se făceau manual; cu numeroase dificultăți, cu productivitate scăzută și deficiențe de calitate. Discutînd cu oamenii, aflui problemele, dar de înțeles — care sint mai urgente, cum ar fi mai economic să le soluționăm — le înțeleg bine în ședințele de partid și de sindicat, în adunările generale din secții și întreprinderi. Acolo unde toți membrii colectivului își spun răsădită pînă la capăt, dar se gîndesc și la soluții, pornind de la ideea fundamentală că ceea ce hotărîm trebuie să se înscrie în opțiunile și interesele colectivului.

— Să revenim la expoziție. Ce înseamnă pentru dv. participarea, pentru prima dată, la o manifestare de asemenea anvergură?

— Un nou impuls pentru a face mai mult în viitor. Un impuls dat de interesul cu care a fost privită realizarea noastră de specialiști, de aprecierea pe care am primit-o prin acordarea premiilor. Dar, mai presus de toate — și o spun cu aceeași emoție pe care o avem cu o săptămînă în urmă, cînd pentru prima dată în viața mea mă aflu în fața secretarului general al partidului — mi-a stimulat hotărîrea de a face și mai mult în viitor, atenția și grija pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le arată față de tot ceea ce realizăm noi astăzi. Noi, clasa muncitoare, și întregul popor.

VIRGIL SIMION

La Baia Mare, sporind inteligența tehnică a țării

În cadrul „Săptămîinii științei și tehnicii românești”, la „Expoziția națională a creației științifice și tehnice” unitățile Centralei minereurilor și metalelor neferoase Baia Mare — printre care și Institutul de cercetări și proiectări pentru minereuri și metale neferoase (I.C.P.M.M.N.) Baia Mare au obținut 17 diplome din 60 acordate de ramura mine, petrol, metalurgie neferoasă și geologie. Două lucrări au obținut premiul I pe țară. Procedeu de decupare a concentratelor de plumb cuproase, realizat de un colectiv, are o eficiență ce se concretizează printr-o producție suplimentară de metal de 42 milioane lei pe an și economii suplimentare la costuri de 27 milioane lei anual. Două studenți, Maria Gabrian și Elena Gabrian, au luat celălalt premiu I pentru lucrarea Elemente de captuseală din cauciuc pentru morile de măcinare a minereurilor, cu o eficiență de 250 000 lei pe moară. La etapa pe ramură au mai fost premiate colectivele ce au elaborat și executat instalațiile de perforare și încărcare a abatajelor de la minele Nistru, Cavnic, Suior, Baia Sprie. De o deosebită eficiență este realizarea morii pentru sfărîmarea și măcinarea autogenă elaborată de un colectiv de la I.C.P.M.M.N. Baia Mare și Flotația centrală. Au mai fost distinse lucrări care privesc obținerea cadmiului din subproduse, a stibiului din zguri, a manganului din minereuri sărace, tehnologii elaborate de specialiști de la I.C.P.M.M.N. Baia Mare în colaborare cu cadrele tehnice din unitățile productive. Dealtfel, aproape majoritatea exponatelor și procedurilor prezentate de unitățile Centralei Baia Mare sint cu caracter de noutate atît pe plan național cît și mondial, multe dintre ele fiind brevetate. Toate aceste realizări obținute în promovarea progresului tehnic sint determinate de extinderea colaborării cu unitățile de producție, a participării în colectivele mixte a specialiștilor din producție, cercetare și cercetare-proiectare la rezolvarea sarcinilor privind introducerea progresului tehnic. Transpuse în practică, aceste noutăți tehnice, rod al unei activități laborioase, înseamnă creșterea productivității muncii, reducerea costurilor materiale, diminuarea importurilor, conduc la îmbunătățirea produselor. Aplicarea lor înseamnă pe întreg județul Maramureș 66 milioane economii prin reducerea cheltuielilor de producție și 107 milioane lei spor de beneficii.

După cum spunea tovarășul Ilie Paras-

chiv, directorul I.C.P.M.M.N. Baia Mare și președintele Comisiei județene a inginerilor și tehnicienilor, cincinalul revoluției tehnico-științifice s-a concretizat în ramura minereuri în județul Maramureș prin creșterea cu aproape 50 la sută a productivității muncii în abataje în condițiile în care minereurile au avut cu 15-20 la sută mai puțin metal. Tot în această ramură s-a trecut în această perioadă la valorificarea metalelor din zguri metalurgice. S-ar putea da și alte exemple care să dovedească preocuparea deosebită a tuturor cadrelor de specialitate din județ pentru promovarea progresului tehnic precum și a îndrumării permanente și a grijii de care s-au bucurat din partea organelor de partid județene și a comitetelor sindicale. Ca urmare a seriozității cu care s-a tratat această problemă, s-au organizat periodic analize de lucru, legate de probleme care privesc introducerea progresului tehnic în întreprinderi. Ca urmare a luptei susținute pentru calitate s-a realizat, de pildă, creșterea concentratelor miniere cu 10 procente la toate cele șase uzine de preparare din județ, cu efecte pozitive în metalurgie, unde prelucrarea unei materii mai bogate a permis creșterea calității la topire. S-a îmbunătățit și calitatea produselor din sectorul metalurgic, respectiv a barelor de cupru, a cuprului rafinat. Dar, după cum spunea tot directorul Ilie Paraschiv, progresul tehnic nu se poate obține decît printr-o muncă susținută în toate domeniile și printr-o conlucrare a mai multor factori. Încă nu se face o popularizare adecvată și din această pricină multe din noutățile acestea rămîn la cunoștința unui cerc restrîns de specialiști. Ca urmare, se creează paralelisme în activitatea de cercetare, se cheltuiesc inutil energie și bani. Catalogele de produse care au fost la expoziție ar fi bine să fie multiplicat și difuzate la toate întreprinderile de profil. Acest moment de vîrf înregistrat în creația tehnică și științifică românească ar trebui să declanșeze noi inițiative în toate domeniile, inclusiv în acela al difuzării și popularizării rezultatelor de prestigiu. E nevoie de o mal bună propagandă a noutăților tehnice din țară și de peste hotare, care ar arăta exact locul în care ne aflăm și ce mai avem de făcut. Festivalul național „Cîntarea României” este un cadru deosebit de propice pentru stimularea activității de cercetare științifică și tehnică, cadru pe care muncitorii, tehnicienii, inginerii din județul Maramureș îl folosesc cu pricepere și cu rezultate remarcabile. Nu dintr-un spirit de emulație în sine, ci cu convingerea că, prin munca lor, sporesc inteligența tehnică și științifică a țării și contribuie la înălțarea României pe culmi tot mai înalte de civilizație și progres.

GEORGE MAREȘ

Orașele noastre se vor învecina cu lanuri de grîu și cu livezi, nu cu mări de hîrtii

INCREST, institut situat prin rezultatele excepționale ale oamenilor săi în avangarda cercetării științifice românești, aduce în Pavilionul expozițional de la Casa Științei, în această imensă vitrină a gîndirii tehnice originale, imaginea la zi — cu certitudinile, cu multiplele ei posibilități de evaluare și de valorificare — a unei idei ce-și caută de mai mulți ani rezolvarea, nu numai la noi ci prin mai toate colțurile pămîntului, căci viața de azi a lumii, așa cum apare ea în marile centre urbane, e un vulcan nestins și neobosit care aruncă în dreapta și-n stînga metale, hîrtie, lemn, resturi alimentare, făcînd din colectarea și depozitarea acestora, o permanentă obsesie a municipalităților. **INCREST**, prin „Instalația pentru valorificarea deșeurilor menajere” concepută în cadrul programului „Noi surse de energie”, vrea însă mai mult. Nu numai colectare și depozitare, așadar, ci și valorificare. Pentru ca vizitatorii expoziției să sesizeze mai bine performanțele „modulului de incinerare a deșeurilor menajere”, pe un panou aflat chiar în mijlocul pavilionului central cercetătorii de la **INCREST** au așezat simplu și ca la școală, pe două coloane față în față — și bine au făcut, credem — calitățile instalației românești alături de cele ale instalațiilor propuse nouă, spre cumpărare, de diverse firme străine. Lipsa oricărui complex de inferioritate, fericita inspirație și siguranța în abordarea unui domeniu nou, pentru noi, în a cărui cercetare, se știe, alte țări au acumulat o experiență și o tradiție, ne îndeamnă să acceptăm toți

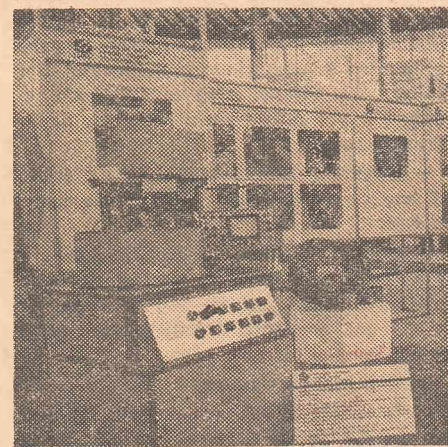
termenii tehnici de rigoare și să notăm că instalația românească **INCREST** produce căldura pentru termoficare prin preluarea a circa 60 la sută din căldura conținută în deșeurile incinerate, neutilizînd combustibil lichid, în timp ce instalații aparținînd unor alte firme folosesc un asemenea combustibil, energia calorică preluată din masa deșeurilor situîndu-se sub 25 la sută. Astfel, instalația românească economisește circa 2 100 tone combustibil convențional pe an, celelalte funcționînd, după cum arătăm mai sus, fără nici un fel de economie de această natură. Instalația concepută și pusă la punct de către oamenii **INCREST**-ului se mai distinge, de asemeni, prin posibilitățile ei de recuperare a fierului din deșeu și de a valorifica cenușile rezultate din ardere, prin costul ei mai mic, aproximativ de 35 milioane lei, în raport cu alte instalații (care ar necesita investiții în jur de 100 de milioane), prin suprafața mai mică de pămînt pe care o ocupă, de numai 0,6 hectare, spre deosebire de altele, care se întind pe o suprafață dublă, și, se cuvine să amintim, prin asigurarea unei depline protecții a mediului ambiant, funcționînd cu sisteme simple, realizate în țară, de epurare a gazelor rezultate din teribilul rug pe care ar arde gînoalele unui oraș.

Inginerul Radu Polizu, șef de secție la **INCREST**, unul dintre autorii acestei instalații brevetate ca invenție în 1977 și aparținînd, de bună seamă, unui colectiv mai larg de cercetători, ne spune că, țintind să vadă care ar fi consecințele economice — cele sociale, ba chiar

psihologice, trebuie și ele subînțelese — ale funcționării a 23 de asemenea instalații în țară, în preajma orașelor mari, el și colegii lui au ajuns la concluzia — înscrisă dealtfel și pe un panou în cadrul expoziției — că s-ar economisi astfel, într-un an, 49 000 tone combustibil convențional, s-ar produce aproximativ 140 mii de metri cubi de cărămizi reprezentînd necesarul a circa zece mii de apartamente și s-ar recupera totodată — aflăm și nu ne ascundem uimirea — aproximativ 40 000 (patruzece de mii) de tone de fier care ar urma să fie preluat de către industria metalurgică. Se înlocuiește, în același timp, sistemul actual de depozitare semicontrolată a deșeurilor, care constituie o sursă de poluare în preajma orașelor. Tot pe această cale se evită cheltuieli suplimentare de zeci de milioane de lei din partea serviciilor de salubritate, precum și scoaterea din circuitul agricol a unei întinderi de pămînt de aproximativ 600 de hectare. Două instalații de felul celei descrise — una, cu titlu experimental, funcționează deja în apropierea Întreprinderii „23 August” din Capitală — vor fi construite la Iași și în București pînă în 1980. După cum aflăm însă au fost primite comenzi și din partea orașelor Constanța, Brăila, Galați, Brașov, Tirgu Mureș și Ploiești. Instalația românească a stîrnit, dealtfel, un viu interes și în rîndul posibililor parteneri externi, ca urmare, desigur, cum ne spune dr. ing. Emil Dulgheriu, director științific la **INCREST**, a înregistrării acestei invenții, deocamdată, în 13 țări. „Acest interes se explică — adăuga inginerul Radu Polizu — prin faptul că, am curajul să afirm, va fi prima instalație de acest gen care își va acoperi cheltuielile de producție. Prin produsele rezultate — căldură, metale, materiale de construcții — o unitate recuperatoare de acest

profil nu numai că își acoperă cheltuielile — și nu obligă municipalitatea la impunerea unor taxe suplimentare — dar obține chiar beneficii. Ea este, în adevăratul înțeles al cuvîntului, o unitate productivă”. Pentru noi, transcrierea acestor cuvinte nu e o dovadă de curaj, ci o simplă datorie pe care ne-o îndeplinim cu speranță — o speranță dată de certitudinile, după cum am văzut — că grație unei valoroase idei românești orașele noastre sau ale lumii se vor învecina cu lanuri de grîu și cu livezi, nu cu mări de hîrtii, că vor fi mai frumoase, astfel, mai calde și prietenoase fiindcă vor fi, cu siguranță, mai curate.

DUMITRU CONSTANTINESCU

Mașină pentru controlul mecanizat, cu ultrasunete, al cazinețelor, prezentată în cadrul expoziției de către Institutul național pentru creație tehnică și științifică. Mașina a fost realizată prin activitate de microproducție.

O mină de aur în chirurgia reparatorie

Nu rareori, noi, ziaristii, ne plîngem că, doar cu mari insistențe, reușim să obținem un spațiu de timp, pentru interviuri cu personalitățile pe care vrem să le prezentăm cititorilor și poate că acest fapt este privit doar ca un element de „culoare”, folosit de reporter, ori drept un subterfugiu la care apelează cel cărui ne adresăm. Nu intenționez să pledez acum această cauză, dar în cazul profesorului doctor Agrippa Ionescu, pe care l-am solicitat îndelung, a trebuit să accept o condiție, fără de care celebrul chirurg român nu a vrut să admită întâlnirea. Pe scurt, profesorul Agrippa Ionescu mi-a cerut ca, mai înainte de a sta de vorbă, să particip la vizita zilnică pe care întreg corpul medical al spitalului clinic o face la paturile bolnavilor. Explicația sa ulterioară aproape că nu mai era necesară, deoarece am realizat că luînd contact direct cu suferința umană, în ipostazele sale cele mai dramatice, în care se înfățișează în acest așezămint spitalicesc, poate mai acut decît în altele, oferă o primă idee despre utilitatea și specificul muncii desfășurate aici de un personal calificat, atașat profesiei și devotat pacienților. Urgerile sosite în chiar cursul nopții precedente (vizita începe la 7.30 dimineața), accidente, cu striviri de miini, mai ales, oameni mușcați de ciini, un altul distrus fizic din tălpi și pînă la cap, de un obuz, datînd de cine știe cînd, și din care nefericitul a vrut să-și facă un mai, fără să bănuiască explozia care a urmat, oameni cu arsuri pe o suprafață mai mică sau mai mare a corpului, degete smulse și așa mai departe. În saloane, o cazuistică foarte diversă care nu exclude nici o parte a organismului omenesc și care a impus intervenții la cap, pe față, pe trunchi...

Parcurgînd saloanele acestui spital, de o curățenie exemplară, dar a cărei capacitate e totuși suprasolicitată, am trăit un timp supradimensionat de durerea umană și un altul, rapid, trăit de medicii care corectează natura, uneori atît de crudă, alteori neglijența cu urmările ei tragice, neprevăzute. Oamenii stau în pat goi, ori umblă astfel ca în infern sau paradis fără ca acest fapt să fie șocant ori măcar impudic, pentru că nu pot suporta nici un veșmînt. El este doar un fapt necesar, absolut necesar. Durerii îi stă în față speranța, pentru că toți cei veniți aici speră puternic în supraviețuire, în vindecare și de aceea medicii, cum spuneam, trăiesc un timp rapid, media spitalizării fiind, în prezent, pentru arși de 15 zile, față de peste 200, acum 20 de ani. Anatomia se prezintă și ea într-o nuditate tragică: ca într-un fantastic tratat de chirurgie, dar mai presus de toate impresionează ochii oamenilor. Mai frumoși ca oriunde, spun totul despre bolnav, includ în privirea lor întreaga frumusețe a vieții, a încrederii și nădejzii, chiar și în acele cazuri în care plăgile ori bandajele acoperă chipul întreg al bolnavului, lăsîndu-i libere doar aceste ferestre de speranță. N-am auzit un gemăt, n-a ajuns pînă la noi un strigăt de durere, nu am înregistrat o vorbă colțuroasă, ci numai calm și cuvinte încrezătoare. Am văzut o femeie arsă de la abdomen în jos și operată. Zimbea ca și toți ceilalți deși poate încetase o dată cu producerea accidentului, de a mai fi femeie pe tot restul vieții, zimbea pentru că știa că acasă o așteaptă copilul viu și nevătămat, pe care unul din acești doctori în halatele albe ale modestiei îl adusese pe lume în chiar ziua nefericită, printr-o operație cezariană care, cu ani în urmă, nu se efectua, pruncii fiind sacrificați. Ochiul acestuia vorbeau, dincolo de durere, dincolo de materie, despre inefabilul vieții amenințate ieri, șovăitoare acum, între durere și speranță, alegînd-o vehement pe cea din urmă. Abia într-un astfel de spital te gîndești, profund, la ce înseamnă un deget, un „simplu” deget din cele 10 cu care ne-a înzestrat evoluția speciei, iar mîna capătă dimensiuni nebănuite, cosmice.

Cu acest bagaj de sentimente puternice deși nelămurite pînă la îndoială, am început convorbirea cu profesorul doctor Agrippa Ionescu, după ce, la terminarea vizitei, îi convocase pe toți la parter pentru a oferi sînge muncitorului Ion Voinea, din Jilava, pînă tovarășii săi de muncă îi vor aduce restul necesar, de la alți donatori.

— **Tovarășe profesor, înainte de orice, vă rog să-mi dați un pahar foarte mare de apă.**

Profesorul Agrippa Ionescu suride în fața slăbiciunii mele, cu același suris pe care îl așteaptă, zilnic, și-l primesc, de 20 de ani, pacienții trecuți prin acest spital. Sună și primesc apa.

— **Cită piele are un om ?**

— În medie 20 000 cm pătrați. De ce ?

— **Știam că se stabilise un raport al arsurilor pe piele dincolo de care intervenea neînțînă...**

— **Tratatele, mai vechi, apreciau că arsurile care au cuprins peste 15—20 la sută din suprafața corpului sînt fatale.**

**Profesor doctor
Agrippa Ionescu,
creator
de școală medicală,
dincolo de sala
de operație**

Un centimetru patrat de plagă granulară (lipsă de piele arsă) echivalează cu 3 grame de proteină pierdută zilnic, iar moartea în arsuri se explică prin brusca eliminare a lichidului din organism (înțelegînd prin lichid nu numai apa, ci și serurile, singele, plasma și așa mai departe). Noi am depășit, cu mult, cifrele citate, stabilite pe criteriile obținute în stare de război, cînd numărul celor arși este foarte mare. Cred că principala schimbare, care edifică rezultatele școlii românești în materie, și-a avut izvorul în felul de a privi aceste leziuni. Adică ne-am explicat mecanismul patologic al fenomenului și nu am tratat arsurile ca pe o boală a pielii, ci ca pe una a organismului, avînd grijă să anticipăm instalarea unor stări nocive, atît în ceea ce privește infecțiile frecvente cit și comportamentul unor organe vitale: inimă, rinichi etc. Am avut de luptat cu conservatorismul local și universal pe mai multe planuri. În arsuri, de pildă, am apelat nu la plasmă ci direct la sînge, cu rezultate întotdeauna pozitive, în ciuda celor care ne mai combat și azi. Lucrăm după o schemă proprie, deși ideile, care o fundamentează pot fi întilnite pretutindeni. Originalitatea românească rezidă, printre altele, și în folosirea anesteziei generale și încă în multe tehnici și procedee. Noi am legat traumatismele de urgență direct cu chirurgia reparatorie. În clinica noastră, ele sînt apreciate drept „urgente amînatate active”, de foarte multe ori operațiile făcîndu-se în doi timpi cu variabile intervale între ele. Tot pentru a „conserva” am introdus și practica inciziei de decompresie, acele tăieturi ale pielii în locurile accidentate, pe care noi, posibil primii în lume, le-am făcut de la început și nu „la nevoie” cum se practica și se mai practică în general. Pentru noi au un caracter profilactic în vederea evitării complicațiilor ce survin, de regulă. Pot afirma, fără ezitare, că în această clinică, totul s-a învățat de la început, pentru că, în 1958 cînd a luat ființă spitalul, lumea se afla încă sub apăsarea războiului rece, informațiile nu circulau și nu aveam de unde să aflăm unele noutăți. Le-am creat singuri, pur și simplu, ajungînd să impunem chirurgia reparatorie drept o specialitate independentă în cadrul chirurgiei generale și al medicinei, dacă vreți. Chirurgia plastică se practica și în secțiile de ortopedie, în clinica de chirurgie maxilo-facială, în chirurgia infantilă etc., iar chirurgia plastică, cu mari personalități afirmate în acest domeniu, se limita totuși la domeniul chirurgiei cosmetice. Noi apreciem, în prezent, că efectuăm o chirurgie reconstructivă și că aceasta va fi chirurgia viitorului. Ținînd seama de cele câteva etape, prin care a trecut chirurgia și în care preocuparea sa principală era de a elimina organul lezat, în minimum de timp, adăugînd apariția anesteziei și a reanimării, cu toate strălucitele performanțe obținute în aceste condiții afirm cu tărie că, în curînd, fără a preciza ce înseamnă asta în timp, chirurgul va trece, din ce în ce mai mult, de la exereză la fiziopatologie, astfel ca tratamentele să se facă cu reabilitarea pacientului, atît sub aspect fizic, cît și psihic. În acest domeniu se înregistrează, mai de mult, o modificare de optică, dar solicitînd mult mai intens progresele biologice ca și pe cele ale medicinei generale trebuie să ajungem să stabilim cauzele bolilor, patogenia celulară și să recurgem la tratamentul mai înainte ca omul să se fi îmbolnăvit. Chirurgia reparatorie a făcut cîțiva pași mari, dar nu suficienți în această direcție. În prezent,

sîntem preocupați de chirurgia reconstructivă ca și de tratamentul sechelelor incapacitante și invalidante, consecutive accidentelor și activăm nu ca niște individualități ci ca o veritabilă școală de chirurgie plastică autohtonă. Trebuie spus că greutăților începuturilor le-am putut face față, în primul rînd, grație sprijinului permanent primit din partea organelor superioare de partid și a organelor de conducere sanitară din Capitală și din cadrul Ministerului Sănătății, care au înțeles valoarea socială a activității noastre. Așteptăm, în continuare, realizarea noului spital de chirurgie reparatorie, aflat în stadiu de proiect, acțiune întreprinsă temporar de seismul de anul trecut.

— **O cifră privind volumul activităților clinicii ar fi binevenită.**

— **Vă dau relații pe întreaga perioadă a ultimelor două decenii. 36 353 bolnavi internați; 145 189 de cazuri asistate prin camera de gardă, dintre care aproape 20 000 s-au și spitalizat; 371 760 consultații și tratamente și aproape 102 000 intervenții chirurgicale. Toate aceste cazuri au necesitat: 23 200 anestezii generale, peste 20 de mii de litri de sînge perfuzat, aproape un milion de analize de laborator, circa 210 mii radiografii și radioscopii și peste 30 de mii de examene histopatologice. Mortalitatea generală a fost de 5,5 la sută în primii ani și a scăzut, treptat, pînă la 2,6 la sută, în 1977.**

— **Din cazurile văzute azi cele mai numeroase s-au datorat arsurilor și zdrobirii minilor. Comentăți această stare de fapt, vă rog.**

— Din 1958 s-au îngrijit 12 068 arsuri, în afara zecilor de mii de tratamente ambulatorii. Mortalitatea s-a menținut în jurul a 12 procente, cu excepția ultimilor doi ani cînd a scăzut la 9 la sută. Numărul traumatismelor a fost mai mic cu citeva mii, deși, ca solicitare, s-au dublat aproape, de la 477, în 1961, la 942 în 1977. Dintre toate, 17 la sută au afectat mina. De aici și canalizarea eforturilor noastre pentru tratarea arsurilor și a minilor vătămate, ambele fiind bine studiate și rezolvate, așa cum s-a arătat în referatele prezentate recent, cu prilejul celei de-a 20-a aniversări a creării spitalului nostru, de către colegii Nicolae Chiotan și Florin Isac, pe care vă rog să-i abordați, deoarece vă vor spune lucruri extrem de interesante.

— **A decide, în profesia dv., mi se pare momentul cel mai tulburător. Știu că ați primit cazuri disperate, în care alții hotărîseră amputarea unui membru, mină sau picior. Pot să vă dau și un caz concret, care vă privește personal: fetița unui șofer, pe nume Micu, căreia în opoziție cu alții, ați stabilit să nu i se amputeze piciorul deși venise cam tîrziu la clinica dv. Vă amintiți ?**

— Nu-mi amintesc numele pacientului, pe acesta întîmplător, da, însă cazurile nu le uit. Decizia este, pentru mine, un act intru totul responsabil, rodul mai precis spus al unor cunoștințe teoretice și al experienței acumulate, în timp, pe mii de cazuri. Nu poate fi altfel. Întreaga noastră profesie stă sub semnul deciziei, de care depinde viitorul definitiv al pacientului, pentru că, în medicina chirurgicală nu se poate reveni asupra unei hotărîri. Fetiței amintite îi căzuse o greutate pe picior și i-l zdrobise. Ținînd seama de vîrsta ei fragedă am încercat, cu succes, să i-l salvăm. Asemenea situații apar frecvent...

— **Poate un alt caz de decizie, fie și**

cel dintîi important, pe care l-ați rezolvat pozitiv vă atrage mai mult ?

— **Cu 19 ani în urmă, am fost pus în situația de a decide într-un traumatism grav, cu decolări mari de tegument. Era un om pe care un mijloc de transport îl tirise o distanță pe caldarim și ne fusese adus jupuit de viu și cu fracturi, cu mase mușchiulare distruse, plin de noroi. Nu l-am amputat, în divergență de opinie cu șeful spitalului, care mi-a spus că-l voi omori. Am avut încredere și am încercat. Operația a durat 12 ore. Am încercat, e un fel de a mă exprima. Știu că operația nu va da greș. De atunci, mii de oameni au scăpat de amputare, datorită aceluia caz prin care s-au demonstrat posibilitățile chirurgiei reparatorii.**

— **Că un om, între viață și moarte, poate rezista 12 ore pe masa de operație, mi se pare mai explicabil decît că un medic muncește 12 ore neîntrerupt, alături de colaboratorii săi, fără să cadă din picioare.**

— **Vă referiți la confortul doctorului ? În chirurgie nu intră în discuție. Medicul strînge din dinți, uită de tot, chiar de unele necesități firești, se vindecă, temporar, de sciatică, dacă o are, de dureri de cap, de grijile familiale, de masă și de propria-i viață. În acele momente, care pot deveni ore, el nu știe și nu vede altceva decît că trebuie să reușească să salveze o viață care-i pîlpîie sub simțuri. De aici ne tragem puterea.**

— **Cum să-mi explic acele priviri minunate, din ochii unor oameni aproape zdrobiți fizic ?**

— Prin capacitatea lor de a colabora cu noi. Și aceasta, la rîndul ei, se explică prin alți cîțiva factori. Pot spune că, în general, lucrăm pe oameni sănătoși, în sensul că sînt apți de muncă, dar care suferă și de anumite alte afecțiuni de care trebuie să ținem (și vă asigur că o facem) seama. Colaborarea pacientului cu cel care-l tratează este de dorit permanent, cu toate că nu întotdeauna așa stau lucrurile. Aici, în clinică, omul rănit își dă seama în ce stare ajunge la noi, își vede leziunile, știe cum s-au pe-trecut faptele și, mai ales, constată modul atent în care este primit, bunăvoința și grija care i se arată de la început, fiindcă i se explică ce avem de gînd să facem pentru a-i salva viața, mina, brațul, piciorul și că pentru a reuși el trebuie să colaboreze cu noi. Uneori, cea mai mică nerespectare a indicațiilor medicale poate compromite totul. De aceea sînt ascultători și stau mult timp în poziții incomode, suportă tratamentele, sînt alături de noi. Ar fi multe de spus despre psihologia arsurilor dar nu cred că este locul s-o facem.

— **Se poate conchide că vă bucurați de condiții optime în îndeplinirea misiunii dv. înalte ?**

— În bună parte. Deci, încă insuficient. Ne mișcăm, să zicem, cu trăsura, dar am dorit un avion. Dispunem, acum, pentru a da un exemplu oarecare, de 4 băi și două săli de dușuri, în loc de două băi cite avea vechiul spital. Este mai mult, deci, dar încă prea puțin față de nevoi. Sînt imperios necesare instrumente de microchirurgie. Sîntem incluși, de trei ani, în Planul de stat cu un nou spital (acum dispunem de 151 de paturi, dintre care 31 instalate după seism, încă insuficiente). Am lansat ideea unei „bănci de țesuturi” la care să putem apela ori-cînd. N-a avut ecoul dorit. Ne vom strădui, în continuare, să convingem. Ca reușite, pot aminti crearea unei baze de învățămînt cu cursuri de 2, 3 și 10 luni, în care s-au pregătit numeroși chirurși a căror muncă, la diferite spitale, a orientat mai bine decît în trecut masa de chirurși generali, asupra problemelor de chirurgie plastică. Colectivul nostru a efectuat peste 300 de lucrări și monografii, în care sînt consemnate și numeroase contribuții personale privind tehnici operatorii, metode noi de tratament și reanimare în arsuri, inventarea unor aparate și instrumente chirurgicale. Încă o greutate, pe care n-aș vrea s-o uit : medicii anesteziști și reanimatori fac o gardă la trei zile neavînd dreptul să fie oboșiți, nervoși sau nemulțumiți, fiind doar patru la număr și avînd de răspuns, cum ați și constatat mai de dimineață, la citeva intervenții simultane.

— **Referindu-vă la cele două decenii de activitate, ați putea formula o concluzie cuprinzătoare ?**

— Dacă 20 de ani înseamnă mult sau puțin, nu pot să știu, tocmai în cazul de față. Gîndesc, totuși, că ei reprezintă prea puțin pentru cit am realizat și mult prea puțin pentru cit am fi dorit să facem.

Mă doare că anumite strădăni și intenții nu s-au împlinit, că unele eforturi nu și-au aflat finalitatea într-o perioadă în care puteam da mai mult, mulțumindu-ne cu puțin.

EMANUEL VALERIU ■

Pe urmele unei invenții cu brevet de-acum trei ani

Ideea e pornită, dar se poate câștiga încă mult timp

- Așadar, o fabrică de case!
- Întocmai. Casele ies, din fabrica noastră, așa cum ies pe banda de montaj autoturismele.

Tehnicianul Ioan Burlacu, secretarul comitetului de partid de la Întreprinderea de construcții industriale și montaj-Brașov, adaugă:

- Ideea aceasta, a prefabricatelor spațiale, a pornit de la dificultățile pe care le întâmpinăm în organizările de șantier. Precum se știe, trebuia să ridicăm mai întâi barăcile pentru muncitorii noștri, Or, barăcile astea erau grele, erau costisitoare.

- Și-atunci?
- Cum spun, a fost o idee. Până la procedeu și instalația de realizare a camerelor prefabricate, care au făcut și obiectul unei invenții brevetate în 1975 - ea a fost brevetată și în străinătate, în R.F.G. de exemplu - a fost bineînțeles un drum lung. Invenția nu aparține unui om ci unui colectiv din care amintesc pe tovarășul inginer Emil Moldovan, directorul întreprinderii noastre, și pe inginerul proiectant Ioan Borș.

- Procedeu românesc ICIM de construcții cu prefabricate spațiale, ne spune inginerul Ioan Borș, constă în asamblarea clădirilor pentru locuințe din unități constructive mari, din camere, ca să zic așa, gata făcute. Acest procedeu asigură un înalt grad de industrializare a lucrărilor față de mijloacele indeobște folosite, și are în mod cert unele avantaje: livrarea la montaj a elementelor spațiale echipate cu instalațiile necesare și complet finisate, reducerea manoperei, transferarea lucrărilor, în proporție cam de 80 la sută, în fabrică, reducerea duratelor de execuție.

- V-aș ruga să le luăm pe rând, ca să înțelegă toată lumea despre ce este vorba. Spuneți „camere gata făcute”. Înțeleg că față de procedeu „cărți de joc” - să zicem așa - din panouri prefabricate, dumneavoastră înălțați un bloc din „cuburi”...

- Exact. Camerele sînt lucrate în întregime în fabrică, și sînt livrate șantierelelor cu instalațiile electrice și sanitare, cu uși, cu ferestre, mă rog cu absolut tot ce trebuie. Mergînd mai departe aș zice că ele ar putea fi și mobilate, dar asta o lăsam, bineînțeles, pe seama gustului fiecărui locatar. Ați reținut că după montaj nu mai sînt necesare nici un fel de lucrări de finisare. După montaj, adică după realizarea unor îmbinări foarte trănice, pe orizontală și pe verticală, pe parcursul căroră blocul crește, cum ați spus, din „cuburi”, nu mai sînt necesare decît operațiile de racordare a instalațiilor și locatarii pot deja să treacă pragul noilor locuințe.

- Să însemne, ceea ce spuneți, că vom avea apartamente șablon, turnate după aceeași măsură a mașinii de făcut case?
- Asta nu, în nici un caz. Instalațiile noastre sînt reglabile pentru măriți diferite. Tehnologia nu este înghețată, deci.

- Să ne întoarcem la avantajele și la eficiența economică a procedurii. Vorbeați despre reducerea duratelor de execuție...

- Aproximativ, cu o treime. Dacă un bloc obișnuit, să zicem, e ridicat în șase

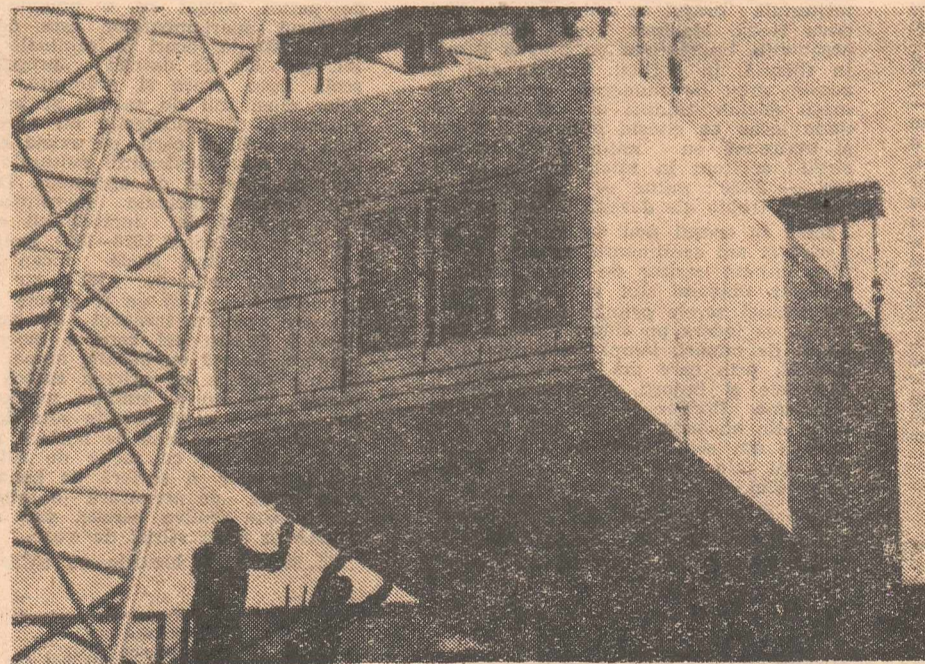
luni, nouă ne trebuie două luni ca să-l terminăm. Dealtfel, la noi, aici, la Brașov, montajul unui bloc P-4 de 20 de apartamente durează patru zile. Pe fundații pregătite deja, se înțelege. Incepem marș și terminăm vineri, de obicei. Avem, în cartierul Steagul Roșu, 800 de apartamente în lucru în acest fel, plus 500 de garsoniere în alte cartiere ale Brașovului. Micșorarea duratelor de execuție duce la eficiență economică prin scurtarea perioadei de circulație a fondurilor, acestea circulînd, de bună seamă, cu o viteză mai mare. Vă închipuiți ce înseamnă să dai în folosință un hotel, să zicem, cu cîteva luni mai devreme!

- Alte avantaje ale acestui procedeu?

- Ele provin din transformarea activității de construcții într-o veritabilă, deplină industrie. Condițiile de lucru, în fabrică, sînt desigur mai bune decît pe un șantier, și se poate lucra, în plin, din toamnă pînă în primăvară. Aminteam, dealtfel, că 80 la sută din totalul lucrărilor de construcții sînt transferate în întreprindere, aici fiind, se-nțelege, condiții mai bune de mecanizare a operațiilor, ceea ce și duce, în final, la dublarea productivității muncii față de nivelul atins în prezent în domeniul construcțiilor. Ar mai fi de reținut eliminarea risivelor de material - știți ce se întâmplă pe cite un șantier! - și creșterea calității lucrărilor. Imi iau răspunderea să afirm că toate aceste avantaje - am uitat să spun că, după procedeu nostru, construcțiile n-ar mai chema atîta oameni necalificați - ar putea duce la economii de sute de milioane de lei, asigurînd, totodată, un număr mai mare de locuințe, o creștere a confortului și a rezistenței acestora.

- Ați vorbit despre rezistență. Este un lucru care, bineînțeles, interesează.

- Sub conducerea profesorului Constantin Avram de la Institutul politehnic

O casă „gata făcută”

Timișoara s-au întreprins, între anii 1970-1977, cercetări temeinice privind rezistența și stabilitatea prefabricatelor spațiale, comportamentul lor - putem zice - excepțional la eforturi și încărcări. Pe de altă parte, profesorul Mihai Iffrim de la Institutul de construcții din București, renumit seismolog, a opinat că sistemul nostru constructiv este superior celor utilizate în prezent din punctul de vedere al siguranței și comportării clădirilor la cutremure. Procedeu ICIM are neîndoielnice calități antisismice, fiind comparabil - fără nici o rezervă - cu sistemul american de construcții „Shelley”. Instalația noastră de „fabricat case” este competitivă și se aliniază, dealtfel, din punctul de vedere al parametrilor tehnico-economici, „virfurilor”, celor mai bune soluții, în acest domeniu, aflate în lume. Nu pentru alte motive decît cele de mai sus, bineînțeles, s-au primit o serie de cereri de ofertă din țările lumii a treia, cu programe naționale de construcții de locuințe. Instalația noastră a fost prezentată, în 1976, la Tîrgul internațional de la Hanovra, unde expuneau producători de tehnologii de construcții din mai multe colțuri ale lumii. Acolo s-au pus bazele unor colaborări pe terțe piețe cu firme de prestigiu din Franța, Japonia, R.F.G.

- În țară ce-ar fi de făcut?
- Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini să ia în studiu producerea utilajelor pentru „fabricile de case”. Aici, la Brașov, la ICIM, avem o fabrică de 1000 de apartamente pe an. Proiectul s-a avizat în februarie 1977 și în august același an produceam deja primele apartamente. Noi îi zicem fabrică experimentală, deși capitolul experimentărilor a fost încheiat. Am invitat beneficiarii potențiali: ministere, consilii populare. Oaspeții și-au exprimat dorința de a avea astfel de fabrici.

- Cine a hotărît să și aibă, cit se poate de repede, o asemenea fabrică?

- Ministerul Economiei Forestiere și Materialelor de Construcții este titularul unei investiții pentru un combinat de 3000 de locuințe finisate pe an. E pornită, s-ar zice, ideea. Dar se poate câștiga încă mult timp...

Important este să nu se mai piardă, am adăuga.

E. DUMITRU

O scrisoare

Despre doctorul Ioan Pușcaș am avut prilejul să scriem de mai multe ori, foarte mulți cititori îl cunosc, unii beneficiind de descoperirile lui în domeniul vindecării ulcerelor gastroduodenale. Chiar și la recenta Sesiune științifică a Academiei de Științe Medicale, care a avut loc de curînd, am putut constata că se bucură de un binemeritat prestigiu științific, prestigiu cucerit printr-o dăruire totală în munca sa de cercetare, de descoperire a unor noi posibilități de vindecare a maladiei ulceroase. Prezentarea, în cadrul unei reuniuni, a actualei sesiuni științifice, a aspectelor radiologice ale acestor vindecări a constituit partea cea mai interesantă a comunicării acestui conducător de tînră școală de la Șimleu Silvaniei, titular de brevet al unuia dintre cele mai eficiente medicamente antiulceroase.

Dar nu despre meritele doctorului Ioan Pușcaș dorim să vorbim noi acum, ci despre frumusețea citorva rînduri care ne-au căzut în mină, rînduri ale unei scrisori care, într-un mod deschis și sincer, semnate de un nume de prestigiu, academicianul Ștefan Milcu, vin să recunoască, fără nici un fel de umbră, valoarea descoperirilor doctorului Ioan Pușcaș. Redăm mai jos această succintă scrisoare datată la 1 august 1977:

„Am citit cu un deosebit interes extrasele lucrărilor dv. și memoriul de titluri și lucrări și am fost impresionat din multe puncte de vedere. Ați reușit să aduceți o contribuție de fond la patogeneza unor afecțiuni atît de răspîndite, adoptînd perspectiva biochimică, caracteristică medicinei moderne. Demonstrarea rolului anhidrazei carbonice în patologia mucoasei gastroduodenale, a rolului calciului carbonic în secreția gastrică și al altor substanțe folosite, precum și descoperirea capacității curative a substanței acetazolamide, sînt demonstrative și convingătoare din acest punct de vedere.

Ați adus o strălucită dovadă a posibilității cercetării științifice în clinică, problemă care în chip paradoxal a fost contestată în ultimii ani. V-ați înscris astfel pe linia marilor înaintași clinicieni-oameni de știință, capabili să folosească, servind în același timp bolnavul, procesul morbid ca o experiență spontană a naturii.

N-am fost deloc surprins de aprecierea unanimă ce ați primit-o în forurile de specialitate din străinătate și de perspectivele ce le-ați deschis pentru o gastroenterologie științifică în concepție biochimică la nivel molecular.”

Am ținut să publicăm aceste rînduri, pentru că, nouă, poate și altora care se mai întîlnesc cu invidia și egoismul, cu „punerea de-a curmezișul” în calea unor idei născute, a unor valoroase descoperiri, ni se pare că o atitudine pilduitoare de recunoaștere deschisă, de apreciere și încurajare sinceră a meritelor cuiva, indiferent de titlul științific pe care îl poartă, este un act care pune în lumină frumusețea interioară, poziție profund științifică și, fiind vorba de cauza științei naționale, patriotism. Este un fapt asupra căruiu, credem, merită să medităm.

Noul nu se naște totdeauna cu aripi de oțel

(Urmare din pagina 1)

acest prilej al demonstrat odată mai mult că toate acestea reprezintă elemente de esență ale spiritualității românești. S-a evidențiat de asemenea uriașul potențial creator al maselor de oameni ai muncii, precum și necesitatea stimulării și încurajării permanente a inițiativei personale, a tuturor ideilor ce se recomandă prin originalitate, noutate, curaj. Spuneam spre începutul acestor rînduri că omul de știință și-a cucerit un loc de prestigiu în cadrul vieții contemporane. Dar drumul spre glorie nu este întotdeauna presărat cu roze. Ignoranța și incompetența mai ocupă încă destule locuri confortabile și ele mai pot infiriza, frîna sau compromite afirmarea noului. S-a întîmplat nu o dată, din păcate, ca invenții și descoperiri valoroase să se încerce în hățiturile birocrăției, să întîmpine opoziția, violență sau mascată, a unor prețioși deținători de adevăr absolut. Noul nu se naște totdeauna cu cioc și aripi de oțel pentru a frînge stăvilele inerției. Promovarea adevărului și a face să triumfe tot ceea ce înseamnă sau poate să însemne ideea valorii reprezintă o datorie permanentă, indisolubil legată de principiile de etică și echitate socială promovate de partidul nostru.

E adevărat, uneori se ride de entuziasmul „neprofesional” al celor care se încumetă de a întinde o mină de ajutor semenui handicapat de greutate. Dar de ce să ridem

de ceea ce este frumos și nobil și adevărat, de ce să persiflăm omenia, sollicitudinea și confreria, în loc să amendăm, cum e firesc, indolența, egoismul și indiferența, acești voalaji agenți patogeni ai inerției și recesiunii intelectuale. De curînd, foarte de curînd, au intrat în atenția forurilor științifice realizările cercetătorului N. Ionescu-Dimbovița despre care „Flacăra” a scris în urmă ei doi ani! Au trecut, așadar, doi ani pentru ca ipotezele de lucru ale acestui neobosit cercetător în domeniul oncologiei să atragă în sfîrșit atenția cercurilor medicale. În epoca noastră factorul timp capătă o semnificație deosebită reprezentînd o sursă și o condiție ale întregii dezvoltări. Nimeni nu poate avea astăzi timp de așteptat și timp de pierdut. Cu atît mai mult în cadrul marilor competiții tehnico-științifice, unde scurta durată a ideic aplicare reprezintă un imperativ inexorabil. Referindu-se la însemnătatea științei în condițiile dezvoltării țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu a precizat: „A subaprecia, în aceste condiții, rolul științei, a nu depune eforturi susținute pentru stăpînirea marilor ei cuceriri, a nu te strădui să mergi în ritm cu progresul științei secolului nostru înseamnă a te condamna cu bună știință la stagnare și inapoiere, cu repercușuni serioase asupra dezvoltării societății pentru o lungă perioadă de timp. Aceasta aduce daune intereselor poporului, dezvoltării națiunii, asigurării independenței și suveranității naționale, înfloririi patriei”. Din aceste adevăruri și principii promovate consecvent de partidul nostru, de secretarul său general, am desprins nobila datorie de a prezenta și susține, prin forța slovei tipărite, activitatea de excepție a unor inventatori și cercetători mai puțin apreciați și recunoscuți în mod oficial, deseconsiderați sau ridiculizați la vremea respectivă. Am făcut-o dintr-un pios respect pentru munca lor entuziastă, pentru pasiunea, dăruirea și spiritul lor de jertfă, pentru ideile lor novatoare și originale, apreciîndu-le realizările ca simple ipoteze de lucru și invitînd forurile în

drept la o omenească cercetare a cazurilor prezentate. Ne-am luat îndrăzneala - mobilizați de marile și permanentele îndemnuri ale partidului și pătrunși de înțelegerea că promovarea noului este o luptă - de a publica chiar unele cazuri mai dificile și nu de puține ori balanta timpului - acest drastic și lucid judecător al valorilor autentice - a justificat îndrăzneala, nu prudența celor care au subestimat sau au îngredîdit zborul ideilor generoase. Recunoașterea meritelor științifice în general sau a unor realizări de excepție datorate medicilor Vasile Boici, Petre Vancea, Osipov Sinești, Nicolae Ștefan Chișiu, Ioan Florin Dumitrescu, nu s-a dobîndit lesne, dar este azi un fapt împlinit. Nenumărate obstacole ale inerției au trebuit să suporte și reevaluarea marilor realizări ale savanților severinean Ștefan Odobleja, sau finalizarea unor invenții valoroase datorate inginerilor Dinu Moraru, Gh. Teodorescu, Ștefan Avram dar, aduse în fața opiniei publice, lucrurile oricît au fost de dificile au pornit spre realizare.

Am scris și vom mai scrie despre asemenea oameni, alături de modesta noastră contribuție marelui și permanentului efort pentru promovarea inteligenței tehnice și științifice naționale, o vom face, considerînd, ca și pînă acum, că nimeni nu are dreptul să respingă în fașa o idee nouă, ci că e dator să o supună cu răbdare judecării nepărtinitoare. Ceea ce este valoros va izbîndi mai devreme sau mai tîrziu, după cum timpul va scoate din competiție eroarea, falsul sau impoștura.

Prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României” a relevat uriașul potențial creator al maselor de oameni ai muncii. El a evidențiat plener marile resurse ale creației de masă, importanța hotărîtoare a factorului uman în cercetarea științifică și inovarea tehnică, activități care depind nemijlocit de oameni, de nivelul pregătirii lor, de pasiunea, dăruirea și îndrăzneala cu care se dedică unor asemenea preocupări.

MOLDOVA

La Moldova Nouă a venit primăvara, anotimpul-fericitor, anotimpul-sirenă, mai blând și mai curat decât Dunărea care, purtând pe umeri lași și mișcători corăbii fără catarge, se îmbie să intre la Cazane, acolo unde fierberea și clocotul ei așază între Carpați și Balcani o punte a împreunării, hotarul, și așa, furioase, opintindu-se între maluri umede și colțoase, încălecate, după ce se zvircolesc peste cerul de ieri al Adakalehului și duhurile adincurilor, muțele, apele izbesc în joacă lacătul Porților de Fier pentru ca întinericul să nască Lumina.

Intr-o seară de început de april mofuros, am încălecat pe șaua Dunării, lângă Ostrovul înecat în străfunduri de creșterea hidrocentralei, așteptând ca, până la curinda sa bătaie, crapul cu solzi de aur sau cupru să-mi vorbească tainic despre povestea cetății cu o sută de izvoare, despre Mudava dacilor, Humca avarilor, spre care, înaintea înălțării Dunării, înotau copiii să scormonească morminte și ruine moarte. Mi-a plăcut stinca subredă, Babacai, înălțuirea dragostei cu nemurirea pietrei, mi-au plăcut sălcile din inima apei, înecate în lacrimi adevărate, plinsul vieții în stingere înecat; din coada de nour în suș a șalupii văd apa lungă, văd munți, păduri, șesuri, printre uzine, case, orașe și sate, vii și ogoare. Întrebându-mă ce e Dunărea, ce e altceva decât o albie, un drum, pot să-mi imaginez că apele care mă înconjoară și mă apără de hăul străfundurilor sint tocmai acelea care, scurse de veacuri multe spre mări și oceane, spre nori și izvoare, reiau o cale bătută de daci și romani, când spre un mal, când spre celălalt, până când istoria a socotit că e vremea și locul astimpărului, al șederii eterne.

Motorul șalupii tușește, apoi tace ca un moș îngurdat; valuri mici ne lovesc peste punte, stropindu-ne obraji, și aud și eu materia cum plinge, ba eu o aud chiar rîzind, într-un hohot ce trezește din amorțire și satul Pescari, din aceeași frumoasă Clisură, întins ca o acoladă pe-un picior de plai, sat nu de pescari, ci de tăietori de lemne și tăietori de piatră, mineri la cupru. Mi-e ciudă că Vlahuța nu și-a început reportajul de la Baziaș, din sătucul uitat de lume, dar nu și de cărțile de geografie sau de buletinele hidrologice cotidiene („Baziaș: 585 cm; scade: 18 cm — bunăoară), zic de Vlahuța, care ar fi trebuit să-mi ofere un reper, iar eu — cu secolul și minunile de partea mea — dîndu-i o replică. Ar fi trebuit să se scrie despre „Doina stînjinarului”, a tăietorului de lemne măsurate în stînje, cu acele versuri simple, dar aspre, chiar sărace: „Banii se fac la pădure / Din topor și din secure... Sau „Pe Valea Boșneagului” — imn al locurilor, duios ca dorul femeilor după bărbații plecați cîndva în pribegia muncii grele, pină la Oravița și Reșița, în Țara Almăjului, rotundă ca soarele cîmpiei de mai departe, peste muntele cu nume de om, de pămîntean, Gheorghe. Se știe, pe Valea Boșneagului, o frumoasă poveste cu balaurul ucis de Iovan Iorgovan, cu unul din cele 12 capete ascuns și acum în Peștera cu musca, da, cu musca aceea columbacă, ce înțeapă vitele mai dure-ros ca o viespe...

În port, sosesc vapoarele...

Coborînd pe uscat, nu punem piciorul pe pămînt, intrucît căpitanul portului, Petru Rîcu, bucuros și obișnuit cu oaspeți curioși, ne cheamă să vizităm un vapor, numit „Drăgășani”, care abia ancorase în radă. Pentru profani, nu puntea sau sala mașinilor-mamut interesează, cît roata aceea imensă, circa. De 28 de ani cu apă sub tălpi și cu apele în suflet și în balans, Ion Avram este căpitanul remorcherului „Drăgășani”, vas de elită al flotei noastre fluviale, care a doborît, chiar în ziua popasului nostru între marinarii fără mare, un record al vitezei și al eficienței motorului său de 10 000 de cai-puțere: numai trei zile de la Komarno (Cehoslovacia), cu o economie, prin recuperări, de 30 la sută combustibil și lubrifianti! Căpitanul iubește apa și florile, oamenii și drumurile; stau alături de el bărbații vinjoși și doborîți de dorul copiilor de-acasă: Ion Moraru, pilot-șef, Silviu Zamfir, mecanic-șef, Teodor Ică, șeful echipajului, Ion Gușoiu, ofițer mecanic, Dumitru Bocioacă, mecanic, al căror domiciliu este mai mult fluviul decât casa, iar concediile lor aduc a copilărie și nostalgie: vase cu pinze și cărți cu corsari.

I-am întrebă dacă nu se plictisesc între pereții de apă; „nu” — au răspuns — Dunărea e apă cu maluri, nu ca marea sau oceanul”. Un mal înalt, de pe care privea, rostogolită, s-ar poticni în oglinda verzuie a „fluviului-rege”, cum îi zicea Vlahuța. Pină acolo însă tot de pe muncii Locvei s-ar vedea clar ca lumina zilei întreprinderea minieră și rampa-i de steril; de-

asupra — marele șantier pentru viitorul cupru al țării, apoi viile I.A.S.-ului și ale C.A.P.-ului, pămînturile roditoare, aluvionare cu care moldovenii bănașeni bat recorduri în Caraș-Severin; mai jos, la poale, Moldova Nouă, cu două ulițe ce se sting în văile a două ape, una Mare, alta Mică, după care, printr-o cîmpie nefirească și miniaturală, se ajunge în Moldova Veche, mult mai nouă decât cealaltă. Mă pierd cu ochii într-un cartier nou-nouț și, pină să aflu că pe coamă au înflorit smochinul și migdalul, tresar la pocnetul neuzit al mugurilor din liliac și cais.

Dinspre Tropic și Mediterană se aude și se vede primăvara, anotimpul dintotdeauna tînăr al Moldovei Noi sau Vechi.

Nu pot să nu-i fiu recunoscător celui care, îndemnîndu-mă să vin în Clisură, mi-a sugerat o idee-cadru, o idee-generice: scrie despre ceea ce au adus anii noștri într-un colț de țară izolat între ape și munți, ascuns în clădirea vîntului Coșava.

Îmi amintesc cuvintele marinarilor de pe „Drăgășani”: „Ori de cite ori ajungem într-un port, ne simțim ceferiști, dintr-un marfar descompus, șuierînd vesel prin gări de tot felul...”

Îi salut, înțelegîndu-i, și cobor pe țarm, adică direct în orașul cel nou, cu nume de legendă.

Treptele devenirii

La Moldova Nouă sosesc mai multe vapoare decât vizitatori. Orașul e închis între munți și Dunăre și, pină mai anii trecuți, lipsea o șosea traică, asfaltată, care să șerpuiască spre Oravița, Reșița, Timișoara, tîind văi sălbatice și briie înalte. Semețe — ar spune, repetîndu-se, poezii mici și muritori. Din singura gară a orașului — cea de Dunăre — văd treptele naturii, toate cite sint: apă, cîmpie, deal, munte, cer. Totul, aci, se înghesuie pe aproape 145 de kilometri, cărora topograful le spun patrați, termen absolut impropriu acestui spațiu, uriaș tobogan. Ca să lămuresc de la bun început această entitate administrativ-teritorială: orașul se compune din Moldova Nouă, Moldova Veche, Măcești și Moldovița, imprăștiate cu praștia istoriei în Clisură, în defileu. Trăiesc aici, de secole greu de numărat, românii, urmașii dacilor ziditori ai Mudavei, de unde lesne se citește etimonul; alături și împreună cu nația dîntii locuiesc sirbii; cetățeni în total, azi — 16 000; ieri — 2 000; mine — municipiu, în înaltele trepte ale devenirii, ale sporului.

Intru în orașul nou de lângă Moldova Veche și am sentimentul mîndru că mă aflu într-un cartier de mare urbe; în preajma orașului din străvechea cetate mă încintă serele primăriei, din care se înalță, ca iedera pe ziduri muced, două lămpi de mineri, lămpi uriașe, de sticlă și oțel, prin care mă salută zambilele, garoafele și bujorii. Prin aer plutește mireasma florilor și izul solzului de pește din năvoade, iar pe mal, în orașul ivit ca din senin, oamenii ies la plimbare cu fala costumului duminical și a pantofului scîrțîind. Bărbați și femei, prunci și moși, multe, multe cărucioare, mulți pantaloni scurți, multe automobile, multă lumină. Mă copleșește o „știre”:

ANCHETĂ SOCIALĂ

Strada Școlilor, nr. 11 — Comisia „Destine”

O femeie măruntă și uscată, îmbătrînită înainte de vreme. Cu griile acestea ale ei, nu pare să fi avut vreodată tinerete. oricum, nu tineretea în seama căreia punem atîtea întimplări minunate și-atîtea bucurii fără nume. N-a fost niciodată frumoasă, oamenii printre care s-a trezit pe lume aveau alte griji decât frumusețea, s-a măritat devreme, ca toate fetele din cartier, a avut repede copii, pentru care și ea și omul ei au trebuit să muncească din greu cu brațele. Fetele sint acum măritate; băieții, nesupravegheați, copilărlînd cam de capul lor, s-au ales răi. Cel mare, după ce ani de zile s-a ocupat de furtisaguri și a fost luat la ochi de toată lumea, iată-l azi implicat într-o spargere. Fiind major, stie că urmează a da socoteală în fața legii și de sase luni dispare fără urmă. Cel mic, Vasile, vine pe urmele celui mare. Are 11 ani și e printre codășii clasei a V-a la Școala generală nr. 21 din Brăila. Are doi prieteni de-o vîrstă, și-au jurat credință, au spart un chiosc cu dulciuri și s-au ascuns cu prada în baltă. Au dormit, citeva săptămîni bune din iarna asta grea care a fost, în sălcii, ca sălbatici. Ieșind în cîmp, cu gînd să treacă Dunărea și să se întoarcă acasă cumva, au simțit că-i

DUNĂREA CURGE,

pină în 1963, nimeni nu visa apartament la bloc sau curent electric, asfalt sau „Dacia”, șantier sau uzină, deși furnalele daco-romane — demonstrează arheologii — s-au dezvelit încă înaintea minclor de acum.

Nu mai miră pe nimeni că acum 50 de ani p-aci era un singur medic, de 32 de ori mai puțin decât astăzi, că recent s-a inaugurat un spital cu 300 de paturi, cuplat cu o policlinică, că numărul apartamentelor este de 2 700 plus 1 200 de locuri în căminele tinerilor, că 150 de dascăli „prepară”, în școli, licee, creșe și grădinițe, viitorul celor cinci mii de suflete și brațe ale viitorului, că bibliotecile au aproape o sută de mii de cărți, că există cinematografe, alte așezăminte culturale, terenuri de sport și de agrement. Dacă în trei trecute cincinale investițiile abia s-au apropiat de incredibilul miliard, numai în rîstimpul 1976—1980, banii cheltuiți la Moldova Nouă încap într-un vapor: 2,3 miliarde lei!, iar pentru perioada 1981—1985 va fi nevoie de trei vapoare pentru tezaurul de șase miliarde! Pentru cel care a încercat să numere, bucată cu bucată, numai o mie de lei, sumele cu pricina sufocă închipuirea, dar nu și ambiția moldovenilor boșnegi de a construi alte sute de apartamente, alte cămine de burlaci, un nou port industrial, cu secție de filtrare a concentratelor, o carieră de banatite, o nouă uzină de preparare a minereurilor numite cîndva sărace, dar atît de bogate în acest sfîrșit de veac...

Să reamintim locurile nu chiar uitate

de-un odinioară nu tocmai îndepărtat, să refac drumul pe Dunăre și să-mi închid, bunăoară, o călătorie cu visata mașină a timpului?!

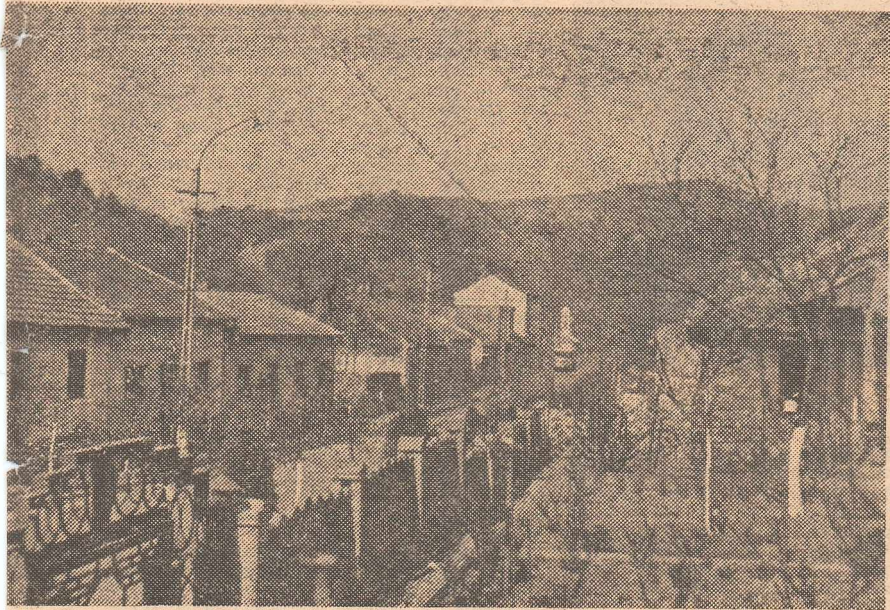
Nu, nu e necesar — zic oamenii — noi știm totul, așa cum a fost, așa cum va fi, fiindcă Totul e al nostru, noi îl plămădim...

Primarul

Gheorghe Damian, primarul orașului cu atîtea suburbii, nu este mare de stat, ci mare de suflet și cumsecădenie. Este un om bun ca piinea caldă — asta o spun toți cei care îl cunosc și îl salută cu „Noroc bun”-ul minerilor, meserie prin care Gheorghe Damian nu a coborît în tainele vieții și ale mîndrii, ci, suindu-le, a ajuns la limanul împlinirilor. La cei 54 de ani ai săi, o viață de om, a căror numărătoare firească a început la Moldova Nouă, într-o căsuță cu șapte copii și doi cai de cărușie și aducători de piine neagră sau mălai, primarul, primar în toți acești zece ani care „au zguduit Clisura”, a întinerit ca vița de vie din butucul sănătos și greu i se găsește vreun fir alb în părul-i negru ca tăciunele și bogat ca pădurea copilăriei sale îngîndurate; despre Gheorghe Damian pot nota că, asemenea unui elev premiant, totul pe de rost, dar pe dinăuntru și nu pe dinafară, știe locurile, potecile, urcu-

rășa Eugenia Niță, șefa centrului, cu membrii comisiei, care vor fi fiind pe aici și, mai ales, cu puștii internați de curînd. Florin e un adolescent cu privirea dreaptă și inteligentă, are palme mari și bătașorite de muncă, nu se sfiște să vorbească despre trecutul lui. Are, ca toți cei ajunși aici, un trecut de care a luptat să scape și a și reușit. „Eram cam vagabond, zice, I-am necăjit mult pe-ai mei. Vreau să stie că acum sint băiat bun. Vin în toate vacanțele la centru ca să văd cine mai e prin cămin, să stau de vorbă cu copiii, să-i învăț lucruri cumînți. Vreau să-i ajut pe cei care m-au îndemnat să am încredere în viitor dirigintele Constantin Nițu, educatorul Ioan Milea și maistrul Iancu Tache. Aș vrea să le mulțumesc”. Florin s-a maturizat devreme. Își judecă sever evoluția, spune limpede unde a gresit și cum din inconștiență putea să-i strice toată viața, privește critic pe cei din jur. Apreciază că din clasa lui, de 16 băieți, se poate avea deplină încredere în 11. A stat în Centrul de primire a minorilor 5 luni. Fiindcă a inspirat în scurtă vreme încredere, Comisia județeană a decis ca

A NOUĂ

ORAȘUL CREȘTE

oamenii, știe anii și izbinzile, cite au și cite vor veni. „Sint un om fericit și mi se destăinuie, mirat și dumnealui, care toate motivele să se mindrească, fiindcă e bănașan de viță veche sau an de mai încoace, ca și cei de la ca, Cărbunari sau Știnăpări, nume ce prin inimă. Am trei băieți și, deodată, patru nepoți, cu 14 mai puțin și avea tata... Am fost plecat cițiva la Caransebeș, apoi la Demirești, la ă, dac-ați auzit. Am intrat în adinc la unii, cu tata; în mină cobor ori de cite mă obosește lumina și mi-e dor de pură... Poate de aceea port ochelari, mă necăjesc tot felul de hirtzoage“.

ormim la o plimbare pe faleză, apoi orașul nou, prin orașul vechi, prin ea Boșneagului, mai mult fredonată și umblată. De sus, vedem firul gros Dunării, lat de două mii de metri; dea Golumbășului, cu legenda Elenei frumoasă, a intrat în picla fumurie șerării. „M-am tot întrebat de ce or plecat moldovenii prin toată țara, la u — continuă primarul. Poate Dună — în veșnică nemiscare, i-o fi îndem — la drum, tot așa cum ea li atrăgea irăt... Știi, tinere, cit de simplu e răsul?!... Pleacă fiindcă n-aveau unde aci... Ți s-o fi părint curioși, dar moleniș noștri nu sint cine știe ce pescari, de carnea de pește sau de icre s-au săturat... După pită, da, după hrana ii pleacă moldovenii...“

Insuși plecat de cițiva ani cu aceleași uri, Gheorghe Damian are de ce să mindru cu cei, decamdată, patru necare li poartă numele și cu orașul

care crește asemenea lor și, adesea, chiar mai repede, ca voinicii din poveste. Il întreb pe primar dacă nu a avut emoții vorbind la tribuna Conferinței președinților consilierilor populare: „Am avut, cum să n-am, fiindcă, acolo, în plen, dădeam raportul asupra realizărilor noastre... Ca să nu mă pierd cu firea, recunosc nu prea am ridicat ochii de pe text... Mult mai importante decit emoțiile mele sint sarcinile pe care ni le-a încredințat tovarășul Nicolae Ceaușescu în magistrala sa Expunere; așa că m-am întors acasă cu multe învățăminte și îndemnuri, hotărît să nu punem punct ritmurilor de dezvoltare ale Moldovei Noi“.

Nu de la primar aflu că în 1972 orașul a cîștigat locul al treilea, că în 1976 a primit mențiune pe țară pentru bună gospodărire și înfrumusețare, că florile și secele, blocurile și străzile, uzinele și portul, Dunărea și cuprul...

Cuprul!

Cuprul! — de aci, de fapt, a început noua istorie a acestor meleaguri, a munților încremeniți. Subsolanu mai ascunde bogățiile; au trecut întii geologii, care au scormonit măruntaiele pămîntului și au hotărît ca în 1965 să se deschidă (istoricii spun: să se redeschidă!) minele de cupru, de banatite, zăcăminte cu conținut redus, însă atît de diversificat; alături de cupru: pirită, fier, magnetită, se-

la înscrierea lui la grupul școlar, să zeze cursurile zilnice ale unei școli ene. În tot acest timp a fost un model pentru ceilalți copii și se poate spune că dintre ei au revenit la gândiri bune fiind de exemplul lui Florin. Băiatul chemat, cu ocazia alegerilor de deși, să ajute la amenajarea unui centru otare, știe cine e Margareta Kraus, pinii clare despre felul în care e gosită Codlea și, în general, are o voină și a-și exprima opinia care-i face e, iar profesorilor de la grupul școlar otrivă.

vrut să scriem despre Centrul de ire a minorilor din Brăila deoarece sia județeană pentru ocrotirea unor gorii de minori, al cărei președinte e ășul Alexandru Turcan, secretar al tetului executiv al consiliului popuudețean Brăila, e una dintre cele mai e și mai eficiente din țară. Copiiemă, cum se știe, există. Prin fața siei trec anual șapte sau opt sute de re, ceea ce înseamnă în fapt, șapte opt sute de destine omenești. Aici, e destine sint cunoscute și reorinere. Să ne fie deci îngăduit să vorbim de abarea destinului, fiindcă de asta e vorba. Mulți preferă să vorbească aptă de împlinirea cutărui ori cutăopii, ajuns, din fel de fel de vini — e care ale lor, de copii, sint cele mai și, adesea, venind din joacă — dar ta comisiei, compusă din juriști, melucrători în militie, profesori, oameni nctii politice în județ, părinți cu pilnor copii bine îndrumați în viață tresă-pui problema deschis, cu voce tare

și curaj. Dacă mulți părinți, nevenindu-le să creadă că fiii și fiicele lor au deprinderi rele încearcă și aici, cînd lucrurile trebuie evident puse într-un făgaș nou, să se mintă, avem, în schimb, exemplul unor copii care, ca Florin Matei, dînd piept cu viața, ajung la o maturizare timpurie și vin să zică treburilor pe nume.

Tovarășul Octavian Ulmer, șeful oficiului de asistență socială în cadrul Direcției pentru probleme de muncă și ocrotire socială șocotește, de acord cu Alexandru Turcan, că problema cea mai dificilă e aceea a copiilor provenind din familii dezorganizate. „E important ca lucrurile să fie luate din pripă, fiindcă adesea unii părinți pot fi convinși să exercite o supraveghere mai atentă a copiilor. Sint și situații, ca de pildă a copiilor Stelei Cirip, cînd comisia face apel la opinia publică. Soțul Stelei Cirip a decedat iar mama, de 26 de ani, locuind în cartierul Viziru 3, bloc 42, își lasă fiii în voia soartei. De profesie tehnician agronom, femeia trebuie ajutată să se încadreze în muncă, să revină la o viață echilibrată, responsabilă. Noi nu putem totuși să vorbim prea mult de categorii de copii fiindcă, precum în cazul lui Vasiliță T. și a prietenilor lui, a copiilor Stelei Cirip, a acestui Nicolae care, stă acum în fața noastră cu privirea în pămînt și care urmează să devină maior chiar acum, cînd e internat pentru lămurirea circumstanțelor unei spargerii în centru, ne ocupăm de niște oameni în parte. Cei trei minori din clasa a V-a fac parte din categoria copiilor corupți de cei din

leniu, molibden, argint. Am intrat într-o dimineață în uzina care nu a făcut nici un stop din '65. Ca la furnale — „foc continuu“! Șef al schimbului era inginerul Adalbert Waum, care mi-a explicat pe îndelete nesofisticatul proces de măcinare a pietrei și de înămolire, pentru ca fibrele din rocă să se înmoaie și să se separe, să se spele și să se adune în căzi uriașe. O mulțime de moriști, cu palete ude și grele de metal, dau imensei hale senzația copleșitoare a unui plămîn, a unui buhai ascuns; „spuma lichidului uricios e tocmai metalul“ — mă lămu-rește inginerul. În uzină e zgomot, piatra scrișnește, mașinile o așchiază nemilos, o macină. Ies zilnic din gurile ude 20 de tone de metal, între care și fierul prins ca părul măciucă de tamburii magnetizați. Cine ar fi crezut că bolovanii banași la vedere pot dărui asemenea țării?!

Aceasta e uzina veche; mai sus se înalță una nouă, care o va întrece de șase ori pe cea veche, fără însă ca numărul personalului muncitor să crească în același ritm. Cînd, la 1 Iulie 1979, se vor „mesteca“ primele stînci, își vor fi făcut de mult rodajul utilaje de carieră deschisă în foalele muntelui: excavatoare cu cupe de opt metri cubi, autobasculante de o sută de tone, al căror prototip te înfioară, numai roțile fiind cit omul cel înalt. Banatitele — iată vocația epocală a Moldovei Noi și a celei Vechi. Pe lângă toate cele amintite, merită a fi reținută și perspectiva unei uzine metalurgice, care să prelucreză și nu numai să livreze pe căi costisitoare concentratele de cupru și alte metale din zona munților purtători de bogății. Ambiții multe, între care și descoperirea recordului de steril: un milion de tone pe lună!

Aflu toate acestea de la un bărbat tînar, Constantin Ioncescu; are 43 de ani de viață și 20 de ani de mină. Din '62 muncește la Moldova Nouă, adică din faza de prospecțiuni. Uzina de cupru a crescut sub ochii lui, iar minele Florimunda, Vărăd și Centrală s-au adîncit tot așa. Intrucît 95 la sută din producția industrială a orașului se datorează întreprinderii miniere, e firesc faptul că totul pornește de la cupru, că majoritatea locuitorilor sint oameni ai muncii la I.M.M.N., că alți 1500 vor fi nou încadrați pînă la 1982, că școlile și liceele pregătesc întruna schimbul de mine. Mi se mai pare firesc părul alb al directorului general, Constantin Ioncescu, care, visînd să facă drumuri și poduri la suprafața pămîntului, a ajuns inginer al adîncurilor, lui datorindu-i-se, între altele, citeva invenții și raționalizări numite: „Săparea rapidă a unui puț de aer“ (nu în doi ani, ci în nouă luni!), „Perfecționarea metodelor de exploatare în subteran prin umplerea golurilor cu surparea acoperișului“ (productivitatea muncii crescînd de trei-patru ori!).

Prin comisia inginerilor și tehnicienilor s-au prevăzut alte citeva priorități: încadrarea în norme și reducerea cheltuielilor de materiale pentru realizarea indicatorului producție netă, măsuri tehnico-organizatorice pentru trecerea din semestrul doi la săptămîna redusă de muncă, recuperarea tuturor mineralelor din rocile scoase din mine, scăderea pierderilor din steril la uzina de preparare. În legătură cu molibdenul, revin pentru a consemna o premieră a industriei românești: a intrat în funcțiune cea dintîi instalație de recuperare a acestui prețios metal din la fel de prețiosul cupru!

Pur și simplu: ghinion!

N-am putut să cobor în mina Florimunda sau Centrală — cum i-or fi zicînd localnicii — fiindcă era duminică, adică o duminică de revizie, alte duminici fiind în haine de lucru. În acea zi, Ilie Țăranu, șef de echipă, Ion Bengescu maistru, alt Ion Bengescu, mecanic, și alți mecanici, Severian Vasilaș, Bogdan Draghicevici, s-au pus să verifice toate mașinăriile și ungherele minei. Știu numai că mina aceea ajunge pînă la 250 de metri și, ca toate minele din lume, nu are ferestre sau iarbă. E o mină dură, de piatră, toată cită e, mină prin care nimeni nu umblă desculț, mină prin care nimeni nu tușește, lipsind siliciul dătător de silicoză. „Nu s-a înregistrat în minele noastre nici un fel de boală profesională“ — zice directorul Ioncescu. Întreb: „Personal, de ce boală suferiți?“ Răspuns: „De cea a grijiilor. Leul și grija — deci miliarde!... Vă spun o împlinare cu rocile noastre nu chiar cumînți: la mina Florimunda s-au declanșat mari mișcări de stîncă. Fără victime, fiindcă sintem pregătiți în orice secundă pentru mișcări tectonice, supărări... Toate abatajele erau blocate, totul parea definitiv compromis... Omul a învins: în schimburi de două ore, s-a muncit eroic, îndrăcit, peste puterile bănuite; într-o jumătate de zi, vagonetele au reinceptut să care la suprafața truđa perforatoarelor... Să scrieți de aceste perforatoare, să citească proiectanții și constructorii: am avea nevoie de tipuri de 15 metri, nu de cinci, ca acum... Nu mai avem timp de pierdut, iar noua uzină acuș-acuș se va pune pe măcinat, flămîndă...“

Am avut mare ghinion că nu i-am cunoscut personal pe minerii de care mi-a vorbit cu atîta bucurie secretarul comitetului de partid de la I.M.M.N., Gheorghe Benga: Constantin Ciobă, Ion Timofte, Constantin Goanță, Vladimir Olteanu, Mihai Lehorschi, Viorel Negru, Radoliub Simovici, Gheorghe Ivan, Ion Cîrpanu. Așadar, mi-a vorbit de ei, despre minierii de piatră, Gheorghe Benga, născut și el pe Valea Boșneagului, cu marea dorință de a rămîne în această meserie măcar 31 de ani, cit a muncit bătrînul său tată, nu la o mină de cupru, ci la una de antracit, la Baia Nouă, atunci cînd Moldova Nouă părea atît de veche și uitată la miazăzi. Minerul — rudă, minerul — rudar, mina — rudărie — frumos grăiesc boșnegii.

„Cînd va șiera trenul...“

...prin gara Moldova Nouă pot șocoti cu adevărat că mi-am făcut datoria“ — consideră primarul Gheorghe Damian. Într-adevăr, calea ferată a fost visul visurilor celor din Clisură. Publiciștii Milan Iovanovici și Cedimir Cionca mi-au vorbit de anii copilăriei lor, de drumurile lungi peste Locva sau Piatra Albă, pe cărări de pădure nicînd uitate, ca să ajungă la primul oraș — și ce 'oraș era atunci Oravița, cu citeva prăvălioare și birturi amărite. De la cei doi condeieri am aflat multe istorii scrise și nescrise despre Dunărea cea mare și uneori nă-răvășă. Cum ar spune Sadoveanu, moldovean din alt colț de țară, plictisul de odinioară însemna că nu se împlina nimic, doar Dunărea, drum fără pulbere...

Drept să zic, deci recunosc, dorînd să merg la Moldova Nouă, am consultat mersul trenurilor, căutînd stația de cale ferată. „Caută în Mersul autobuzelor“ — m-a îndemnat cineva. Și, sosînd la destinație ca și la plecare, am văzut Autobaza și cițiva din cei 232 de șoferi pe care li conduce Jarco Radovancovici, „șeful“. 225 de mijloace de transport, 56 de autobuze, 42 de curse zilnice, din care 32 au ca beneficiar I.M.M.N.-ul. Aici, la Autobaza gospodărită ca o curte de oameni iubitori de frumos și curățenie, în ultimii 12 ani nu s-a înregistrat nici o defacere a contractelor de muncă, fapt absolut imbucurător într-o întreprindere... cu călători. Consemnînd citeva nume de șoferi mi s-a atras atenția că toți au certificate de naștere eliberate în Clisură: Dumitru Oprea, Alexandru Strimbei, Ilie Giuriciu, Ioan Stiglibauer...

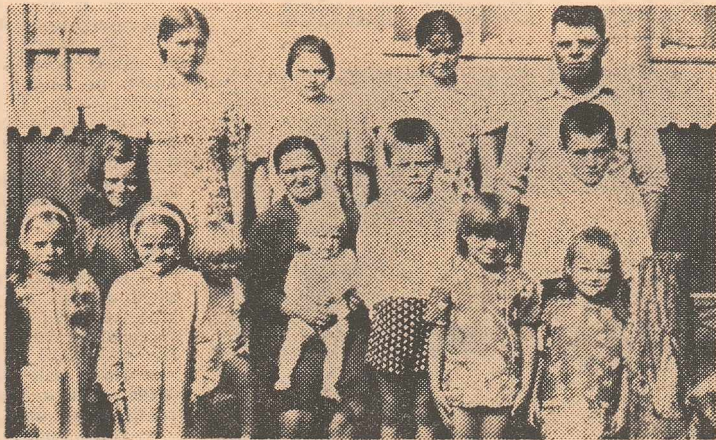
Vorbînd despre oameni statornici, aici, la capătul reportajului nostru, nu uit dorința primarului de a înregistra entuziasmul de care dau dovadă Elisabeta Stoia, vicepreședinta al Consiliului popular orășenesc, Constantin Sima, directorul Școlii generale nr. 1, Veronica Popescu, președinta Comitetului orășenesc al femeilor, Eugen Sup, directorul Casei de cultură, cițiva dintre cetățenii în număr de 16 000 ai Clisurii și Văii Boșneagului, acolo unde suflă Coșava și primăvara pare veșnică.

Moldova Nouă, Moldova Veche, Măcești, Moldovița — mine de cupru și de oameni!

O. TUDOR ■

TEODOR BULZA ■

Pe piață a apărut de câteva luni de zile un nou joc pentru copii ce doresc să se inițieze în chimie, joc ce a alertat mai ales puștii de 12-13 ani — cei din clasa VII-a, cu alte cuvinte, clasă în care se începe această materie — jocul fiind de fapt un minilaborator de chimie, cu ceva bază materială și unele substanțe deosebit de frumos prezentate, imbiindu-i pe pasionați să încerce singuri experiențele învățate la școală. Numele jocului, scris în două limbi: „Der Junge chemiker“ și „Junii himic“, adică în germană și rusă. Pretul jocului este de 270 lei. Primind acești bani de ziua lui, fiul meu a cum-părat acest joc mult râvnit, dar odată ajuns acasă, bucuria și nerăbdarea i-au fost înlocuite de necaz și lacrimi: caietul prospect este scris în limba germană și deși se promit 300 de experiențe, neexistând nici o formulă chimică, nu se poate utiliza nimic, nici unul din familiile necunosând această limbă. Asa că jocul stă frumos în colțul lui și copilul se roagă de cine vine în casă, doar-doar i-o traduce și lui cele... 143 de pagini ale prospectului! Am scris aceste rânduri în speranța că măcar alți copii, cumpărând același joc, vor avea plăcuta surpriză — de fapt obligația elementară a celor care au pus jocul în vânzare — să găsească în interiorul lui și prospectul tradus în limba română. (Micaela Petrusanu, București)

Nu numai de 8 martie, ci în fiecare zi se cuvine să aducem un cald omagiu mamelor. Vă trimitem o imagine care reprezintă numeroasa familie a mamei eroine din satul Nichiteni, comuna Coțușca, județul Botoșani, pe nume ANICA HANCIUC. Ea lucrează la ferma vegetală a C.A.P. Nichiteni, iar soțul, Petru Han-

ciuc, la ferma zootehnică. După cum se observă din fotografie, au 9 fete și 3 băieți. Din cei 12 copii, pe nume — în ordinea vârstei: Sofia, Lucia, Viorica, Mircea, Vasile, Adela, Angela, Aglaia, Aurica, Vasilica, Florica și Daniel — 9 sunt elevi. (Prof. Constantin Grădinaru, Nichiteni, Botoșani)

Mă numesc Petru Maier și domiciliiez în Timișoara, strada Circumvalațiunii nr. 47, etajul 9, apartamentul 37 și sunt încadrat la Întreprinderea pentru prelucrare a lemnului din Timișoara. Vă rog să primiți mulțumiri pentru sprijinul și demersurile făcute în vederea rezolvării situației mele locale. Rog ca aceste mulțumiri să fie transmise, prin publicarea în revista FLACĂRA, în același timp organelor de partid și de stat, cit și conducerii I.P.L. din Timișoara.

Casa de cultură a municipiului Sighetu Marmăției, prin Universitatea cultural-științifică locală, a găsit o nouă formă de răspundere a culturii în rindul maselor prin organizarea așa-numitelor „almanahuri culturale“, formă asemănătoare brigăzilor științifice și care s-a dovedit eficientă scopului urmărit. Formațiile „almanahurilor culturale“ sighetene, compuse din oameni de cultură — profesori, ingineri agronomi, medici etc. — care tratează diferite probleme de specialitate legate de culturalizarea maselor, secundate de brigăzi artistice, sînt tot mai așteptate de tărânișii satelor noastre. Spre exemplificare, în comuna Sarasău, în fața unui numeros public, medicul emerit dr. Victor Pop a vorbit despre tezaurul de aur descoperit, întâmplător, de un cioban în 1870 în această comună. Profesorul Petre Lenghel-Izanu, în comunicarea prezentată, a relevat o altă descoperire arheologică, depozitul de bronzuri din comuna Birsana, din 1935. Cei amintiti au scos în evidență importanța acestor descoperiri arheologice — și a altora asemănătoare de pe teritoriul județului — care atestă vechimea și continuitatea poporului român pe aceste meleaguri. În continuare, profesorul V. Grigoriu a atras atenția asupra protecției naturii, dînd prețioase îndrumări tărânișilor în sensul de a ocroti pădurile, precum și unele plante și animale rare, pe cale de dispariție. La sfîrșit formația artistică a Căminului cultural local a prezentat publicului un reusit program artistic. (Petre Birseanu, Sighetu Marmăției)

Vă scriem în numele locatariilor celor 5 blocuri A, B, C, D și E, din strada Ștefan cel Mare 136, Sibiu. Din anul 1969 de cînd s-a construit primul bloc în acest cvartal și pînă în prezent, nu s-a rezolvat problema apei reci și calde, deși asociația noastră a sesizat în repetate rânduri

forurile superioare din Sibiu, cit și Regionala C.F. Sibiu. Blocurile sînt considerate a fi locuințe de serviciu, iar proprietar nu stie nimeni cine este, intrucit nimeni nu vrea să-și asume responsabilitatea rezolvării problemelor ce se ivesc. (Scrisoarea este semnată de președintele asociației de locatari, precum și de alte 12 persoane.)

Mă numesc Aurel Tomescu, domiciliiez în Craiova, strada Silozului, bloc H. 6, apartamentul 3. Blocul a fost dat în folosință acum un an și jumătate. În contractul încheiat cu C.E.C.-ul și Oficiul pentru construirea locuințelor s-a prevăzut și suma de 370 lei pentru fiecare apartament, reprezentînd contribuția la instalarea antenei colective. Deși a trecut însă atîta timp, antena în cauză nu a fost instalată. Prezentîndu-mă la OJCVL și solicitînd restituirea sumei respective, mi s-a spus că restituirea sumei nu se poate face decît în baza unei hotărîri judecătorești. Formularea mi se pare cam bizarră, asta însemnînd timp pierdut prin tribunale, înmulara dosarului în judecătoria etc. Nu e vorba că ar fi o sumă mare, dar nu cumva a devenit o practică acest procedeu, pentru a se ajunge la prescripția sumei, așa cum s-a întîmplat cu locatarii altor blocuri care au plătit suma acum cîțiva ani?

Locuim în partea de nord a Piteștiului, aproape de linia ferată spre Curtea de Argeș, ne scriu OIARU FLOAREA și alți locatari din blocurile B2, C3, D1, L2. Odihna ne este tulburată de semnalele sonore emise de locomotive, însă nu de trenurile principale care circulă între orașele amintite, ci de garniturile aparținînd unor întreprinderi din zonă, cum ar fi Combinatul de industrializare a lemnului, Fabrica de bere, BJATM etc. Spre deosebire de mecanicii de locomotivă ai C.F.R.-ului, care cunosc și respectă normele în vigoare privind intensitatea și frecvența semnalelor sonore, cei care conduc locomotivele aparținînd întreprinderilor din zonă își fac o permanentă distracție din folosirea sirenelor, ziua și noaptea. Nu stim cum ar putea fi oprită această bătaie de joc față de noi, oameni ai muncii care locuim în acest cartier, din partea unor mecanici lipsiți de obraz ce nu ne lasă să ne odihnim, uneori nopți întregi, ca să nu mai vorbim de vacarmul făcut de ei ziua. De aceea ne adresăm revistei FLACĂRA, în speranța că în felul acesta se va auzi și semnalul nostru acolo unde trebuie.

În urmă cu 2 ani, Asociația de locatari ai complexului de blocuri de pe Bd. 1 Mai nr. 138-142 a cerut trimiterea unui instalator de la ICRAL Pajura pentru montarea garniturilor (omise de constructor) la robinetele de siguranță existente la cele șapte scări ale acestor blocuri. ICRAL Pajura a răspuns prompt la această solicitare, numai că în loc să monteze garniturile instalatorului a preferat să elimine robinetele. Ca urmare, de cite ori trebuie făcută vreo reparație la instalația de apă a vreunui apartament se închide apa rece și caldă la toate cele trei blocuri, lucru nu tocmai simplu, cu atît mai mult cu cît închiderea apei implică și golirea instalației, și obținerea unei aprobări de la Grupul de termoficare cu sediul pe Calea Griviței, la vreo 2 kilometri distanță. De atunci locatarii tot cer, iar ICRAL Paju-

ra tot amină reinstalarea robinetelor în chestiune, a căror necesitate nimeni nu o contestă. (Semnează, în numele locatariilor, Atanasie Florea.)

Poate că pe vremuri Blajul nu resimțea lipsa unei florării, însă acum, cînd majoritatea populației orașului locuiește în blocuri, faptul devine din ce în ce mai neplăcut. Acesta ar fi unul dintre necazurile fetelor și băieților din Blaj, cărora le cade greu de cite ori sînt nevoiți să primească ori să ofere flori de plastic. Alt necaz al nostru, al tinerilor, este lipsa unui strand. De aceea aș sugera Comitetului orașenesc al U.T.C. să inițieze deschiderea unui șantier de muncă patriotică pentru amenajarea unui strand, eventual pe terenul nefolosit din parcul Avram Iancu. (George Dan)

Iată cum arată o stradă — dacă se poate numi astfel — din satul Tătărani, comuna Bărcănești, județul Prahova, la numai 5 kilometri de capitala acestuia, municipiul Ploiești. Mai mult, ea face legătura între 2 artere principale: șoseaua DN1-E15 și șoseaua de centură București-Brașov. Să fie oare numai ploile de vină...? (Mihai Carol, Bărcănești, Prahova)

Vă facem cunoscut prin aceste rânduri că în comuna Pogoanele, din județul Buzău, exista, pînă mai acum cîțiva ani, cite o stație de autobuz, atît la intrare cit și la ieșirea din comună. Aceste stații s-au desființat, rîmînînd una singură în centru. Pentru noi, cei care locuim la marginile comunei, ne este foarte greu să ne deplasăm pînă la stație, distanța fiind mare, aproape 3 kilometri; dacă venim de la Buzău, de pildă, cu familia, sîntem nevoiți să ne rugăm de sofer — ba uneori să-i strecurăm cîțiva lei în buzunar — ca să oprească, să nu ne mai ducă pînă în centru. (Semnează Ion Gheorghe, Maria Barbu, Aurelia și Stana Tudor.)

Mă numesc Eugen S. Ioan, am domiciliat în București pe strada Toporași nr. 1-7, sectorul 5, scara 2, parter, pînă acum niște luni de zile, actualmente domiciliind în blocul 38 de pe strada Radu Boiangiu nr. 8. La fostul domiciliu am avut postul telefonic cu nr. 85 73 79, pe care l-am desființat, cum era și firesc, odată cu mutarea mea de acolo, făcînd și cerere de mutare a postului la noul domiciliu. Prin adresa din 9 decembrie 1977, mi se comunică, după cum puteți constata intrucit anexez actul, că postul de telefon pe care l-am avut a fost desființat, și nici măcar — cel puțin pentru o perioadă de timp — nu mi se va instala alt post la noua adresă. Cîudățenia nu e însă asta, ci alta: deși postul meu este desființat, mie îmi vine în continuare înștiințare de plată lunară — vă anexez și două dintre acestea. Cu alte cuvinte, continuu să plătesc pentru un post care... nu există!

Mă numesc Paul Daniel și locuiesc în București, strada Apostol Mărgărit nr. 18, sectorul 4. Mă adresez din nou dumneavoastră cu rugămintea de a-mi acorda în continuare sprijin prin revista „Flacăra“. În noiembrie 1977 v-am adresat o scrisoare prin care vă relatez necazurile nenumărate pe care le avem de suportat atît familia mea, cit și celelalte familii care locuiesc la adresa de mai sus, din cauza zgomotelor și trepidațiilor puternice produse de utilajele unității cooperativei „TEHNOMETALICA“. Ca urmare a acestei sesizări, revista „Flacăra“, făcînd demersurile necesare pe lîngă forurile în drept, a publicat în nr. 10 din martie a.c. răspunsul Consiliului popular al sectorului 4 care, după constatările făcute, a somat amintita cooperativă să execute „fundații independente la utilajele ce produc zgomot și trepidații, conform normativelor tehnice în vigoare“, nerespectarea somăției „atrăgînd după sine retragerea autorizației de funcționare a unității respective“. Deși a trecut de atunci mai mult de o lună, țîn să vă aduc la cunoștință că această cooperativă nu a luat absolut nici o măsură pentru remedierea situației.

● Anunțăm pe cititorii noștri care doresc să ni se adreseze personal în rezolvarea diferitelor probleme că o pot face în fiecare zi între orele 10-13 iar luni, marti și miercuri între orele 10-17.

● „FLACĂRA“ nu ia în considerare scrisorile anonime. Scrieti-ne cit mai concis. Si nu uitati să vă iscălititi.

Poșta redacției

■ Nicolae Gorăneanu — Arad. Înscrierea în carnetul de muncă a unor perioade de activitate ce se încadrează la pensie în grupele I și II de muncă pentru situațiile anterioare aplicării ordinului 59/1969 al Ministerului Muncii și Ministerului Sănătății se face în baza dovezilor legale eliberate de unitatea unde s-a desfășurat activitatea, iar din acestea să rezulte că munca a fost prestată în una din funcțiile sau meseriile prevăzute în decretul 292/1959, precum și faptul că s-a lucrat permanent în acele condiții.

■ Angelia Georgescu — București. Dosarul privind moartea soțului dv. a fost preluat de Procuratura municipiului București, care va continua urmărirea penală în cauză și de la care veți primi un răspuns.

■ Grup de locatari din Timișoara — bd. Cetății bl. 62. S-au luat măsuri ca Grupul nr. 1 de construcții să remedieze defecțiunile semnalate pînă la data de 1.05./78.

■ Ioan Borlea — Oradea, Georgeta Dan — Iași, Dumitru Tănăsie — comuna Lăloșu (Vilcea), Mihai Pașsa — București. La redacție puteți veni (conform orarului publicat în pagina de față) cînd aveți posibilitate.

■ Maria Giurgica — comuna Alexandru Ioan Cuza (Iași). Conflictul pe care îl aveți cu vecinul, dacă nu puteți ajunge la o înțelegere, îl puteți soluționa adresîndu-vă instanțelor de judecată.

■ Roza Iancu — București. S-a hotărît de către forurile în drept ca primul post vacant prin pensionare cu data de 1 mai a.c. la creșa I.C.T.B. să fie ocupat de dv.

■ Ioana Marin — comuna Brînceni (Teleorman). Am studiat cazul dv. Nu puteți beneficia de cumulum celor 2 pensii (de urmaș și de limită de vîrstă).

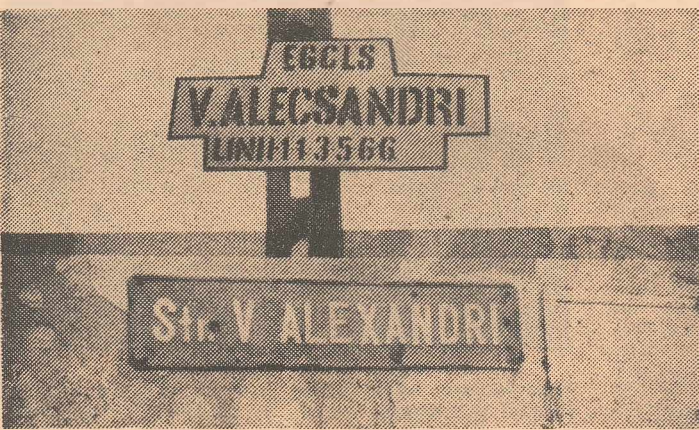
■ Ecaterina Barbu — Rimnicu Vilcea. Ne-ați trimis o scrisoare ilizibilă. Reveniți.

■ Florin Dumitrescu — București. Am fost informați că organul colectiv de conducere al I.T.T.A. v-a atribuit un apartament de 2 camere din cota de apartamente fond de stat a întreprinderii.

MARGA NEDELEA

Trec cetățenii pe o stradă din Slobozia ce poartă numele unui mare poet român, trec și elevii, și citesc. Și se întreabă — pe bună dreptate — cum se numea cu adevărat bardul din Mircești?

Ediliile orașului ar putea da un răspuns exact, cu o condiție însă: să deschidă un manual de literatură română. Nu e prea greu. Și e necesar. (Octavian Stoiu, Slobozia)

Nina Cassian :

DESCINTEC

Cum se scrie
o poezie ?
O poezie
cu pălărie,
o poezie
cu veșnicie
sau cea de toate zilele ?
(Dă-mi-o, Doamne, mie).

Trei cintece de copii

CURAT

Ghiocelul e-o albină albă,
neveninoasă — ați observat ?
Ghiocelul e-o albină răcoroasă.
Trebuie găsit un loc
în sufletul vechi, mohorit,
ca să i se poată face
injecția de inocență.
Numaidecît.

ZVON

Cit timp sticlele zice :
„Cirpiți ! Cirpiți !”,
ochii ursului rămîn toropiți.
Rămîne în birlog, știind
că nu va fi minune afară
decît cînd sticlele,
renunțînd la falsul argint,
va intona auriu : „Simț a vară !”
Deci, în această fabulă, vedetele
sînt ursul și sticlele.

Mara Nicoară

Ca o dulce lumină

Dacă semeni griu, apar holde de griu auri,
Dacă semeni cîmpii, apar verzi și bogate cîmpii.
Bunătatea și cinstea din tine
Le transmiți mai departe-n copii.
Dacă fiecare crește în inima sa
O dulce lumină, patria,
Ca un car de foc o să străbată veșnicia
Și o să triumfe prin secole România !

Infernul albastru

De ce, de secole, copiii florilor albe
fac tot flori albe,
Lupii fac tot lupi în păduri,
Băloasele vaci fată băloase vaci,
Iar pasărea galbenă de acum cinci mii de ani
Cîntă în dimineața asta pe geamul meu ?
Dar eu, eu care cu cei doi lei necesari pentru
a supraviețui

Cumpăr un trandafir,
Eu cu infernul albastru din mine,
Eu cu mîntea ca o diabolică mașină,
Armăsar biciuit de o maimuță roșie,
Eu care cred uneori că sînt raiuri minunate
în camerele casei mele,
Eu, mai mult pasăre decît inger,
Eu ce lanț de animale ciudate continui.
Cine și-a vărsat în mine infernul albastru,
raiurile dulci ?

Lumea ca o sferă de apă

Sufletul meu este un pește de aur,
Ideile stau în el ca tone de peștișori.
Cînd mă plimb pe pajiștile înflorite ale
bibliotecii
Cu ochii, cu gura, inghit orice idee mare sau mică,
Urechile mele sînt niște mări verzi,
pîlnii rotitoare,
Muzica pătrunde în ele ca un pește roșu,
Palmele mele, trupul meu, sînt lacome după
obiectele, ființele lumii,
Printre care înot și timpul se ondulează în jur
Lumea este o sferă de apă, și lucrurile
emit idei scinteietoare,
Pentru cine știe să primească.

**Vă propunem
un nume:**

**SILVIAN
SIMION**

Cînd la poșta redacției vine zilnic un
număr dezarmant de scrisori în care ver-
sul autentic este căutat ca firul de aur
în muniți de balast, cînd la ușa noastră
bat zilnic cei care cred că au tot drep-
tul să-ți ceară cu o siguranță demnă de
invidiat răspunsul pe loc și, în orice caz,
favorabil, cînd timizi de la care nu se
poate înțelege bine de ce au venit și care

așteaptă și ei un răspuns la ceea ce ei au
scris cu credință iar verdictul trebuie
compus în așa fel pentru ca ei să mai
poată rămîne în viață, un tînr cu aerul
cel mai normal din lume, care îți spune
firesc „bună dimineața, mă numesc Sil-
vian Simion, am adus niște versuri, dacă
veți găsi că merită osteneala unui răs-
puns...”, este o apariție reconfortantă și
dătătoare de nădejdi. Ne-au atras imediat
atenția tonul înalt al poeziei sale, asocia-
țiile, uneori de o surprinzătoare prospe-
țime, convertite într-o metaforă ce atestă
nu numai talentul nativ ci și travaliu ar-
tistic probabil îndelungat și atent. Silvian
Simion are 27 de ani, s-a născut „la
margine de București”, astăzi cartierul
Titan, a absolvit Facultatea de filologie
și lucrează ca traducător la I.S.P.I.F.

A. C. ■

Zidit în întrebări

Mai putrezește-o toamnă-n mine cu frunzele subțiri stindarde
Încărunțesc zeei prin ceruri și ploile sînt tot mai reci
Muțat în nesomn mireasma îmugurește în departe
Ning icre calde-n fundul mării timpul mai smulge din poteci

Cade în simțuri ca o lene acest amurg tîrziu al verii
Pălește lin lumina-n ceruri ca în ajun de bătălii
String pași uitați de balerine așa cum string căldura jderii
Din fumul fostelor litanii închipui siluete vii.

Cearcăn

În ochi întunecat își arde dorința ploilor iubito
Un cerc de aer îți sărută genele blinde tremurate
Dac-aș putea să destram taina ce zace-n lacrimile tale
Ar fumea și-n noi lumina care ne spală de păcate

Tu plîngi eu plec iar între trupuri asurzitoarele tăceri
Ești marea rece-n care urlă neprăbușit înfiul astru
Nici nu știam purtat de valuri cum galbenul e obsedant
Cînd clopote de alge și surpă inevitabilul albastru.

Grigoraș Dinicu: „Memorii”

Ziua de 30 august dîmineața, la ora 8.
Cineva sună. Mă cobor și întreb : cine
sună ?

— Eu, Grigore. Deschide.
— Era Gică Ștefănescu, celistul nostru.
— Nenea Grigore s-a sculat ?
— Da, Georgică, vino aci (maestrul răs-
punsese).
— Nene Grigore, nemții au declarat
război Angliei și Franței.
— Cum ? Nu se poate ! De unde știi ?
— S-a anunțat la radio.
— Parcă nu-mi vine a crede că Ger-
mania a făcut o așa mare prostie. E im-
posibil ! Nu înțeleg nimic. Dar să lăsăm
asta o clipă. Te rog, du-te și anunță pe
băieții noștri că am să vă comunic ceva
foarte important.
— Fără nici o introducere, Grigoraș Dinicu
spuse băieților :
— Fraților, avem 246 de dolari pe seară
pentru a rămîne în America. Ce facem ?
Rămînem să continuăm contractul sau nu ?
— Această veste ului pe toți băieții. Clipa
următoare lumină chipurile acelea spe-
riate, fără vlagă, sau știu eu cum. Era
vorba de aproximativ vreo 25 de dolari
pe zi. Era ceva, nu este așa, cititorule ?
— Fiindcă un dolar era atunci în țară 340—380
lei și, înmulțind, ar fi fost ceva, 8500 lei
pe seară (eu am înmulțit cu 340 un dolar).
— Să rămînem, maestre, dar ce facem
cu familiile, cu copiii noștri ?
— Dar, maestre, eu sînt militar. Acum,
ce situație am eu, dacă voi rămîne aici ?
— Maestrul însă urmă discuția și spuse :
— Băieți, gîndiți-vă, și la ora 12 fix do-
resc răspunsul vostru. Țineți cont că eu
voi fi al majorității.

Rămăsesem singuri. Eu devenisem ner-
vos. Creierul nu mai putea să raționeze
normal, fiindcă instantaneu, după plecarea
băieților, gîndurile mele alergară spre
România, spre București. „Cărăuie, că-
răuie, drum ce duci spre București, drum
ca tine altul nu e”. Ce-o fi făcînd mama ?
Dar Tănțica ? Dar cei mai dragi mie pe
lume, Jenică și soția mea ? Pe ei, acolo,
i-o fi cuprins dorul de noi ? Și fără să
știu cînd și de ce, m-am trezit plîngînd
și printre suspine spusei :

— Tăticule, dar ai noștri de acasă, îi
vom mai vedea noi ?
— Ascultă, să știți că eu am spus-o bă-
ieților : sînt pentru majoritate și cu asta
am terminat.
Cînd am ieșit pe hol, s-au auzit primele
note ale unei game. Grigoraș Dinicu, chiar
în acele momente, găsește ca întotdeauna
refugiul, mîngiere, liniște sufletească în
mult iubita, sincera și pururea curata
„vioara sa”, cu care Grigoraș Dinicu a
știut să vorbească, s-o îndrăgească, în-
totmai ca pe cea mai dulce clipă de iu-
bire.

Cum și în ce fel, nu știu, dar m-am
trezit din visarea mea la Times Square,
cu ziarul Universul în mînă, citînd pe
limba mea nouă de 8 zile întîrzire,
despre ce este acasă.
Chiar și ziarul nostru făcea aluzii de-
spre un eventual război, gîndindu-se la
poziția ce ar trebui s-o ia România în
cazul cînd războiul totuși va izbucni.

După ce mai citii citeva „întimplări din
Capitală”, gîndurile se apropiară parcă
și mai mult de București, de România.
Distanța mi se părea mică acum, cînd

citeam Universul, iar gîndurile și voința
mea erau clare : doream din suflet să
ajungem acasă cît mai curînd posibil. Pe
loc îmi adusei aminte că la ora 12 aveam
să lămurim plecarea noastră spre țară.
Privind ceasornicul, văzui că este 11 și
jumătate, deci tocmai bine să o pornesc
spre casă. Ajunsei punctual și văzui în
ochii lui Grigoraș Dinicu o străfulgerare
de mulțumire cînd, privindu-și ceasornicul,
văzu că sînt aproape exact (mai lipsea
un minut pînă la 12 fix). Dintre ceilalți
băieți nu venise încă nici unul și tocmai
vroiam să încep să vorbesc, cînd Grigoraș
Dinicu îmi spuse (parcă îmi citea gîn-
durile) :

— Da, și eu sînt decis acum, să mergem
acasă. Ce, eu am trăit pînă acum numai
cu străinătatea ? Ce, nu am avut destule
succese în București ? Ce-mi trebuie Paris
și America ? Prefer să fiu în țară și la
bine, și la rău.

Rînd pe rînd au apărut toți băieții din
orchestră. Cu glasul hotărît, tata le spuse
răspicat :

— Eu cu băiatul plec acasă. Norocul
vine și te caută, nu te duci tu să-l gă-
sești.

Și adresîndu-se lui Costică :

— Mergi să bem o sticlă la barul nos-
tru ?

— Haidem, unchiule, că tare grea este
atmosfera aici. Ne mai răcorim.

Ajunși la barul unde mîncam noi din
cînd în cînd, găsirăm acolo pe Vasile Bu-
dișteanu în fața unei halbe. Grigoraș Di-
nicu repetă :

— Băieți, am spus și repet, faceți fie-
care ce vreți. Sînteți în America, țara
tuturor libertăților, parcă așa se spune ?
Deci eu nu pot să vă spun decît că plec
acasă cu băiatul.

Seara, la local, a venit consulul Po-
povici și ne-a cerut pașapoartele pentru
a ne da vizele necesare pentru ieșirea
din S.U.A. și de tranzit prin Europa.

Ziua de 31 august a fost numai forțată.
Fiecare mai avea de cumpărat ceva, de
notat o adresă sau de luat un adio de
la un amic, o cunoștință etc.

Cîți din vizitatorii restaurantului nos-
tru ne-au înțeles sentimentele acelei serii
de despărțire ? Cîți știau, de pildă, că
valsul Steaua polară al lui Waldteufel, pe
care l-am cîntat de nenumărate ori, avea
o semnificație aparte pentru noi ? Poezia
era următoarea :

Asta-i cea din urmă seară
Ce-ți mai cînt pe la fereastră,
Cea din urmă serenadă
Cea din urmă floare albastră.

Deci, cea din urmă seară cînd noi mai
cîntam la pavilionul României, unde Gri-
goraș Dinicu fusese supranumit „Prima
pasăre cîntătoare a României” (ca aluzie
la felul cum Grigoraș Dinicu cînta
Clocirlița).

Pe la 11 și jumătate din noapte, cînd
ciocneam paharele de adio cu prietenii
americani care lucrau în restaurant, un
megafon anunță : Atenție, atenție, peste
cîteva clipe vom difuza o știre senzațio-
nală de mare importanță !

Și lată că radioul anunță laconic :
Anglia și Franța au declarat război Ger-
maniei hitleriste.

(Va urma)

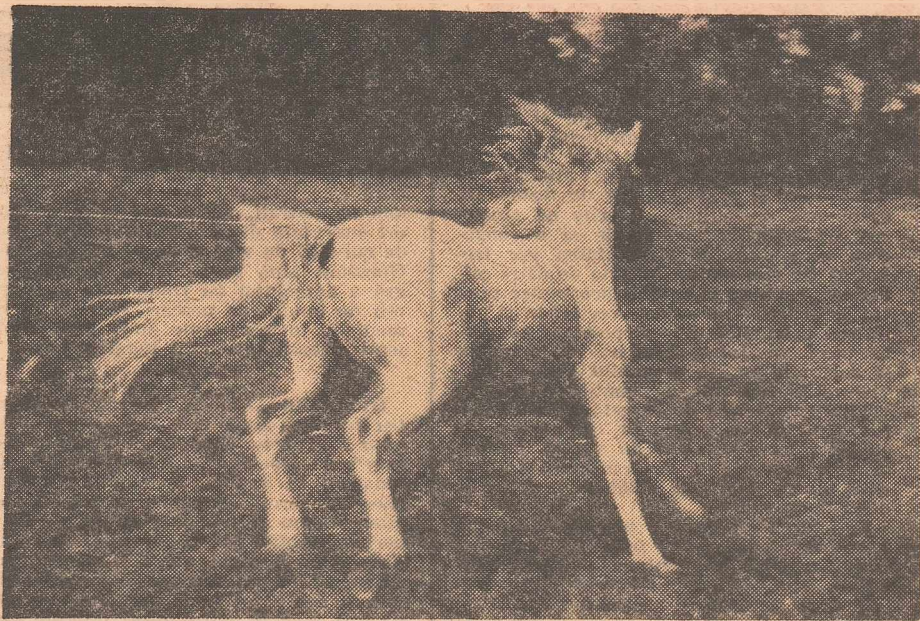
Caii de Sîmbăta

În Țara Făgărașului, la herghelia de la Sîmbăta de Jos, oamenii își numesc pasiunea bucurie, iar munca pe care o fac — datorie înțeleasă și bine dusă la capăt. Dragostea de a crește cai s-a născut din înțeleapta gândire de a continua la fel de statornic ceea ce moșii și strămoșii lor au făcut de mai bine de două sute de ani încoace.

În dimineața în care ajungeam aici știam doar că herghelia are cai frumoși ce merită a fi văzuți. Cai văzuți doar în fugarele imagini ale filmelor istorice ori cunoscuți din povestirile celor ce trecuseră pe aici. Și, cînd i-am mărturisit doctorului veterinar Gheorghe Bica, șeful hergheliei, intenția mea de a scrie despre cai, acesta a zîmbit și mi-a răspuns: „Poate despre oamenii care cresc cai. Că asta, ca să spun așa, e o artă cu metode. Dacă vrei s-o vezi, haideți cu mine să-i cunoașteți pe oamenii care de dimineața pînă seara muncesc așa, pentru că le place munca și îi musai să stați de vorbă cu ei“.

Și „musai“ a fost să aflăm că pe un petec de pămînt de vreo șase sute de hectare, la poalele Munților Făgăraș de unde izvorăște rece apa Sîmbăta, ițtii de toate despre oameni trebuie scris. Sint șalzezi și șase toți. Oameni simpli, care îngrijesc caii așa cum alții îngrijesc pămîntul de la care își știu trebuincioasă hrana. Sint aici de mulți ani și au rămas credincioși unei vechi tradiții: aceea de a crește cai din rasa lipițan.

Teodor Munteanu, șeful secției dresaj, zice că are 65 de ani cu bătaie scurtă pe 66. Și n-ai crede, și nu i-ai da anii uitîndu-te la omul robust peste fața căruiă vremea abia a început să scrie mărunț. „De 43 de ani, de cînd am apucat să intru la muncă, m-am ținut vrednic de a crește cai. Ca să lucrî bîne trebuie să te simți că ai ceva anume pentru ei. Și să-i grijești cu stăruință. Știi cum sint ei? Ca niște bibelouri de cristal de le vezi prin vitrine. Și așa cum îi ții, așa îi ai. Dacă nu sint toate făcute bine și la timp, dacă nu li-e ieslea plină ori e aerul prea rece în grajduri, odată îi simți cum tremură și te priveșc de parcă te muștră, și dau din cap și fornăie neli-niștiți. Acuma eu, ca să vă răspund la întrebare, pot spune că de cînd sint aici mi-au trecut peste cinci mii de cai prin mină și așa bine i-am știut pe toți că tare greu mi-a fost cînd le venea vre-

mea să-i trimitem în alte părți. Numa' să-i vedeți cum ies din grajduri și trec pe rînd spre țarc, mindri ca niște cai de rasă ce se află“.

Și a scos Teodor Munteanu împreună cu alți tovarăși ai săi cîțiva armăsari din grajduri. I-am văzut la ora de antrenament în țarc, la trap și la galop, struniți de oameni care de ani de zile au învățat singuri că munca pe care o fac e asemenea unei arte aparte. Oameni și cai. Oameni tăcuți, de la care greu smulgi cîteva vorbe. Oameni care vorbesc mai mult în gînd, mîngîind cu ochii dintr-o rotire și cerul și iarba dată-n colț și pasul falnic al cailor gata să se aștearnă în galop. Oameni care se cheamă Victor Toporaș, Virgil Tănase, Liviu Mîndrea, Dumitru Tîrgis, Ion Ilarie și alții. Cu toții sint statornici și chiar dacă unii au început să-și schimbe meseria s-au întors în scurt timp și primul drum le-a fost la grajduri să vadă dacă nu cumva, în lipsa lor, s-a întîmplat vreun necaz.

Aici, la Sîmbăta, și la celelalte trei secții de la Ucea de Jos, Beclean și Arini cresc în fiecare an cinci sute cincizeci de cai. În ultima vreme, herghelia a avut numai produși încadrați la clasa Record. Ceea ce conform

cu standardele de clasificare republicane înseamnă categoria cea mai bună.

Mai înseamnă aceasta și muncă. Muncă grea, migăloasă dar cu mari satisfacții. Pentru că rasa cailor lipițani spre deosebire de altele oferă posibilitatea de a-i putea folosi în diverse concursuri de trap ori galop, la munci agricole sau la reprezentații de dresaj. Pentru pregătirea lor, oamenii de la herghelia au alcătuit un program complet de creștere și dresare. Program bine gîndit, rod al unei tradiții îndelungate și al unei bune experiențe. De la șase luni, de cînd sint întăreți, mîinii trec în secțiile de creștere de la Ucea de Jos și Beclean unde, după un anumit timp, încep să fie dresați. Toată această perioadă nu este altceva decît pregătirea pentru probele de calificare.

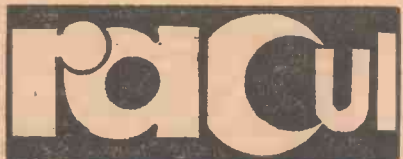
„Așa cum îi înveți pe copii să meargă și să vorbească, tot așa și cu mîinii, ne spunea Gheorghe Bica. Îi luăm încet, cîținel-cîținel, că ei sint neștiutori. Îi învățăm treptat cu harnașamentele, îi probăm la tracțiune iar în final, ca să-i clasificăm, îi trecem prin probele prevăzute în standarde. În 1977 am obținut numai cai din cei mai buni: 96% în clasa Record și 4% Elită. Livrăm anual pentru alte herghelii din țară care vor

să-și amelioreze rasele și în același timp onorăm și comenzile din străinătate. În total, 100 de cai în vîrstă de trei-patru ani. Multe dintre țările solicitante au o veche tradiție în creșterea calului. Caută mai ales lipițanul nostru pentru că, zic ei, aici e una din cele mai bune herghelii din Europa iar caii sint bine ținuti“.

Aveam să vedem și noi că într-adevăr caii de la Sîmbăta sint bine îngrijiți. Grajdurile largi și curate cu rezervele pentru cai sub o permanentă observație miros a fin, fin proaspăt. Din oră în oră îngrijitorii controlează dacă totul este în ordine iar cînd la „Maternitate“ evenimentele își schimbă cursul obișnuit se strîng cu toții lingă mînzul nou născut să-l vadă cît e de voinic. Ultimii trei născuți: Conversano XXII-'78, Tulipan X-'78 și Neapolitano XXI-'78 aveau la ora cînd i-am văzut vîrstă de o zi și jumătate. Ion Bobeș, șeful secției iepe-mame, este aici de 25 de ani și are grijă ca mîinii plîpîzi, abia născuți, să aibă cele mai bune condiții. În cele șase grajduri toate lucrările de curățire, pansaj, adăpare și aprovizionare cu furaje se fac manual. „Am păstrat totul așa ca la început — ne spunea Victor Toporaș — dar asta nu înseamnă că ne-am învechit. Spre deosebire de alte animale, calul cere numai omul lingă el. Noi îi spălăm, îi țesălăm și-i adăpăm. Dacă nu le faci placul odată se înconțrează și bat din copite. Ne cunosc pe fiecare după voce și miros. Și nu ne suferă să venim nici cu miros de tutun nici de băutură. Sint cai de rasă, cu pretenții. Dar nouă ne sint dragi și de aceea facem totul pentru ei“.

Vorbe ca acestea ne-au spus și ceilalți îngrijitori cu care am stat de vorbă. De la toți am înțeles că munca lor aparent atît de simplă este o muncă aparte, care cere, înainte de toate, omenie. O zi întregă i-am văzut muncind și vorbind despre cai. Că pe care îi supun mai mult cu forța glasului decît cu cea a mîinilor ori a biciului. Oameni din Țara Făgărașului ce dintr-o veche și neștrămutată tradiție cresc și iubesc caii. Oameni simpli din mina cărora ies cei mai buni cai din rasa lipițan, din ale căror vorbe puține am înțeles că la Sîmbăta de Jos, înainte de toate, despre oameni trebuie scris.

MARIA COANTĂ ■

RIDENDO

Vești

Foarte curios tip este acest Ciprian Praștie (dacă numele vi se pare cumva neverosimil, nu aveți decît să deschideți cartea de telefoane, doamne, ce spectacol de neimaginat este lectura acestei cărți, nu e zi și n-o răsfoiesc). Cum vă spuneam, acest tip cu numele de Ciprian Praștie este colegul nostru de birou. În fiecare dimineață, cînd deschide ușa, Ciprian ne dă o veste.

— Fraților, ați auzit ce-a pătît mama lui Trancă de la magazie? Se duce în Piața Amzei să cumpere niște urdă de la țărani. Cumpără urdă și dispăre. O caută cu miliția, o caută cu salvarea, cu pompierii. O descoperă după două zile — unde? În riul Dimbovița. Moartă? Nu, vie. Ce s-a întîmplat? mă veți întreba. (De obicei, noi nu-i punem niciodată întrebări lui Ciprian, își punea el singur.) Mergînd pe stradă respectiva mamă a căzut într-o gură de canal, fără însă a păți nimic. În rîstimpul de care v-am spus, ea a orbecăit prin subteranele Bucureștiului, căutînd o ieșire. Ce părere aveți despre acest subiect mai ceva decît în „Misterele Parisului“?

Veștile lui Ciprian ne puneau pe gînduri circa cinci minute. Pînă cînd ne dumiream dacă este vorba de o întîmplare verosimilă sau de o ficțiune.

Altă dată Ciprian ne anunța: — Copii, ați citit ultimul Paris Match? Ați văzut ce chestie îngrozitoare ne așteaptă? Un tinăr savant în vîrstă de 16 ani din Groenlanda a descoperit cu mijloace personale un bolid cosmic de 1000 de ori mai mare decît Pămîntul care se îndreaptă spre noi. Se pare că în următoarele luni ne va da un șut.

Noi tăceam, dar Ciprian venea cu o altă veste catastrofală că au dispărut toate focile de la Polul Nord, că nu mai există decît 2139 lei în toată Africa, că există posibilitatea ca petrolul din fundul mărilor să izbucnească în valurile oceanului și să le vopsească în negru; că e posibil ca unul dintre sateliții lui Venus să o ia razna prin Cosmos, cu Venus după el, zăpăcînd echilibrul sistemului solar. Ciprian reușea întotdeauna să introducă groaza în noi. Nu în toți deodată, ci în fiecare pe rînd. Venea spre urechea cuiva și semăna un bob de spaimă, o picătură de groază.

— Ce e cu tine, tu nu arăți deloc bine în ultimele două luni, nu-mi place cum arată ochii tăi ce e cu pata asta pe obraz, de cînd ai negul ăsta sub ureche, vezi ce faci cu familia, tu nu o mai duci mult.

Ciprian Praștie se schimbase în ultimul timp: nu ne mai aducea o veste proastă în fiecare dimineață. Ne aducea o veste proastă la fiecare oră. Abia ridicam nasul din hirtii ca să respirăm și el ne lovea în moalele capului cu prăbușirea unei planete, sau cu fractura de tibie a unei soacre. Viața noastră, precum și munca noastră nu erau prea lesnicioase în aceste condiții. Ieri s-a întîmplat următoarea situație: la ora 10, mi-am desfăcut pachetul cu mîncare și am depus pe birou două sandvișuri cu icre negre după care am ieșit din birou. Cînd m-am întors, îmi lipsea unul dintre sandvișuri. Nu a fost nevoie să întreb nimic, Ciprian a recunoscut că nu s-a putut abține și l-a mîncat. În clipa următoare am urlat ca un dement:

— Nenorocitele, tocmai acum mi-a telefonat nevasta să nu cumva să mîninc aceste icre! Sint contaminate de holeră. Sint deja pînă acum 98836 de victime.

Ciprian a căzut leșinat. L-am trezit cu numeroase palme peste față. Recunosc cu rușine că una dintre palme i-am aplicat-o cu satisfacție. Am citit acest sentiment și pe chipul altor colegi. Cînd și-a revenit, Ciprian mi-a spus:

— Dragă, te rog ca pe viitor să mă ocrotești. Sint suferînd.

ION BĂIEȘU ■

Semiploconul

După ploconul pur și simplu, ploconul grosolan, agresiv, a văzut lumina zilei și semiploconul. Ploconul în sensul lui clasic devenise suspect, nu mai prezenta încredere. Semiploconul a apărut tocmai din necesitatea de a uni interesul cu sentimentele cele mai curate. Să piară gîsca, să vină sensibilitatea, respectul tandru și științific.

Nici nu-ți dai seama dacă e plocon sau o respectuoasă apreciere, dacă e gîscă sau admirație sinceră, calup de Kent sau riguroasă apreciere, damigeană de Odobești sau feciorelnică adorație. Totul se petrecea dincolo de bine și de rău. Ceea ce înainte era grosolan și agresiv, acum a devenit abur și ninsoare.

Am văzut cu ochii mei cum o damigeană de Odobești echivala cu o decoarație.

— Dragă, îmi mărturisea un cunoscut, a fost așa de dragut că mi-a dat voie să lipesc o săptămînă de la birou, încît nu puteam, aș fi fost un mîgar dacă veneam cu mina goală. I-am

dat o damigeană de Odobești, dar merita, de fapt, mult mai mult.

Spre deosebire de ploconul pur și simplu, banalul, vulgarul plocon, semiploconul vine din adîncurile sufletului, din zguduitoare procese de conștiință. Semiploconul e o poliță pe care o plătești față de propria-ți conștiință.

— N-aș fi om dacă nu i-aș face cadou un casetofon.

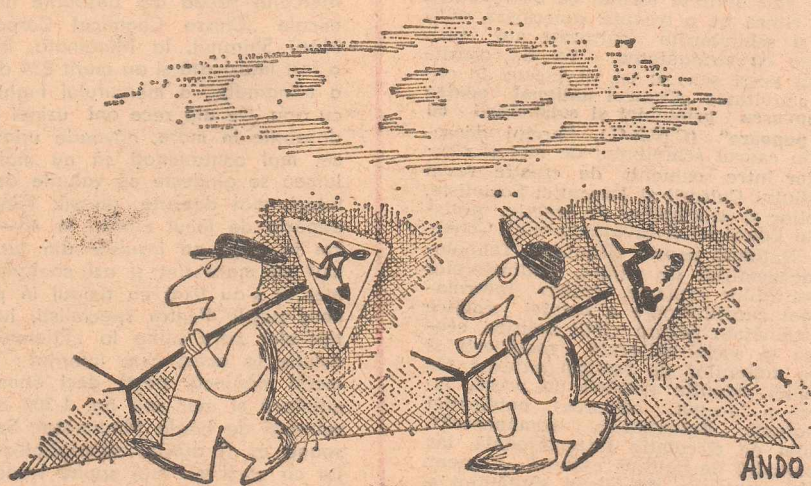
Un abur de inefabilă poezie înconjoară aceste melancolice matrapzicuri. Se sfieste și cel care dă ploconul și cel care-l primește. Cum o să dea el plocon un calup de Kent unui om de mare sensibilitate? Dacă cumva-l jigneste? Pînă la urmă lucrurile se rezolvă. Unul dă ploconul cu omenescă modestie și celălalt îl primește cu demnitate.

Semiploconul e încercarea de a da vechiului plocon, binecunoscut, un aer de rigoare științifică și nimb poetic.

Și în asemenea împrejurări grele, simțim parcă nostalgia vechilor plocoane și nevoia de a spune tuturor acestor escroci mai interloziți:

— Inapoi la gîste, inapoi la curcani.

TEODOR MAZILU ■

ANDO

Factor esențial de promovare a cooperării între popoare

Cunoașterea reciprocă

Forța ce caracterizează acțiunea politică a partidului și statului nostru, personalitatea inconfundabilă a acestei politici, izvorâsc, mai ales, din clarviziunea cu care obiective de mare rezonanță sînt proiectate de pe teritoriul dezideratelor în cel al faptelor înseși. Modalitățile de a face să trăiască idei — politice, economice sau sociale — pot fi, desigur, diverse. Mobilul care le însuflețește este însă mereu același: omul, neîntreruptă lui devenire, dezvoltarea multilaterală a personalității umane, făurirea unei lumi mai drepte și mai bune. Acea „societate de națiuni egale, de oameni egali”, la care s-a referit, nu o dată, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Într-un asemenea cadru, Hotărîrea Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea legăturilor de prietenie, a colaborării și schimburilor cu alte țări în domeniul culturii, educației, științei și informațiilor dezvoltă într-un program distinct o serie de idei și acțiuni prezente în mod constant în sfera relațiilor internaționale ale țării noastre. Un program legat de țelul suprem al politicii revoluționare a Partidului Comunist Român: afirmarea și dezvoltarea unor noi principii privind relațiile dintre oameni, a unor principii noi în legăturile dintre state. Treptele acestui complex edificiu includ în mod necesar evaluarea riguroasă a mutațiilor tot mai rapide ce au loc în epocă, a naturii acestor schimbări, identificarea noilor cerințe ale progresului lumii în care trăim, prefigurarea unor răspunsuri viabile, trasarea unor căi de acțiune concretă în întimpinarea cerințelor celor mai stringente ale umanității. Etape obligatorii cu atât mai mult într-o lume ce se definește, din zi în zi, prin interdependente crescînde.

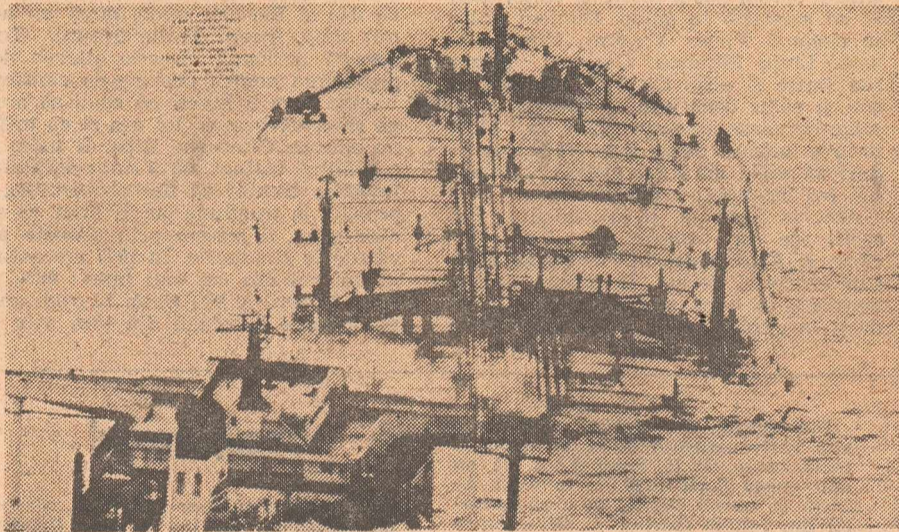
Atenția deosebită pe care Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. o acordă extinderii și îmbunătățirii continue a relațiilor și schimburilor internaționale în domeniile culturii, educației, științei și informațiilor pornește de la sublinierea esențială că „Mai mult decât oricînd, în condițiile dezvoltării lumii contemporane, adîncirea cunoașterii reciproce și apropierea crescîndă între popoare sînt chemate să joace un rol esențial în promovarea înțelegerii și cooperării internaționale, în edificarea unei lumi mai drepte și mai bune”. În concepția partidului și statului nostru, fiecare țară — mare sau mică — este vital interesată să ia parte la circuitul mondial al valorilor materiale și spirituale. Participarea la acest circuit pornește, desigur, în primul rînd de la dorința de cunoaștere. Cunoaștere de către poporul nostru a realizărilor celorlalte popoare, a contribuției acestora la patrimoniul spiritual al umanității, și cunoaștere de către celelalte popoare a valorilor civilizației românești, a istoriei noastre naționale și a activității prezentului. Material, o asemenea dorință se concretizează prin cooperare. Promovarea schimburilor și contactelor cultural-științifice internaționale reprezintă o constantă distinctă în ansamblul politicii partidului și statului nostru. Natura acestei direcții de acțiune politice: amplificarea cooperării și schimburilor culturale între statele lumii pe baza principiilor egalității în drepturi, respectării interdependenței și suveranității internaționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Este un fapt demonstrat de practica politicii noastre această largă cooperare cu toate statele lumii, indiferent de sistemul lor politic sau social. Reflexul direct al unei asemenea principiale politici îl reprezintă ridicarea raporturilor de prietenie și colaborare între popoare la noi dimensiuni, sporirea încrederii reciproce și a înțelegerii. Cu consecințe directe, pozitive, asupra climatului general de pace și concurență între popoarele lumii.

Măsurile cuprinse în recenta hotărîre a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. — ce se înscriu în cadrul orientărilor generale ale politicii partidului și statului nostru și în spiritul înțelegerii internaționale, al Actului final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa — sînt definite tocmai de preocuparea de a ridica pe o treaptă superioară relațiile și schimburile culturale ale țării noastre cu străinătatea. Va fi constituit în acest sens și își va începe în curînd activitatea „Centrul național pentru promovarea prieteniei și colaborării cu alte popoare” (C.N.P.C.). Sarcini deosebite în cadrul schimbului de idei și contactelor între oamenii de creație revin Consiliului Cultural și Educației Socialiste, uniunilor și asociațiilor de creație, Ministerului Educației și Învățămîntului, Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, academiilor de știință, ministerelor și instituțiilor centrale. Pentru informarea mai cuprinzătoare a opiniei publice din străinătate asupra vieții politice, economice și social-culturale românești și asupra acțiunilor de politică externă ale României, Agenția română de presă, Agerpres a început editarea publicației săptămînale „Actualitatea românească”, în limbi de circulație internațională, iar săptămînalul de politică externă „Lumea” are, de asemenea, de cîteva săptămîni o editie specială, în limbi străine. Acțiuni specifice vor avea loc și pe linie sindicală, de tineret și alte organizații de masă și obștești: schimburi de delegații, orga-

nizarea în țară sau peste hotare a unor reuniuni, schimburi de reviste și tipăriți. În cunoașterea nemijlocită a realităților, în contactul direct între oameni, o contribuție specială revine Ministerului Turismului și organizațiilor de resort. De asemenea, posibilitățile oferite de creșterea schimburilor comerciale și a cooperării economice cu străinătatea vor trebui să fie mai folosite de către ministere, centrale și unități economice pentru adîncirea cunoașterii reciproce și întărirea prieteniei între popoare. Este vorba deci de intensificarea schimburilor și colaborărilor, în domeniul presei, televiziunii și filmului, de legături între universități, instituții de cercetări ori instituții culturale, de creșterea numărului de contacte între oamenii de știință, cultură și artă, ziaristi, de diversificarea întâlnirilor dintre tineri, de călătorii turistice și documentare.

Enunțarea acestor aspecte directe, imediate, legate de politica României socialiste în domeniile culturii, educației, științei și tehnicii, relevă în același timp caracterul profund umanist al concepției ce o inspiră, caracter sintetizat în cuvinte fără echivoc, de o emoționantă angajare, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu: „În esență noi, comunistii, ne propunem, de fapt, să venim — dacă se poate spune astfel — în sprijinul naturii, care a sintetizat în om forma superioară de organizare a materiei, acționînd prin toate mijloacele pentru stimularea însușirilor celor mai nobile ale acestuia, pentru dezvoltarea sensibilității sale, a dorinței și voinței de autodepășire, pentru amplificarea continuă a cunoașterii sale, pentru împlinirea visurilor sale cele mai cutăzătoare de progres, dreptate și fericire”.

DOINA IOVĂNEL

Fotografia a fost luată după ce gigantul petrolier „Amoco Cadiz”, eșuat pe stîncile de la Men Gouven, s-a desfășurat în două din cauza repetatelor lovituri de furtună și a mării. În cuvele aflate pe puntea bătută de valuri nu au mai rămas decît cîteva mii de tone de petrol din cele 230 000 transportate de vas. Restul petrolului a poluat 200 km de coastă

OCHII ȘI URECHILE LUMII

Plancton și suflet

Mai întîi, surioară scumpă, murîră pisicile. Nimeni nu știa de ce îi murea pisica. A fost primul semn al bolii, pe care nimeni nu l-a priceput. Pe urmă, pe mare, au început să plutească peștii cu burta în sus. Pescarii îi culegeau cu mina și îi mincau, căci peștii păreau proaspeți. Peștii, draga mea dragă, erau otrăviți. Pescarii înghițeau mercur. Peștii conțineau mercur. Apele mării erau otrăvite cu mercur. Mercurul venea din deșeurile industriale ale uzinei de chimicale „Chisso Chemical Corporation”, deversate în apa Mării Shiranui, la Minamata, în Japonia. Zece ani marea a fost intoxicată și au murit 234 de oameni, de maladia asta, a Minamatei, a mercurului înghițit odată cu peștele, odată cu apa. De alți zece ani uzinei i s-a interzis să-și mai verse deșeurile în mare, năvoade uriașe au închis locul ca peștii cei mai contaminați să nu mai poată ieși de acolo, dar lumea se gîndește că valurile de fund, curenții, să nu ducă totuși, mai departe, otravă. Fiindcă și azi găsești bolnavi, departe de locul crimei, la 40—50 km pe uscat, la 15—20 km în larg, pe insulele din jurul Minamatei. Peste 1 000 km² de mare sînt și azi contaminați. Vreo 600 de tone de mercur s-au fixat cu timpul în planctonul din care se hrănesc peștii. Pentru specialiști, iubită surioară a tuturor surioarelor care plîng la „Prietenii mei, elefanții”, nu există soluție la acest cerc infernal: peștii mîncîcă mercur, oamenii mîncîcă pești, deci oamenii mîncîcă pește otrăvit, mîncîcă și mor sau nu. 1 300 de oameni sînt depistați ca suferinzi de boala Minamatei. Se admite că 10 000 de persoane ar fi atinse, susceptibilizate adică, — eu, unul, îți jur că nu-ți voi mai spune vreodată, nici în glumă, că ești susceptibil. Cuvîntul ăsta, care, între noi, te scoate din sărite de mor de rîs, — acolo denumește oameni care și-au

Monstrul negru

● „PARIS MATCH” DESPRE CONSECINȚELE TRAGICE ALE EȘUĂRII PETROLIERULUI „AMOCO CADIZ”

În Atlantic, pe una dintre cele mai frumoase plaje ale lumii, întinderea de păcură este imensă: mai mult de 1 000 kilometri pătrați, adică mai mult de două ori suprafața departamentului Sena. Dusă de curenții de vînt și de valuri din insula Ouessant pînă în Bretania, marea neagră a amenințat cu ruina sute sau chiar mii de familii de pescari, murdărind iremediabil incintătoarele plaje la care orășenii visează în cursul lungilor ierni.

★

Istoria lui „Amoco Cadiz”: un dezastru în plus după cele datorate petrolierelor: „Torrey Canyon”, „Olympic Bravery” și „Boehlen”. „Amoco Cadiz”, vas construit în Spania, aparținînd armatorilor americani, comandat de către un căpitan italian și navigînd sub pavilion liberian, dubla coasta insulei Ouessant, cînd, datorită unei avarii neînsemnate, cirna nu a mai răspuns comenzilor. Nu demult echipajul ar fi putut repara avaria sau s-ar fi putut folosi de cele două elice, dar astăzi tancurile petroliere pot fi comparate cu niște balene avînd mușchi mai puțini decît un peștișor. Astfel, un petrolier de 500 000 tone este propulsat de un motor de 80 000 cai-putere și, dacă socotim un cal-putere pentru zece tone, am putea spune că este același lucru ca și cum un autobuz parizian ar fi prevăzut cu un motor de motocicletă!

În timp ce valuri de petrol curg în torente din cuvele distruse și buletinele meteo anunță o nouă furtună! Furtuna se întetește, două cabluri cedează și „Amoco Cadiz” își termină cursa pe stîncile de la Portsall, în mijlocul strigătelor de disperare ale marinarilor. Unul dintre marinarii italieni pove-

ștește: „Am aruncat o barcă dar ea s-a sfărîmat de stînci. Nu ne-a mai rămas altceva de făcut decît să ne rugăm, așteptînd ajutoarele. Nu ne puteam servi nici măcar de radio, de teamă ca o scinteele să nu facă să explodeze nava”.

Dimineața de vineri. Între Saint Mathieu și Plouguerneau toți locuitorii au aflat deja. Aerul saturat de vapori de petrol anunță ruina pentru hotelierii, pescarii și crescătorii de stridii de pe coastă. Atmosfera este din ce în ce mai apăsătoare. Într-un hotel din Wrac'h doi clienți au telefonat deja anunțînd că nu vor reveni acasă de Paști. În regiunea Portsall aproape 2 000 de persoane riscă să-și piardă slujba. Va urma o perioadă de 10 ani, așa cum s-a întîmplat după dezastrul lui „Torrey Canyon”, în care totul va fi sfîrșit pentru acești oameni. În zona atinsă de dezastru, toată fauna marină este în pericol; începînd de la plancton la pești, de la crustacee la scoici, ciclul de reproducere și chiar posibilitățile de hrînire sînt compromise. Apare clar, astfel, riscul dispariției pentru specii întregi.

Și din nou se vîd bielele păsări cu aripile atîrnînd, pline de păcură! În 1967, la Sept Îles, 90 la sută din coloniile de pinguini au pierit, iar coloniile rămase nu și-au regăsit niciodată prosperitatea. La Cotés-du-Nord ele sînt în număr mai mic, în schimb există la Ouessant, arhipelagul care adăpostește și ultimele focuri din Franța.

„Amoco Cadiz” poate fi numit o catastrofă națională. Din recipientele lui au curs 80 000 de tone de păcură, mai mult cu 20 000 decît din „Torrey Canyon”.

Pascuale Bardari, comandantul vasului, a fost găsit culpabil de delict de poluare, pus sub control judiciar și obligat să nu părăsească Brestul. Bardari este pasibil de pedeapsa cu închisoarea și de o amendă de 100 000 franci. Căpitanul remorcherului „Pacific” este socotit complice și urmărit ca atare, ca și pentru nedare de asistență unei persoane în pericol. Singurul lucru bun: echipajul a fost salvat de către elicopterele marinei, care l-au pescuit pe marinarii unul cite unul.

pierdut simțul tactil, odată cu îngustarea cimpului vizual și blocarea mușchilor dorsali. Sînt pescari de peste 45 de ani, vîrstă noastră, care nu mai au putere să tragă năvoadele. Un altul, la 70 de ani, are trei băieți — oameni la 40 de ani, handicapați fizic din adolescență, avînd la rîndul lor copii debili mintal. Boala Minamatei coboară din tată în fiu, din plancton în plancton, din pește în pește, pînă în adîncul oceanului. Nimeni nu cunoaște exact întinderea demografică a maladii. Nimeni nu știe exact cîți sînt susceptibilizați. Incepută misterios, prin moartea pisicilor, boala continuă a fi misterioasă în dezvoltarea ei, și știi de ce? Îți voi spune, cu condiția să deschizi ochii, să-ți scoți capul de sub pernă. Află că la baza acestei boli nu stă numai mercurul. Ci o boală a bolilor — frica. Primilor pescari care au simțit și au văzut, în urmă cu două decenii, că ceva nu e în ordine, le-a fost o frică îngrozitoare să anunțe ce se întîmplă în natură. De ce le-a fost frică? Să nu se compromită pescutul, să nu se afle că vind pește otrăvit. Ar fi sărăcit. Ar fi pierit. Ei au tăcut. Au apărut bolnavi și ei au tăcut. Dacă aveai un bolnav în familie, fata nu ți se mai mărita. Îngropau morții noaptea — și tăceau. Nimeni nu a cutezat, ani de zile, să dea informații, niciunul să protesteze, din frică pentru existența lor de pescari — pînă cînd tot existența i-a silit, săraca, să vorbească, medicația costîndu-i enorm, lunar, pe cei mulți și nedepistați. Lipsa de informații venită din frică — să nu știm vreodată, cum zicea bunică-mea, de boala asta a secolului nostru, mult mai gravă chiar decît panica, numită de Seneca cea mai rea dintre boli. Tăcerea din frică e mai rea ca panica, surioară, ea poate polua fiecare suflet și sufletul fiecăruia — cum spun basmele japoneze și filmele indiene — e un ocean mai adînc ca oceanul, cu fauna, flora, cu planctonul din care se hrănesc balenele inteligenței noastre... Mă ascultă? Eu știu că nu există cutie de rezonanță mai bună ca aceea a pernei sub care-ți ascunzi tu capul.

RADU COSAȘU

Note de drum din S.U.A.

Popas în Ithaca

Ithaca — un orașel din statul New York — m-a așteptat cu o ploaie de toamnă tirzie, însoțită mai apoi de lapoviță și de ninsoare. La aeroport m-au întâmpinat reprezentantul Departamentului Educației al statului New York, Lee Traver, pe care-l cunoscusem cu două luni în urmă când ne vizitase țara, și profesorul W. E. Drake de la Universitatea Cornell. Profesorul ne-a invitat acasă la el, unde am început captivantul dialog pe teme profesionale, care avea să continue în zilele următoare.

Situată în partea de sud a lacului Cayuga, înconjurată de dealuri stincoase, Ithaca beneficiază de un peisaj de o rară frumusețe.

M-au atras multe locuri în orașelul acesta. Pentru câteva clipe am intrat în Clinton, cel mai elegant dintre primele hoteluri ale Ithacai, a cărui construcție a fost terminată în 1831. În urmă cu aproape un secol și jumătate, hotelul era punct de oprire pentru diligente și era cunoscut drept cel mai elegant local public de la vest de New York. Recent a fost restaurat de către Societatea de istorie „Dewih”. Am reținut de asemenea amănunte despre firma Ithacagun, fondată în 1880 de familia Smith și cunoscută pentru înalta calitate în producerea de arme tradiționale sportive. Produsele acestei firme au fost minuite, între alții, de celebrități ca Teddy Roosevelt, John Philips, Sousa, Dwight D. Eisenhower și generalul George Marshall.

Și glorii sportive ca Jack Dempsey, Stan Musial sau Hank Aaron s-au prezentat în concursuri cu armele ce purtau marca firmei.

INUTUL TOMPKINS

Frumusețea Ithacai este sporită de ținutul Tompkins, întins în preajma lacului Cayuga. El are o suprafață de 475 mile pătrate iar altitudinea la care este situat variază de la 381 la 2 000 picioare deasupra nivelului mării.

Sint locuri în cuprinsul cărora circulă multe și nenumărate legende. Oraș sau sat, aproape fiecare așezare are propria legendă. Una dintre ele, referindu-se la fapte de mult petrecute, mi s-a părut că o prevestire a exploziei publicitare din zilele noastre...

Intr-o zi de vară călduroasă din anul 1879, se zice, un grup de muncitori care lucrau la amenajarea unui drum din apropierea cascadei Taughannacau au descoperit trupul unui uriaș înalt de 7 picioare, pietrificat, cu minile încrucișate pe șoldul drept, cu piciorul sting deasupra celui drept și ambele strinse înspre piept. În jurul gâtului crescuseră rădăcinile unui copac din apropiere. În scurt timp, sute de curioși s-au adunat la locul descoperirii. Fauna gigantului Taughannoek s-a răspândit în întreaga regiune iar arheologii au proclamat în mod solemn importanța excepțională a descoperirii. John Thompson, proprietarul pământului și al hotelului din apropiere, a mărturisit însă că el a „plămădit” acest gigant dintr-un amestec de ouă, singe de vită, oțel și ciment, pur și simplu pentru a atrage atenția asupra „bazei sale turistice”. Ulterior, „făptura” uriașă a fost îndepărtată, după ce a slujit scopului realizatorului ei. Ră-

mășițele au fost îngropate într-o grădină de lângă localitatea Trumansburg.

DIALOGURI LA CORNELL UNIVERSITY

În imediata apropiere a Ithacai se află renumita Universitate Cornell — Cornell University Ithaca — un adevărat oraș așezat într-o zonă deosebit de pitorească, aproape de lacul Cayuga. Fondatorii — Ezra Cornell și Andrew Dickson White — scriau încă în 1865: „Am vrea să înființăm o universitate, unde să aibă posibilitatea să studieze oricine și orice”. De la înființare aici au avut dreptul să învețe și fetele. Instituția dispune acum de aproximativ 400 de clădiri în care locuiesc și studiază aproape 20 000 de studenți din toate statele S.U.A. și din alte 80 de țări ale lumii. Am fost informat că Universitatea are facultăți particulare (60% din numărul studenților) și facultăți subvenționate de stat (40%).

Îmi închipui — zic gazdei mele, Keith Kennedy, decanul Colegiului de agricultură — că taxele sint destul de mari și că nu oricine își permite să urmeze învățământul superior.

Îmi zîmbește cu subînțele: „Nu se poate spune că taxele sint mici... Cum poate cineva să obțină o bursă? După ce criterii? „Nu este deloc simplu, continuă decanul, al cărui răspuns îl retranscriu cu același interes. Studentul completează un formular prin care cere bursă, argumentează de ce și menționează veniturile părinților. Cheltuielile pentru un student înscris la o facultate particulară se ridică la circa 7 200 dolari pe an (taxă școlară, casă și masă). Indiferent de situația materială a studentului, la cererea lui de a primi bursă, facultatea face următorul calcul: 3 000 de dolari trebuie să fie dați de părinți, 700 dolari să fie câștigați de student în timpul vacanței de vară (muncind ca vinzător, chelner, om de serviciu la hoteluri etc.), 1 000 dolari trebuie să fie imprumutați de la bancă, 500 dolari vor fi

câștigați de studenți prin munca depusă de ei în timpul anului școlar. A mai rămas, așadar, o diferență de 2 000 dolari, care ar intra în discuție pentru a fi aprobați ca bursă. Cheltuielile pentru un student de la o facultate de stat se ridică, în medie, la 5 000 dolari pe an. Recapitulând ce am spus mai înainte, facem următorul calcul: 5 000 — 3 000 — 700 — 1 000 dolari. Mai rămân 300. Pentru aceștia se acordă bursă.”

La Cornell University Ithaca am putut urmări cum se desfășoară practica studenților. Atît ei cît și profesorii lor se consacră în egală măsură studiului teoretic și practicii efective în producție.

Remarcînd acest aspect și informîndu-mi interlocutorii că și în România se pune un deosebit accent pe imbinarea învățămîntului teoretic cu practica, profesorul William E. Drake m-a întrerupt:

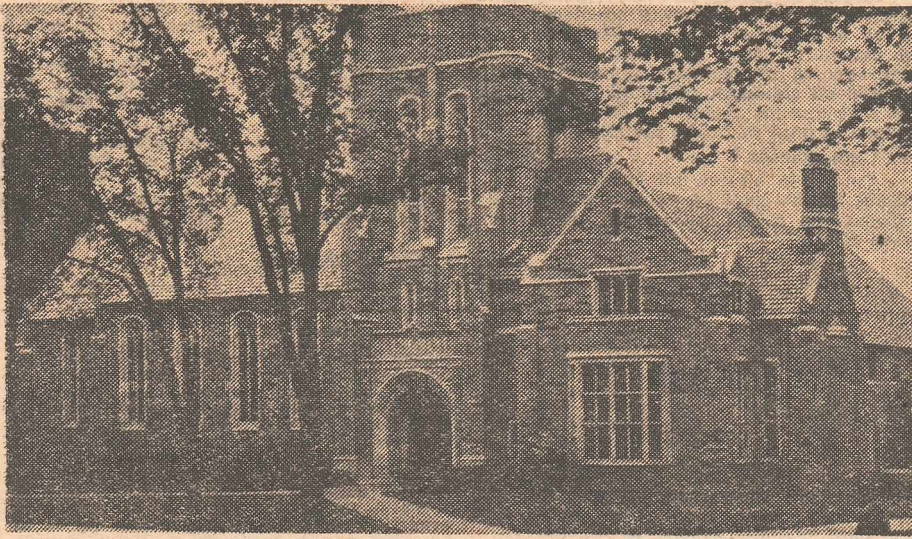
— Cunoșc măsurile luate în țara dumneavoastră, mai ales în ultimii ani, în acest domeniu. Nu se poate altfel. Eu cred că profesorul trebuie să-și împartă foarte judicios timpul de lucru între studiu și practică. Altfel înseamnă că nu e un om întreg. Programul activității mele este împărțit cam așa: 50 la sută din timp predau studenților, 20 la sută mă ocup de cercetare și 30 la sută de probleme de „extention”, adică, îngăduiți-mi precizarea, de generalizarea a tot ce e nou.

Curios, îi solicit profesorului să-mi vorbească și despre alte preocupări ale sale.

— Mă deplasez în diferite centre, în-deosebi la școli. Am întîlniri cu profesorii, cu fermierii, țin prelegeri despre problemele actuale ale agriculturii țării și lumii, răspund la anumite întrebări. Discutăm și învățăm unii de la alții.

Din numeroasele tipărituri realizate de Universitate mi-a reținut atenția și Calendarul Universității, tipărit de Asociația studenților împreună cu magazinul campusului universitar. Este un volum în care sint însemnate, pentru fiecare zi a anului, cele mai importante evenimente și date, alte informații cu privire la activitățile, organizațiile și serviciile puse la dispoziția studenților. El este folosit ca o sursă de informare, de-a lungul întregului an universitar, privind: meciuri de baschet, fotbal, hochei, inot, conferințe cu teme diferite (arhitectură, artă, urbanism, științe sociale, ecologie etc.), spectacole de teatru, muzică, dans, expoziții.

TEODOR MARIAN ■

PARADOXURILE SUPER-CIVILIZAȚIEI

A concepe sau a coase ?

Nu știu dacă industria de automobile se poate compara, ca putere de obsesie și mijloace financiare, cu cea vestimentară (în special feminină) dar este cert că în somnile produse de un Cadillac decapotabil sau o eșarfă semnată Saint Laurent, Calvin Klein sau Cardin se asemănă și provoacă apetitul la fel de necontrolat, ceea ce rămîne în avantajul producătorilor. Moda are culise industriale în care spațiile și speranțele sint regulate, ca și în cazul producției de automobile, de cerere și ofertă. Nu este un secret că un model de pantof, de bluză extrem de simplă sau rochie extrem de sofisticată, se lansează după o acerbă luptă secretă în care proiectul a fost cu strășnicie ascuns de echipele adverse și, apoi, produs în serii debordante după ce clientela a fost învățată, printr-o reclamă subtilă, să-l vizeze și să-l dorească din tot sufletul. Cum marile capricii se implinesc cu sacrificii, preferințele au o altură corepunzătoare. O rochie oarecare semnată însă de un modist celebru ajunge să coste o mie de dolari. Un model de serie scurtă cînci mi și așa mai departe pînă la scorul stupefiant al unicatului...

Iată însă că de curînd o creație de modele britanică, Cecilia Lewis, s-a hotărît să arunce mînușă mastodonților industriei vestimentare. Dînsa a lansat pe piață rochiile, și bluze, și pantaloni, și eșarfe și cordoane, și altele asemenea sub formă de prefabricate. Onorata clientelă își cumpără visul sub formă de „mecano”, se duce acasă și pe bază de schiță coase între ele părțile componente. Rezultat a minunat model la fel de minunat ca și cele de o mie de dolari cu diferența că poate fi achiziționat la un nivel apăsător: între 30 și 50 de dolari.

La Paris, Roma și Chicago noul val a produs frisoane.

Se apreciază că o importanță parte a clientelei mondene își va acorda — cu o discreție de înțeles — cîteva ore de croitorie la domiciliu pentru a economisi douăzeci de ori costul supremei eleganțe. Lovitura a venit atît de năprasnic încît cîteva case de modă italiene au și lansat, cu grabă și furie, cîteva sloganuri din care rezultă că un adevărat model, un model pur, este rezultatul direct al artei de a coase și nu atît de a concepe o „linie” cum se crede îndeobște...

Viața ca-n filme...

Gustav Svensson și-a câștigat, în urmă cu zece ani, o

oarecare celebritate. Impreună cu alți vreo 40 de colegi de generație, băieți și fete, a jucat atunci într-un film, care nu s-a dorit cu orice preț dur, dar a reușit să fie sensibil mai mult. După prezentarea peliculei la Stockholm, Gustav a devenit pentru spectatori „Stoffe”, teribilul Stoffe, adolescentul care intră în tinerete beat și infuriat, cu o poftă nebună să spargă toate porțelanurile de pe pămînt, din dorința de a nu muri de plictiseală. Stoffe a devenit simbolul unei generații despre care se vorbește mult și pentru care se face puțin, personajul cheie al unei drame tipic suedeze sau tipic italiene sau tipic olandeze, nu are nici o importanță. Gustav Svensson, alcoolic la 17 ani, traficant de măruntșuri și șef de bandă, și-a jucat în film viața fără trac și fără facțiți lăsînd pentru arhivă un film document pentru decenul trecut. Anii s-au scurs și atmosfera vieții în gang s-a schimbat. De cînd tinerilor nu li se mai permite consumarea băuturilor tari și chiar a berii în anumite locuri, fuga în reant se realizează cu mijloace perfecționate și tînăra generație își macină viitorul în stilul, devenit de-abia acum banal, al consumului de droguri. Stoffe și ai lui au trecut, de la coniac la heroină și de la bere la hașiș. Suedia care pînă nu demult părea să se men-

țină în afara „model albe” s-a văzut tirită pe același tobogan puștiilor și amar. Cîteva timp Stoffe a ținut sus, inconștient și bătăios, drapelul pierderii de speranță. De curînd a murit complet demontat de excesul de stupefianțe. Alți 30 din faimoasa distribuție a filmului au urmat același drum. Generația Stoffe și-a executat cîntecul de lebădă la scenă deschisă devenind, vrînd-nevrînd, un subiect care acum umple de surescitare pîlcuiri de sociologi, medici și polițiști.

În fața curentului cu meandre tot mai ample al contaminării tineretului suedez de ravagiul drogurilor, ministrul afacerilor sociale, Rune Gustavsson, a declarat că „se impune cu stringență o acțiune internațională concertată pentru a pune capăt rețelelor clandestine care prin inundarea pieței occidentale cu stupefianțe pun sub semnul întrebării șansa unui întreg tineret de a fi el însuși”. La Stockholm va avea chiar loc, la începutul lunii iulie, o conferință ministerială axată pe această temă. Desigur inițiativa este constructivă. Rămîne ca drumul de la efect la cauză să fie parcurs integral, căci altfel viața ca-n filme va continua cu o distribuție nouă deși în același gang...

RADU BUDEANU ■

MONDO UMANO ?

„E pericoloso”

Vinerea trecută, teleimprima-toarele, radioul, televiziunea sau mari cotidiene se refereau — toate pe largi spații — la scrisoarea unor importante personalități politice italiene prin care apelau la popor să-și întărească vigilența în apărarea instituțiilor Italiei, în curmarea strategiei terorismului devenită tot mai vizibilă și, din păcate, mai distructivă. Aproape concomitent, parec pentru a sublinia și mai pregnant dimensiunea și actualitatea acestui patetic apel, la Genova, membrii „Brigăzilor roșii” au săvîrșit un nou și înfrîntor atentat ale cărui circumstanțe și victimă se cunosc. La ora cînd scriem aceste rînduri, deși în răpirea lui Aldo Moro n-au intervenit elemente noi, ne vom referi mai pe larg la această strategie a terorismului din Italia ce-i atestă — se va vedea — caracterul nociv și intenția clară de a măcina instituțiile italiene, de a institui domnia fricii și obsesiei vendetei dacă — doamne ferește! — acel om, cit de simplu ar fi el, ajunge în dez-acord în vreun fel (sau este chiar nevinovat) cu protagoniștii terorismului ca instituție.

Faptul a fost demascat în mod constant de însăși presa italiană: atît cea comunistă, socialistă, cît și de cea de centru. Astfel, în iulie anul trecut, săptămînalul „L'Espresso” scria, între altele, că „numai în 1976 (în Italia — n.n.) au fost rechiziționate peste 11 000 pistoale, puști și mitraliere și aproape 3 000 de bombe artizanale de diferite tipuri, plus cîteva zeci de puști-mitralieră... Cei care cer arme nu mai sint numai delincvenții comuni, care comit furturi în bănci. Sint, în număr tot mai mare, grupuri teroriste care fac din lupta armată crezul lor; mai sint și persoane izolate”. Dincolo de aceste constatări importante revista citată arată că „întrebarea care apare spontan este una singură: de unde vin aceste arme? Este, oare, atît de ușor să ți le procuri?” „Sosesc de pretutindeni, prin toate canalele posibile, atît internaționale, cît și interne” — declară funcționarii poliției italiene și ofiterii carabinieri care subliniază că „să ajungi la cei care conduc «la persoana întîi» marele trafic este dificil”. Dar dincolo de această piață clandestină a armelor, de avantajele materiale fabuloase ce le aduce celor ce-o practică, o atare niață are adesea vîdite implicații politice majore. Cu armele respecțive se practică odioasa crimă politică și se aplică amintita strategie a terorismului.

Tot o publicație italiană — „I Giorni” — abordînd începuturile acelor „killeri” (termen întrebuintat prima oară de presa italiană în primăvara anului 1909 cînd, într-o toaletă din piața Garibaldi din Palermo, a fost găsit ucis un polițist italian venit în Sicilia să descopere rădăcinile organizației mafioțe Mano nera), scria că, azi, cîmpurile de acțiune ale acestora sint vaste și au devenit o adevărată modă. Ei au ajuns chiar să se organizeze, să-și unească forțele și, în spațiile unei ideologii — adesea contrăfacută — să propage crimă și teroarea drept mijloace de a se ajunge la așa-zisele lor idealuri (!?). Dincolo de severitatea statisticeilor (care vorbesc, de pildă, de 700 000 de delictе de orice gen, în 1950, și de peste 2 milioane, în 1976, de atacuri armate în bănci, de răpiri, sechestrări, de crime politice) există însă o întrebare și mai severă: cum e posibil? Și tot pentru italiană arată că nu prin autoturisme blindate, gărzi personale, lacăte și siguranțe sofisticate se va ajunge la combaterea terorismului, ci printr-o strategie eficientă, generalizată și fermă.

PETRE NICOLAE ■

Provincia iese in fața

Citeva rezultate care ne impun ne arată că tendința de a centraliza la București în toate ramurile de sport pe cei mai buni ne-a făcut mari deservicii de un timp îndelungat. Duminică, H. C. Minaur — Baia Mare a câștigat Cupa României, învingând cu 26-24 pe Steaua. Dacă socotim că din această formație lipsea și Mironiuc, proaspăt transferat la învingși, dacă ne aducem aminte că Birtalan a plecat tot de la Baia Mare, avem imaginea unui handbal care se naște în puncte depărtate de București, ale cărui roade sunt culese în Capitală, ca și în fotbal, ca și în hochei, ca și în baschet, ca și în alte sporturi. O alergătoare eminentă, Natalia Mărășescu, s-a format la Craiova. O înotătoare care bate recorduri după recorduri, Irinel Pănulescu, e din Ploiești, dacă țin bine minte.

Ce vreau să spun de fapt? Iată, Gabriel Sandu a fost scos de Dinamo din lot. Era un fotbalist bun și acum nu va mai fi nimic. Dumitrache, de la același club, a plecat la Jiul, unde arată că este încă un jucător de bună calitate. La Brașov, Teacă, cu niște necunoscuți și cu o echipă care nu numără la ora asta decât 12 jucători valizi, se află în plutonul frunții numai după șase luni de muncă, aducând pe Steagul Roșu din starea de retrogradare acolo unde multe formații ar vrea să se afle. Să fie provincia un loc mai puțin tentant, unde posibilitatea de a greși e mai redusă? Nu ar trebui să absolutizăm, dar ceva adevărat există. Dacă băgăm bine de seamă, anul acesta, în fotbal, tot o echipă de provincie — mă gândesc la A.S.A. Tg. Mureș — a dominat campionatul. Să fie de vină aerul Bucureștiului sau circumstanțele mai numeroase că unele cluburi cu firmă mare abia se regăsesc și că, dacă n-ar exista sentimentul iertării, ele ar fi silit să renunțe la o jumătate din loturile, și așa destul de numeroase și pline de nume cu ștaif? Rezultatele în fotbal se cunosc: zero tăiat în patru! Să sperăm că noua conducere instaurată la Ministerul Sporturilor va eradică cu severitate rădăcinile vechi din acest domeniu. Afară de chiulangii, cu bișnitarii, cu gargaragii, cu vrăjitorii și cu conducătorii de club care se poartă cu vedetele răsfățate cum te-ai purta cu niște ologi. Fotbalul românesc n-are nevoie de ratați, de mincișoi!

Să ne întoarcem încă o dată la rugbyștii noștri care, alături de handbaliști, atleți, jucători de tenis și tenis de masă, de alți sportivi de performanță, cinstesc sportul românesc. I-am văzut pe Giulești, duminică, în fața unui adversar care, desigur, nu le puna probleme, Cehoslovacia nefiind Franța. Dar cită dăruire, cită forță de luptă, ce seriozitate la fiecare balon pe care-l scoteau din grămadă! Aveam în față un XV în formare, o echipă schimbată pe jumătate, cu elemente tinere. Dar ce calități arătau și cei mai vîrstnici, și cei care veneau. În rugby-ul românesc important este amatorismul pur care-l însuflește de la nașterea lui pe aceste țărmuri, dragostea de sport a celor ce l-au slujit și-l slujesc încă. Pe rugbyștii nu trebuie să-i momească nimeni cu nici o promisiune, nu trebuie „mobilizați”, nu cer să li se țină discursuri, nu cer să fie rugați, ei, pur și simplu, știu ceea ce doresc și ceea ce trebuie să facă, și fac! Campioni europeni anul trecut, vicecampioni anul acesta, probabil, una din cele șase mari puteri în domeniul acestui sport în lume, iată cartea de vizită a unor mari sportivi pe care publicul îi răsplătește foarte puțin. Tribunele de la Giulești erau pe jumătate pline. Dar nu merită oare, acești admirabili luptători pentru culorile patriei, mai multe articole în presa noastră care se extiază la cea mai mică fentă a lui Cutărescu care, duminică viitoare, ratează cît în șapte ani și ride sfidător că ne-a tras chiulul? Nu merită oare un Motrescu, un Vasile, un Marin, un Paraschiv, un Dumitru, un Murașu, un M. Ionescu, un Dărăban, un Ortelecan mai multe ode decât, să zicem, controversații Dumitru, Iordănescu, Zamfir, Dudu Georgescu chiar, și alții, atît de capricioși, atît de lasă-mă să te las cînd n-au chef de fotbal?

EUGEN BARBU ■

P.S. Aș nedreptăți pe handbaliști, care ne-au arătat, tot duminică după-masă, că nu s-a sfîrșit cu acest sport în ce ne privește și că avem încă jucători ca un Palko, ca un N. Voinea, și chiar Birtalan, Stîngă, Drăgăniță și Voinea, ca să nu mai vorbesc de Gațu, în stare să ridice tribunele în picioare. Finala dintre Minaur și Steaua a fost un meci de zile mari. Felicitări!

Cap la cap în lupta pentru un loc în A

GLORIA BUZĂU

„Privesc înainte cu încredere”

— E greu, Ion Ionescu, să fi lider de la începutul campionatului?
— Trebuie să ai nervii tari, pentru că fiecare adversar, pe terenul lui sau la Buzău, joacă împotriva primei clase cu maximum de ambiție. Asta presupune muncă serioasă de la etapă la etapă, perseverență și echilibru, mai ales în condițiile în care am abordat returul fără doi dintre titularii de bază, fundașul central Petrace și atacantul Negoescu.
— Ce s-a întâmplat?
— Primul s-a îmbolnăvit de hepatită, iar cel de-al doilea a fost, în iarnă, operat de menisc. Intervenția, realizată de doctorul Dumitru Tomescu cu priceperea-i obișnuită, a reușit, Negoescu a reintrat, iar jocul său e din ce în ce mai bun.
— La urma urmei, Gloria nu e o echipă prea cunoscută publicului larg, de aceea te-aș ruga să treci în revistă piesele ei de bază.
— Îmi place să cred că tăria echipei constă mai mult în omogenitatea ei decât în renumele unor jucători, deși nu ducem lipsă nici de fotbaliști foarte buni, cu vechi state de serviciu, unii trecuți chiar prin ciurul și dirmonul diviziei A, ca Toma, Oprisău, Negoescu. Excelent joacă în acest sezon virful de atac Stan și aripa stingă Radu Gheorghie, în vreme ce apărarea, care a primit numai 13 goluri pînă acum, cele mai puține din toată divizia B, e dirijată cu înțelepciune de „centralul” Nicolae, component al lotului olimpic. După cum vezi, n-avem o echipă chiar anonimă!

— Dar Galații recuperează și au ajuns la un singur punct!
— Fiecare își joacă, nu-i așa?, șansa lui! Nu vreau să mă arăt optimist, dar privesc înainte cu încredere. S-ar zice că programul ne avantajează, aducîndu-i la Buzău, între alții, pe gălățeni pentru un meci care s-ar putea să decidă promovarea. Apoi, sper ca un oarecare ghinion să ne părăsească, și Buzăul, gruparea cu suporteri minunați, capabili să străbată toată Moldova spre a cînta „faceți loc, faceți loc, Gloria-i pe primul loc”, să joace la anul în prima divizie.

— Care ghinion?

— Cel de la Vaslui, bunăoară, cînd am pierdut un punct în ultimul minut, gazdele egalînd din penalty, duminică în care, la Constanța, F.C.M. a câștigat printr-un gol marcat exact în același minut!

OVIDIU IOANIȚOIA ■

● Oricît ar fi de riscante anticipările în fotbal, chiar periculoase pe teritoriul fotbalului nostru pe care lucrurile se schimbă de la o zi la alta, cu o ușurință demnă de cauze mult mai bune, îndrăznim să afirmăm că una din viitoarele divizionare A se va numi Gloria Buzău sau F.C.M. Galați, angajate în prezent într-o luptă acerbă în fruntea seriei I-II a diviziei secunde. După 23 de etape le desparte un singur punct, restul competițiilor pînă să aibă, după calculul hirtiei, șanse reduse de a le ajunge din urmă și, eventual, întrece. Începînd astăzi prezentarea principalelor candidați la promovare din toate seriile diviziei B, i-am invitat la cuvînt pe antrenorii animatoarelor primei serii, foștii internaționali Ion Ionescu și Gheorghie Constantin, nume familiare iubitorilor fotbalului românesc.

F. C. M. GALAȚI

„Echipa a început să capete personalitate”

— Gheorghie Constantin, dacă-ți aduci aminte, cînd ai venit la Galați, în vara trecută, mi-ai declarat că intenționezi să construiești aici o echipă care să nu mai facă naveta între primele litere ale alfabetului fotbalistic. Ești mulțumit de ce ai realizat pînă acum?

— Da, fără falsă modestie. Am găsit o echipă oboșită, care nu prea știa să stea în teren. Acum, după 2 victorii consecutive obținute în deplasare, la Săvinești și Constanța, îndrăznesc să afirm că echipa a început să capete personalitate. Disciplina jucătorilor s-a îmbunătățit. S-a conturat o concepție de joc cu o largă gamă de exprimare. am ajuns la păstrarea unui ritm constant pe toată durata unei partide, a crescut simțitor spectaculozitatea acțiunilor, s-a perfecționat dinamica posturilor și alele. Din păcate, ciul lui Pepelea, valabil pentru tot fotbalul românesc, mai rămîne infipt și la Galați, tehnica jucătorilor fiind încă deficitară, din care cauză atacanții mei ratează adesea din situații favorabile.

— Cu toate astea, Oblemenco e golgeterul seriei! Apropo, care e randamentul jucătorilor mai vîrstnici ai formației? Mă refer, firește, la Oblemenco, Deșelnicu, Stoicescu și așa mai departe.

— Sînt, în general, mulțumit de contribuția lor, mai ales de eficacitatea lui Oblemenco, care a înscris pînă acum 15 goluri. Sper în recuperarea cit mai rapidă a lui Stoicescu, accidentat la Piatra Neamț, în partida cu Rezonul, întors acasă cu mina în ghips. După opinia mea, dispun de un lot acceptabil și, chiar dacă am unele rezerve față de prestația echipei, nu totdeauna la nivelul numelor care o alcătuiesc, cred că vom avea un cuvînt greu de spus în desemnarea câștigătoareii seriei.

— Mai clar. Va câștiga F.C.M. seria sau nu?

— Sigur, dorim din toată inima să promovăm, pentru noi și pentru mîile de suporteri care ne înconjoară cu simpatie și încredere, dar nu vrem să promovăm oricum, ci numai printr-un fotbal modern, de calitate superioară. Jucătorii, cei cu experiență și cei foarte tineri, juniorii Vlad, Majoru sau Motoc, sînt conștienți că lupta va fi aspră și că promovarea s-ar putea hotărî chiar în ultima etapă. Pe dorința lor de a depune toate eforturile și pe responsabilitatea lor, care mi se pare în creștere, se bazează optimismul meu. Dar, oricît ai insista, un răspuns ferm nu vei primi de la mine!

TELEMAC SIRIOPOL ■

Fotbal

DIVIZIA B

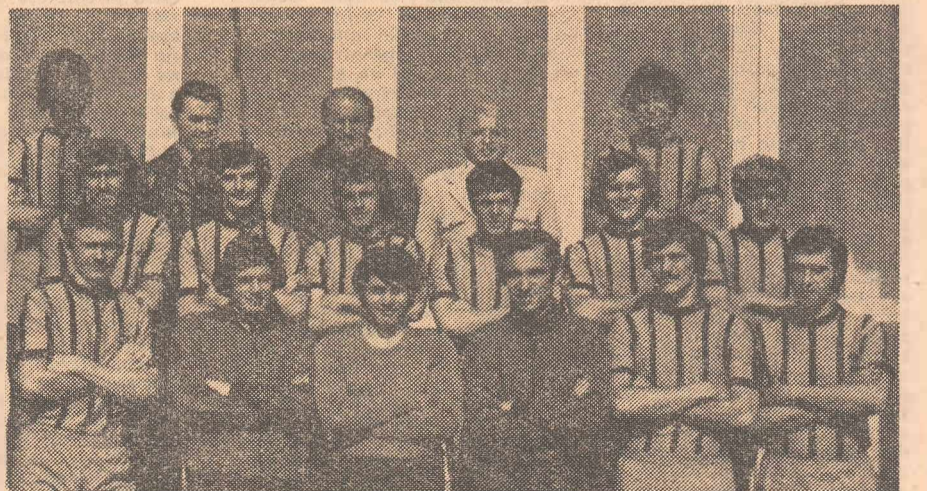
BUCEUREȘTI: Metalul—Chimia Rm. Vilcea 1-0 (0-0). Victorie meritată a gazdelor, chiar dacă obținută tocmai în minutul 90, deci cu oarecare șansă. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere dominarea netă a jucătorilor bucureșteni, care au asaltat pe perioade de pînă la zece minute încontinuu poarta lui Roșca, uneori cu fundași centrali postări pe linia careului mare advers. Astfel, în cheia rîndirii șansa l-a ferit pe portarul oaspeților de goluri care plutea în aer — și să reținem că acest lucru s-a petrecut din partea unei echipe destul de modeste valoric, în plus lipsită de doi titulari. ● Acestea fiind zise iată că nu prea mai rămîn motive de scuză pentru liderul seriei, echipa vilceană evoluînd la București departe de pretențiile așteptate, precum o formație modestă, jucînd după cum dicta adversarul, cu ochii la timp și îngrămădită în careul propriu, de unde apărătorii degajau rareori cu adresă și mai întotdeauna cit mai puternic. În rest, citeva artificii pe loc ale lui Savu, driblingul pe cit de derutant pe atît de fără măsură al lui Carabageac, insistența nesustînută a lui Cornel Nicolae — cu alte cuvinte acțiuni individuale, pe fondul unei defensive oarbe, echipa vilceană acceptînd dominarea netă a unei formații fără veleități, excepțind desigur lupta pentru evitarea retrogradării. ● Metalul, deci, s-a mai peticit cu alte două puncte în clasament, dar echipei îi lipsesc astăzi tinerii talentați care i-au adus bunul renume, fiind mai mult un amestec de improvizatie și lipsă de maturitate, cu jucători vioi, dar care nu prea știu decât să îngrămădească mingea în careul advers. ● Atmosfera a fost întregită de un stadion arhiplin, așa cum n-am apucat să vedem pînă acum pe Metalul (surprinzător de puțin, însă, suporterii vilceeni, la un meci disputat la 150 km de casă!), spectatorii îndurînd o vreme urîtă și un vînt tăios pentru mult prea puțin fotbal. ● Arbitrat cam prea nesigur Gh. Ispas (Constanța), între altele îl refuzînd gazdelor un penalty destul de limpede, petrecut cu numai cîteva minute înainte de gol. (Dumitru Graur)

TG. JIU: Pandurii—F.C.M. Giurgiu 1-1 (0-0). S-ar părea că există o oarecare legătură între încercările gazdelor de a menține echipa în divizia secundă și vizuarea programelor editate cu ocazia jocurilor pe teren propriu! Realizate prin strădania gazetarului D. Albușescu, programele servesc la Tîrgu Jiu drept... bilete de intrare la meci și costă nici mai mult nici mai puțin decît 10 lei! Asta cu condiția să poarte stamplia asociației. Dacă n-o poartă, bucățile de hirtie, firește nefințiate și deci necontabilizate, reprezintă ceea ce sînt! ● Cît despre meciul în sine, el a fost presă-

rat cu execuții tehnice aflate la limita dintre penibil și incredibil, cu ratări uriașe și senine, cu lupturi spectaculoase, „remarcîndu-se” în această privință localnicii Piturcă și Rădoi, care n-au reușit să înscrie nici din poziții în care mingea mai-mai c-ar fi intrat singură-n poartă! ● Giurgiu n-a strălucit defel, dar s-a ales cu un punct, meritat după desfășurarea partidei, și s-ar fi putut alege chiar cu două, dacă arbitrul n-ar fi acordat cu ușurință o lovitură de la 11 metri pentru Pandurii. ● Un cuvînt de laudă pentru entuziasmul public din Tg. Jiu, care n-a oboșit în a-și susține echipa favorită, ale cărei șanse de supraviețuire par serios compromise. ● Slab arbitrajul timișoreanului R. Schwel. (Ion Predoșanu)

CLUJ-NAPOCA: Universitatea — C.F.R. 0-0. Judecînd după tribunele arhipline, după copacii din jurul stadionului încărcați pînă la ultima creangă și după mîile de oameni ră-

mași fără mult rîvnitul bilei de intrare, s-ar fi zis, duminică dimineață, că tot orașul de pe Someș s-a îndreptat spre „Municipal”, spre a urmări derbiul local. Unul din marți pasionați ai „șepilor roșii”, doctorul Mihai Iubu, ne-a declarat după meci că nu-și aduce aminte să fi văzut vreodată atîta public pe un stadion clujean! ● Din păcate, partida, desfășurată sub semnul mizei, nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor. C.F.R. a dominat, arătîndu-se o garnitură mai matură și mai omogenă, dar „U” s-a apărat exact, Lăzreanu descurcîndu-se foarte bine în cîteva situații critice. Antrenorul Petre Moldoveanu („U”) a părut mulțumit de rezultat, deși „mijlocul terenului n-a funcționat mai deloc, iar jucătorii n-au prea respectat sarcinile de joc”. Nu știm ce-a gîndit, în minutul 91, antrenorul Ștefan Onisic, care ne-a refuzat orice declarație! ● Corect arbitrajul bucureșteanului C. Bărbulescu. (Gheorghie Amuza)

H. C. Minaur Baia Mare —
cîștigătoarea Cupei României la handbal

H. C. Minaur Baia Mare sau mica buturugă care a răsturnat, în finala Cupei României, deopotrivă calculele specialiștilor în handbal și carul mare al Stelei, campioana de cluburi a Europei! Echipa a entuziasmului și eforturilor locale, „Minaur” trebuie să rămînă exact ceea ce este, ea și Universitatea Timișoara, dealtfel, cealaltă cîștigătoare a Cupei, adică o grupare a tinerișii și perseverenței, nicidecum o furnizare de jucători cu nume (vezi cazul Mironiuc) pentru formațiile „cu firmă” din București.

